

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

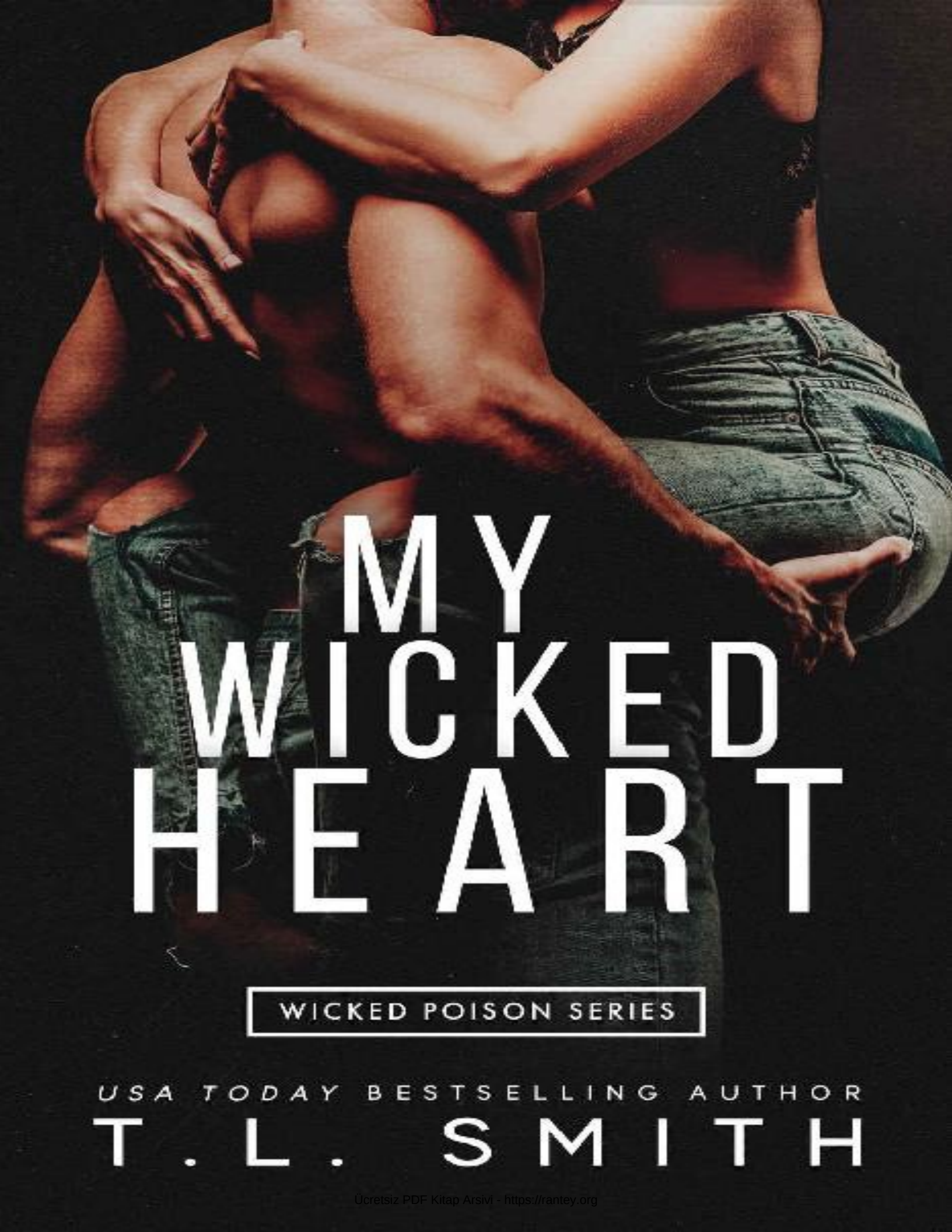
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY WICKED HEART

WICKED POISON SERIES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
T. L. SMITH

Çeviri Kitaplar

 Telegram

MY WICKED HEART

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T . L . S M I T H

Telif Hakkı T.L Smith 2021
Benim Kötü Kalbim by T.L Smith

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişiler, gerçek olaylar, kuruluşlar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

 Vellum ile oluşturuldu

KARNING

Bu kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Bu e-kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen dosyalarınızı akıllıca, reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

Kapak - Outlined with love
Düzenleme - Swish Editing
Editör - Ink Machine Editing
Düzeltilme - Lisa Edward

İÇİNDEKİLER

BLURB

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Ayrıca T.L Smith Yazar

Hakkında Kalp Kırma

Beni

B L U R B

O eski bir mahkum.
Ben isimleriyle tanınan bir ailenin değerli kızımı.
İşe yaramayacağını hep biliyorduk ama bu denemeyeceğimiz anlamına
gelmiyordu.
Ama bunu yaptığımızda, her şey paramparça oldu.
Kilit altındaydı.
Ve ardından gelen kitlesel yıkımı durdurmak için çaresizdim.
Kalbime kötü davrandı.
Ve tıpkı zehir gibi, etkileri de tehlikeli olabilir.

CHAPTER 1

R ylee

RHIANNA'nın yumuşak elleri yüzümü siliyor. Endişeli. Gözyaşlarımın durmasını istiyor. Ama kalbinin kanamasını nasıl durdurabilirsin?

Bunu henüz çözemedim.

Onu son gördüğümde bu yana beş gün geçti. Ondan haber almalı.

Ona dokundu.

Karakoldaydı. Onu akladılar.

Gitti.

O. Sadece. Gitti.

Noah bana nerede olduğunu söylemiyor. Rhianna bile ondan yerini öğrenmeye çalıştı.

Noah biliyor ve bunu bir sır olarak saklıyor ya da saklamıyor, hangisi olduğundan emin olamıyorum.

Her iki şekilde de, kızgıyım. Çok kızgıyım.

Rhianna yanımda kalıyor. Son beş gündür yanımda. Onun zamanını çaldığım için Noah adına üzölmeliyim. Ama ona ihtiyacım var. Şu anda ona gerçekten ihtiyacım var.

Odanın kapısı uçararak açılıyor ve Beckham karşımızda duruyor, gözleri kıpkırmızı ve yüzü buz gibi. Hiç düşünmeden ona uzandım ama o

başını sallayarak geri adım atıyor. Beckham benden asla geri adım atmaz, belki Rhianna'dan ama benden asla.

"Beckham."

Başını kaldırıyor ve gözleri bana dikiliyor, sonra kızgın yarıklara dönüşüyorlar.

"Beckham." Rhianna yataktan kalkıyor ve bana doğru geliyor. İkimiz de onun önünde duruyoruz. "Ne oldu?" diye soruyor.

Dairenin kapısının açıldığını duyuyoruz. Noah doğruca kapı aralığında durduğumuz yere geliyor. Gözleri Rhianna ve bana kaymadan önce Beckham'a düşüyor.

"Neler oluyor?" Rhianna soruyor.

"O öldü," diyor Beckham. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın duymamıştım. Bu yüzden

... uçucu.

"Kim?" Rhianna yanımda nefesini içine çekerken soruyorum. Ben ona bakarken Noah, Beckham'ı iterek içeri giriyor.

"Beckham, ben..." Söyleyecek sözüm yok. Şimdi gözlerimden akan yaşlar August için değil, karşımda duran genç çocuk için. "Beckham," diyorum tekrar, ona doğru uzanarak. Başını sallıyor ve bir kez daha geri adım atıyor, böylece ona dokunamıyorum.

"Onu kurtaramadılar. Beş gün sonra onu kurtaramadılar," diye haykırıyor. "Kırılğan eli benim elime yapışmış halde kayıp gitti." Son kısmı fısıltıyla söylüyor.

O günden beri Paige hastanedeydi ve o kadar çok kan kaybetti ki ona daha fazla kan vermek zorunda kaldılar. Bu da enfeksiyona neden oldu.

İyi olacağını umuyordum; genç ve sağlıklıydı. Yanlış tahmin etmişim.

Çok yanlış.

"Beckham," diye adını tekrarlıyorum ve ona doğru uzanıyorum. Bu kez benden uzaklaşmasına izin vermeyerek kollarımı boynuna doluyor ve ona sıkıca sarılıyorum. Onu seviyordu. O ve Paige arasında çok güzel bir şey vardı. Önce arkadaşlıklar, sonra aşkları özel bir şeye dönüştü. Kim olduğunu ve nereden geldiğini bilen annem bile Paige'den hoşlanıyordu.

Beckham için iyiydi.

"Rylee, bırak gideyim," diyor Beckham. Kollarımı boynundan indiriyorum ve o da bir adım geri atıyor. "August da oradaydı," diyor ve sözleri karnıma bir yumruk gibi iniyor. "Aklanmış olabilir ama Josh'u bulup sırf onu dövmek için mezardan çıkaracağından eminim." Beckham sırtıyor.

Doğru mu söylüyor yoksa abartıyor mu emin değilim. August'u görmedim ki bileyim. Soruşturma sırasında onu karakolda tuttuklarında bile beni görmeyi reddetti. Neyse ki Glenn soruşturmanın çoğunu görebilecek kadar erken gitmiş ve dava kapanmış. Josh'u sokaklardan kurtardıkları için minnettarlardı ama August da oradaydı ve orada olmaması gerekiyordu.

Rhianna'nın başını Noah'nın göğsüne yasladığını ve Noah'nın onu sakinleştirmek için saçlarını okşadığını görüyorum.

"Nerede o?" diye soruyorum. Noah'nın eli bir an duraksıyor, o kadar hızlı ki neredeyse kaçırıcaktım, sonra başını sallıyor. "Sadece nerede olduğunu söyle. Kız kardeşi öldü," diye bağıriyorum ona.

"Son duyduğumda Josh'un evine gidiyordu." Beckham'a dönüp bakıyorum ve onun Noah'yı üzgün gözlerle izlediğini görüyorum. Noah başını Beckham'a doğru sallıyor ama bir şey söylemiyor.

"Gelmek ister misin?" Beckham'a sordum.

Beckham'ın elleri ceplerine kayıyor ve başını bir kez sallıyor. "Hayır, Rylee. Burada kal." Rhianna kendini Noah'nın kollarından çeker ve bana uzanıyor. Ona izin

vermedim. "Gitmem gerek," diye cevap veriyorum.

"Hayır, bilmiyorsun" diyor, sesi her zamankinden daha yüksek. "Neyin içine girmek üzere olduğunu bilmiyorsun. Dur ve düşün."

"Hayır. Durdum ve düşündüm. Gitmem gerekiyor." Odamdan çıkıyorum ve mutfak tezgahından anahtarlarımı alıyorum. Arabaya varana kadar yürümeye devam ederken Beckham hemen arkamda.

"Rylee." İkimiz de Paige'in babası Glenn'in orada durduğunu görmek için dönüyoruz. Glenn gözlerini güneş gözlükleriyle kapatmış, bu yüzden ondan yayıldığını bildiğim acıyı göremiyorum ama hissedebiliyorum. "Beckham, nereye gidiyorsun?"

Beckham'a bakmak için dönüyorum. Dişlerini gıcırdatırken çenesi kaskatı kesilmişti. "Bu onun hatası değildi. Bunu biliyorsun," diyor Glenn.

İkisinin arasına bakıyorum ve belirsiz ses tonu karşısında yüzümü buruşturuyorum. "Beckham," diyorum ama bana bakmıyor.

Glenn'e odaklanmaya devam ediyor. "Bu onun hatası. *Hepsi* onun suçu," diyor Beckham sıkılmış dişlerinin arasından.

Glenn başını sallar ve Beckham'a yaklaşır. "Hayır, öyle değil. Bu onun suçu değil." Glenn'in eli Beckham'ın omzuna dokunuyor ve korkarım buradaki noktayı kaçırıyorum.

"Glenn?" Arabanın etrafından dolanarak sordum.

"Sen gitmelisin, Rylee. Beckham seninle gelmeyecek." Beckham'a bakıyorum. Yüzümden şaşkınlık okunuyor, öyle ki kaşlarımın birbirine değdiğinden eminim.

"Beckham," diyorum ve o da burnunu kıvrırıyor.

"Bu onun hatası, Rylee," diye tekrarlıyor.

"Kimin?" Hala anlamadığım için soruyorum.

Glenn konuşmaya başlar ama Beckham konuşmadan sözünü keser.

"Hepsi August'un suçu. Hepsi. Hepsi. Hepsi."

Oh. Oh ... kahretsın.

"I..." Ne diyebilirim ki? "Bu Josh'un hatası, August'un değil Beckham," diye cevap vermeyi başarıyorum.

"Bunu göremiyorsun çünkü ilişkinde körleşmişsin." Beckham eğilir ve "Göremiyorsun" diye bağırırken sesi yükselir.

Bir adım geri

çekiliyorum.

Bu çok acıttı.

Küçük kardeşim çok kızgın. Acısı ve incinmişliği ondan öyle bir güçle yayılıyor ki, August'u sevdiğim için benden nefret edeceğinden korkuyorum.

Beckham'ı kaybedemem.

"O haklı. Bu onun hatası değil Beckham. Benimle gel. Gel hadi." Glenn Beckham'ı çeviriyor ve arabasına doğru yürümeye başlıyorlar. Beckham'ın gidişini izliyorum, bana hiç bakmadan. Onlar uzaklaşırken Glenn bana sadece başıyla onay veriyor ve ben arabamın yanında ne yapmam gerektiğini düşünürken kalakalıyorum.

Bir parçam arabaya binip gitmek için çılgık

atıyor. Ne yaptığını görmek için.

Bak bakalım nasılmış.

Diğeri ise arkamı dönmemi, içeri girmemi, yatağıma kıvrılmamı ve hareket etmememi söylüyor.

Başımı sallıyorum. Hayır, bunu yaptım. Şimdi içeri girip onu görmeliyim çünkü belli ki gelip beni bulmayacak.

Bir şekilde arabayı çalıştırmayı başardım. Ellerim titremeden August'un bulunduğu inandığım yere doğru sürüyorum. Ön tarafta durduğumda kapı açıktı. Arabadan dışarı adım attığımda içeriden hiçbir ses gelmiyor. Arabanın kapısını kapatıyorum, girişte dururken rahatlamak için kollarımı vücuduma sarıyorum.

Hava soğuk.

Neden bu kadar soğuk?

"August," diye bağıyorum, umarım buradadır ve içeri girmek zorunda kalmam. Ama kimse cevap vermeyince kapıdan içeri giriyorum ve anında burnumu kapatmak zorunda kalıyorum.

Aman Tanrım, bu koku da ne?

Kötü kokuyor.

"August," diyorum tekrar, içeri doğru yürürken. Boğuk bir ses duyuyorum ve oturma odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerlerken yere saçılmış şişelerin üzerinden geçiyorum.

"Gidin," diye gürlüyor bir ses.

Kaynağı aradım ama bulamadım. Yine de August olduğunu biliyorum. Bu sesi her yerde avucumun içi gibi bilirim.

Rüyalarımda bana fısıldıyor. O sesi seviyorum.

Yine boğuk sesler duyuluyor ve August'la yüz yüze gelene kadar yerdeki daha fazla pisliğin üzerinden geçiyorum. Saçları darmadağın. Yüzü öfkeyle kaplanmış ve elleri iki yanında kenetlenmiş, bir tanesi bir bıçak tutuyor. Dinlediğimde yine boğuk sesler duyuyorum, August'un yanından geçip yerde yatan iki adama bakıyorum, ikisinin de ağzı bağlanmış. Birden fazla yaradan kan sızıyor ve altlarındaki halıda birikiyor.

"August," diyorum tekrar ve bir adım daha yaklaşıyorum.

"Sana *git* dedim, Rylee. Bunun neresini anlamıyorsun?" diye bağıyor.

"Beckham seni suçluyor," diye geveledim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama nedense ağzımdan çıkan tek şey bu oldu.

"Güzel," diyor, eli bıçağı o kadar sert sıkıyor ki parmakları beyazlaşıyor.

"Bununla ne yapmayı planlıyorsun?" Gözlerim loş ışıktaki parlayan bıçağa kayarak soruyorum.

Sırıttıyor ve bu sıradan bir sırıtma değil. Daha sinsisi. Aslında, daha çok bir alay gibi.

August orman yeşili gözlerini benden ayırmadan, "Öğrenmeden önce gitmelisin," diyor.

"Kız kardeşin," diyorum ciddiyetle.

"Öldü... Biliyorum." Bunu sakın bir kesinlik içinde söylüyor ve karşımda duran bu kişinin kim olduğunu merak ediyorum. Tüm duygulardan yoksun gibi görünüyor. I

Onun bu yönünü daha önce görmemiştim ve bu hale gelmesine neyin sebep olduğundan emin değılim.

"Benimle geri gelmelisin," diyorum.

"Öyle bir şey olmayacak, zengin kız. Sen ve ben, şimdi patlayan bir fanteziydik. O yüzden başın belaya girmeden git."

Yerdeki adamlardan biri hareket etmeye başlıyor ve gözlerim ona takılıyor. Tanıdık geliyor.

"Kim o?"

"Sadece yok edilmesi gereken bir karınca."

Başım onun sözleri karşısında otomatik olarak sallanıyor. "O senin evindeki adamlardan biriydi," diye açıklıyorum, farkına varıyorum. "August, ne yapıyorsun?"

"Zengin kız... *siktir git*." Benden uzaklaşıyor ve bana doğıru bakan adama doğıru gidiyor. Onu saçlarından tutup dizlerinin üzerine çekiyor ve bıçağı boynuna dayıyor. August bana bakıyor ve gülümsüyor. "Son şansın, zengin kız. Ruhun sonsuza dek lekelenmeden gitmelisin."

"Ruhum mükemmel değıl," diye itiraf ediyorum, bıçağın adamın derisini kesmesini izlerken, kanı şimdi bıçağın etrafında birikiyor.

"Hayır, sanırım ben kirlettim, değıl mi?" diyor dişlerini göstererek gülümseyerek. Sonra, hızlı bir hareketle adamın boynunu kesiyor ve gümbürtüyle yere düşmesine izin veriyor.

Ne oluyor lan?

CHAPTER 2

R ylee

Çıglık atmam, bağırmam, ağlamam gerekirdi. Ama son birkaç gündür bunu yeterince yaptım. August'un elinde bıçakla orada durduğunu görünce, oradan uzaklaşmıyorum.

Yanlış adama mı aşık oldum?

Anderson benim kötü kararlarımın en iyi örneği idi. Ama

August, o farklı.

Bir kez bile bana zarar verecek şekilde dokunacağını düşünmedim.

Onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Şeytanın neye benzediğini biliyorum ve o şeytan değil.

Tanık olduklarım aksini söylese bile. Belki de beynim yıkanmıştır.

Ama içimden bir ses onun iyi bir adam olduğunu söylüyor. "Zengin kız, *git*," diyor tekrar, bu sefer hırlayarak. "Hapishaneye geri dönmek istiyor musun?" diye soruyorum.

August yerdeki adama bakarken duraksar.

"Yapma August. Lütfen, ne yaptığını bir düşün. Buna değer mi?"

"Benim yaptığımı bilmeyecekler. Josh'ın nasıl serbest kaldığını sanıyorsun?"

Bu kadar uzun mu? Artık onun tüm bağlantılarına sahibim ve hepsi... durakladı, omzunun üzerinden bana baktı, "... benden korkuyorlar. Onun için geleceğimi söyledim ama dinlemedi. Beni hapse göndermesinin ve öldürmemesinin nedeni üzerimde gücü olduğunu kanıtlayabilmektir."

Devam etmeden önce bir süre durdu, "Yapmadı. Ve bunu şimdi kanıtladım." Ayağını kaldırıyor ve ayağının dibindeki adama indiriyor.

"August." Arkasını dönüp gideceğini umarak adını söylüyorum.

"Bu onu alan adamlardan biri... onu ona veren," diyor ayağıyla üzerine daha fazla ağırlık basarak. "*Şimdi* git, Rylee. Gitmen gerek."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

August ayağını adamın üzerinden kaldırıyor ve bana doğru yürüyor. Bıçağı tutan elini kaldırıyor ve yüzüme dokunup hafifçe okşuyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin," diye fısıldıyor, eğilip beni öpüyor ve ben de buna izin veriyorum çünkü onun dokunuşuna karşı savunmasız ve savunmasızım.

Her biri. Tek. Zaman.

Dudakları benimkilere yeterince baskı uyguluyor. Hissedebildiğim tek şey bu. Ağustos yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyor ki aramıza hava giremiyor.

O alır, ben de ona izin veririm.

O bana nefesini vermeye bu kadar istekliken nefes almama gerek yok. Geri çekilip gözlerimi açtığımda beni izliyordu.

"Şimdi *siktir git* ve bir daha geri gelme. Beni bulmaya çalışırsan zengin kız, kardeşin gelir ve kendimi savunmak zorunda *kalırım*. Kardeşini de kaybetmek mi istiyorsun?"

August'un sözleri beni çok etkiledi.

O kadar sert ki bir adım geri çekiliyorum. Onaylarcasına bir kez başını sallıyor ve dönüp yerdeki adama doğru yürüyor.

Bana son bir kez bile bakmadan, "Sürdüğü sürece eğleneliydi, zengin kız," diyor.

Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor ve toparladığımda dönüp kapıdan çıkıyorum ve o evden uzaklaşıyorum. Arabama ulaştığımda ellerim şiddetle titriyordu. Arabanın camından yansımam bana doğru parlıyor. Yüzüme kan bulaşmış. Siliyorum ve başımı sallıyorum.

Arabaya bindim, kardeşimi aradım ama açmadı. Ben de Rhianna'yı aradım. Hemen açtı.

"Beckham nerede?" Ben soruyorum.

"Hâlâ Glenn'le, eminim." "Tamam, teşekkürler."

"Ry, August'u suçluyor. August'tan uzak durmalısın, tamam mı? En azından Beckham iyileşene kadar... bazı şeyleri düşünmek için zamanı olana kadar. Olabileceklerden korkuyorum."

Haksız değil. Beckham neredeyse bir yetişkin. Lisenin son yılında ve ondan sonra ne olacağını bile bilmiyorum.

Paige ile planlar yaptı ve şimdi...

Siktir.

Başımı döndürdükten sonra kendimi toparlamaya çalışarak tekrar yola koyuluyorum. Her şeyi kontrol altına aldıktan ve zihnim daha iyi bir yola girdikten sonra, August'un arkadaşı Sully'nin çalıştığını bildiğim yerel dondurmacıda duruyorum. Arabadan inmeden önce aynada yüzümü kontrol ediyorum ve sonra içeri giriyorum. Onu hemen fark ettim.

"Rylee," diyor kaşlarını kaldırarak. Sanırım beni gördüğüne şaşırdı.

Neyse ki bir müşteriye hizmet vermiyor, ben de doğruca tezgâha yürüyorum.

Sully başını sallayıp dışarı çıktı, ben de onu dükkanın arkasına kadar takip ettim ve konuşmadan önce durmasını bekledim, "Konuşabilir miyiz?"

"Neler oluyor?" diye soruyor.

Ağzımı açmadan önce etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum. "Her şey açık. Bugün sadece ben varım."

"August'a gitmeni istiyorum. O..."

"Derin uçtan mı düştün?" diye

bitiriyor. Başımı sallıyorum. "Evet, hem de çok."

"August her zaman korkusuz bir adamdı. Çoğu şeyi öfkeyle yapardı ama hapisten çıktıktan sonra değişti ve sakinleşti" diyor.

"Şu anda sakin olmaktan başka bir şey yapmıyor."

"Yapabileceğim pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Sözleri karşısında inledim. "Josh'un evinde, diğer iki kişiyle birlikte..." Duraksadım. "Ben ayrıldığımda biri hâlâ hayattaydı."

"August iyi olabilir, Rylee, ama aynı zamanda inanılmaz derecede kötü de olabilir. Sahip olduğu onca şeye rağmen nasıl hayatta kalabildiğini sanıyorsun?"

"Ona yardım edecek kişi ben olamam. Kardeşim..."

İrkildi. "Sorun değil, gideceğim. Sadece hiçbir şey için söz veremem." Başımı salladım. Tek yapabildiğim bu.

Kimse bana yıldızları vaat edemez. Eğer onları isteseydim, kendim bulmam gerektiğini biliyordum. Sully adımı söylediğinde dışarı çıkmak için döndüm.

"Eğer bir anlamı varsa, onu hiç kimseyle seninle olduğu gibi görmedim."

Zaten çürük olan karnıma bir yumruk gibi indi.

"Teşekkür ederim," diyorum, gözyaşlarımı tutarak dışarı çıkmaya devam ediyorum. Hayatım boyunca yetecek kadar ağladım. Artık ağlamak istemiyorum.

Daireme döndüğümde annem oradaydı, elleri kalçalarında etrafa bakınıyordu.

"Rhi nerede..."

"Nerelerdeydin?" Bana bakarken ellerini indirmiyor. "Ne fark eder ki?" Isırarak karşılık veriyorum.

Annem başıyla odamı işaret ediyor ve ben de o yöne doğru bir adım atıyorum. Kapıyı sessizce açtığımda Beckham'ı yatağında uyurken buluyorum.

"Ona uyuması için bir şeyler verdim. Dinlenmeye ihtiyacı var." Uyurken bile yüzü çok kızgın görünüyor.

Annem masaya bir sandalye çekerken dönüyorum.

"Otur, konuşmamız gerek." Otomatik pilota bağlanmış gibi dediğini yapıyorum. Oturduktan sonra ellerini masanın üzerine koyuyor, sonra hafifçe eğilip beni süzüyor.

"Anne."

"Yemek yemiyorsun. Kilo vermişsin" diyor.

Tek önemseddiği şey görünüş, bu yüzden tartışmak istemediğim için dudaklarımı kapalı tutuyorum.

"Paige dışında sana en yakın olan Beckham'dı, bu yüzden onu buraya getirmenin en iyisi olacağını düşündüm." Gözlerimi tekrar ondan ayırıp yatağında uyuyan kardeşime bakıyorum. "Acı çekiyor. Paige iyi bir kızdı ve bunun onu nasıl değiştireceğinden korkuyorum," diyor annem, ona dönüp baktığımda dudağını ısırıyor.

"Neden umursuyorsun ki?" Ses tonumda zehirle soruyorum. Ağzımdan neden bu şekilde çıktığından emin değilim ve annem de patlamama benim kadar şaşırdı.

"O benim bebeğim. Her zaman benim bebeğim olacak." Sessizleşiyor. "Sen de her zaman benim kızım olacaksın."

Kapı açıldı ve kız kardeşimle Noah içeri girdi.

"Merhaba, neler oluyor?" Rhianna yanıma geliyor, elini omzuma koyuyor ve sonra annemize bakıyor.

"Kız kardeşini savunmana gerek yok, Rhianna. Ben onun annesiyim." Annemizin parlayan gözleri Rhianna'ya dikildi.

"Sen öyle diyorsan," diye yanıtlıyor Rhianna, annemize bakarken bir tür rahatlatma hareketiyle elini benden çekmiyor.

Annem ayağa kalkıyor, odama doğru yürüyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Beckham'ın bana ihtiyacı olursa beni ara. Umarım ben cenazeyi planlarken o biraz uyuyabilir. Glenn'e endişelenmemesini, her şeyi halledeceğimi söyledim."

"Çok naziksin Poppy," diyor Noah.

Rhianna öksürüyor ve ona sert bir bakış fırlatıyor. Noah ondan çekinmiyor, sadece Poppy bizi yalnız bırakarak kapıdan çıkmadan önce dudaklarını hafifçe kıpırdatıyor.

Kapı kapandığında Rhianna elleri kalçalarında Noah'ya döner ve yüzündeki ifade paha biçilemezdir.

"Ne?" diye sorar, şimdi tam bir gülümseme içindedir.

"Tanrım, şimdi kahvene kesin bir şey koymam gerekecek," diyor ciddi bir şekilde ve Noah gülüyor.

Bir inilti duyuyoruz ve hepimiz yatakta doğrulup oturan Beckham'a dönüyoruz. Biz odama girerken o başını ovuşturuyordu.

"Anne?" Beckham yanımızdan geçerken soruyor. "Gitti," diyor Rhianna ona.

"Bana bir şey verdi." Yukarı bakıyor. "Bu bir rüya değil mi?" diye sorar, sonra tekrar uzanır ve gözlerini kapatır.

Rhianna'nın gözleri endişeyle kısılmış. Bu, kimsenin başına gelmesini istemeyeceğimiz türden bir kalp kırıklığı.

"Onu rahat bırakın. İyileştiren tek şey zamandır."

Yere bakan Noah'ya dönüyoruz. Rhianna ona doğru uzanıyor ve elini onun elinin içine koyuyor.

"Bu onun ilk aşkı. Onu bu şekilde kaybetmenin üstesinden gelmesi zaman alacaktır."

Noah'nın Beckham'ın nasıl hissettiğini çok iyi bildiğini bildiğim için başımı sallıyorum. Karısını kaybetti ve kız kardeşimle aşkı yeniden bulacak kadar şanslıydı.

Odadan çıkıyoruz ve bu kez kapıyı kapatarak Beckham'a mahremiyet ve yas tutması için zaman veriyoruz. Rhianna, bana sempatiyle bakan Noah'nın yanında kalıyor.

"Ağustos nasıl?"

Başka tarafa bakıyorum. Tek yapabildiğim bu. Onunla ilgili hislerimi yeterince açıklayacak kelimelerim yok.

Çok acıtıyor.

Ve şu anda bu dairede yeterince acı yaşıyor.

CHAPTER 3

August

EN MUTLU ANINIZIN, eğer şanslıysanız, saatler, hatta günler sürebileceğini söylerler. Benimki sadece bir andı. Hayatım anlardan başka bir şey değil.

On yaşındayken kendime yiyecek bir şeyler bulmak için çöp kutusunu karıştırmak zorunda kaldım. On bir yaşındayken, ayakkabılarım artık bana uymadığı için ilk kez hırsızlık yapmak zorunda kaldım. Sonra on yedi yaşıma geldiğimde gücümün farkına vardım.

Ama en önemli anım, her zaman hatırlayacağımı bildiğim an? O andı.

Her zaman o olacak.

Karanlık, ruhsuz gözleri ve o pembe, pelüş dudakları beni içine çekiyor.

Şimdi bile, kız kardeşimin Josh'a verilmesinde parmağı olan son adamın üzerinde dururken, bunun başka bir an olup olmadığını merak ediyorum.

Ama öyle değil.

Bu kaçınılmazdı.

Ölmek zorundaydı, hem de benim ellerimde.

"August."

Dönmüyorum.

Kim olduğunu hemen anladım. Ve

verecek sikim kalmadı.

"Rylee endişeli," diyor.

Altımdaki adama bakıyorum. Adını bile bilmiyorum.

Umurumda mı?

Hayır.

Hiç sanmıyorum.

Yüzü kan içinde, aldığı darbeler yüzünden gözleri şişmiş durumda. Sully bir adamın ayaklarının dibinde ölü yattığını ve bir diğerinin de neredeyse orada olduğunu umursamıyor bile.

"Rylee her zaman endişeli olacak," diyorum ona. "O böyle biri."

"Onu seviyorsun."

"Aşk nedir? Çünkü onu tanımamız için bize hiç gösterilmedi. Öyleyse nedir?" Ayaklarımın dibindeki adamdan uzaklaşıyorum ve Sully'nin gözlerinin içine bakıyorum. Hemen irkildi ve gözlerini kaçırdı.

"Bunun zaman aldığını keşfedeceksiniz. Benim için zaman aldı, ama oraya ulaştım." "Yalan söylüyorsun. Hâlâ sevilmediğini düşünüyorsun ve ne zaman

bunu da fark edecektir."

Sözlerim üzerine Sully'nin gözleri büyüdü. Gözlerinde endişe parlıyor, sonra elinin tersiyle itiyor. "Ne yaptığını biliyorum August. İncindin ve şimdi de saldırıyorsun. Bunu berbat etme ki bir daha asla şansın olmasın. Noah'nın seni bundan kurtarabileceğinden emin değilim."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok, Sully. Hem de hiç." Dönüp Josh'ın koltuğunda sakladığını bildiğim silaha uzanıyorum ve elim soğuk metalin üzerinde kayarken gülümsüyorum. Silahı çekip çıkarıyorum ve adamın kafasını kaldırabilmek için çömeliyorum. "Yanlış kişiye bulaştın ve şimdi bedelini ödeyeceksin," diyorum.

Sonra tetiği çekmeden önce silahı kafatasına dayadım. Anında öldü, kafası bir bok çuvalı gibi düştü, beyin maddesi ve kan her yere saçıldı. Ayağa kalkmadan önce uzanıp ellerimi gömleğine sildim.

"August." Sully başını salladı, gözleri dehşetle açılmıştı. Daha önce de ölüm görmüştü ama benim duracağımı sanmıştı. Çok yanılmıştı.

"Endişelenmene gerek yok, Sully. Ben hiç burada olmadım."

Gülümsedim ve bir sigara yaktım. "Her şey suratında patlamadan gitsen iyi olur."

Sully'nin gözleri odanın içinde ge z i n i y o r ve bakışları tekrar bana takılmadan önce yakıtı görüyor. "Sen olduğunu anlayacaklar."

"Tüm kanıtların Josh'u işaret ettiği düşünüldüğünde bunu anlamakta zorlanacaklar."

"Sen-"

"*Git*, Sully. Bu ev beş dakika içinde gökyüzünü aydınlatacak." Sigaramı dudaklarımdan çekerek gülümsüyorum. "Sully, *git*. Şimdi!"

İsteksizce başını sallıyor ve ben de gidişini izliyorum. Sonra koltuğa oturup bir zamanlar evim dediğim bu bok çukuruna bakıyorum. Şimdi gerçekte ne olduğunu görüyorum, artık özgür olduğum bir hapishane. Hangisinden kurtulduğum için daha çok rahatladığımdan emin değilim, bundan mı yoksa cezaevinden mi?

Ayağa kalkarak yakıtı her yere sıçratmaya ve emin olmak için dokunduğum her yeri silmeye başladım. Arka kapıya doğru yürürken gömleğimi yırtıp temiz bir gömlek giymeden önce ayakkabılarımı örten plastiği üzerimde bırakıyorum.

Evin arka tarafı ormana açılıyor ve diğer insanların beni görebileceği ön taraftan dolaşmayı planlamıyorum.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve sesine gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Paige'in Rylee için ayarladığı zil sesi.

Aşk hakkında bir şeyler.

Daha iyi bir adam olmaya çalıştım.

Gerçekten yaptım. Onlar için. Onun için.

Ama bence bir kez gerçekte kim olduğunuzu öğrendiğinizde, bundan kaçış yoktur. Ben iyi bir adam değilim. Hiç değilim. Ben annemin oğluyum ve bu eller birçok kez ölüm gördü ve can aldı. Bunun son olacağından şüpheliyim.

Bir kibrit yakıp fırlatıyorum ve bir zamanlar evim dediğim evden dışarı çıkıyorum. Beni besleyen, bana para veren ve hayatta kalmama yardımcı olan bir yer. Ama aynı zamanda beni pençelerine hapseden bir yerdi.

Yan, seni lanet fahişe. Yan.

CHAPTER 4

R ylee

"HABERLERİ DUYDUN MU?" Rhianna yanımda otururken sordu. Bugün Paige'in cenazesi var ve August'u son gördüğümünden bu yana üç gün geçti.

"Ev mi?" Ben soruyorum.

Cevap olarak sadece başını sallıyor.

İki gün önce tek duyduğum buydu. İki cesedin nasıl bulunduğu -birinin ölümünü izledim- ve evin nasıl alev aldığı.

"Bunu bileceğini düşünmüştüm. Gelebileceğini biliyorsun. Bu senin için sorun olur mu?"

"Kız kardeşiydi, Rhi. Cenazene gelmesem sorun olur mu?" Ben de onu ısırdım.

"Hayır, ama bunu kastetmediğimi biliyorsun. İyi olacak *mısın* demek istedim."

Omuz silkiyorum, siyah topuklu ayakkabılarım ve siyah elbisemle duruyorum. Dar bir elbise ama dolabımda bulabildiğim tek uygun şey buydu.

"Noah onunla konuştu mu?" Ben sordum.

"Evet. August evle ilgili sorgulandı ama bir mazereti vardı. Aslında iki tane." Başım ona doğru döndü. "Sully ve başka bir adam. Sanırım bir yerde güvenlik görevlisi."

Vay canına, tamam. Sanırım bunu beklemeliydim. "Her neyse, o iyi. Noah ortalıkta görünmediğini söyledi."

Bundan şüpheliyim, ama umarım öyledir.

Kapı çalınıyor ve ikimiz de orada duran Noah'ya dönüyoruz. "Gitme vakti geldi hanımlar." Başımızı sallayıp onu takip ediyoruz. Beckham Annem ve babamla gideceği için bizimle orada buluşacak. Son zamanlarda benden uzak duruyor ve bu durumdan nefret ediyorum. Gelip benimle konuşamayacağını düşünmesinden nefret ediyorum.

Yol uzun değil ve vardığımızda herkes buradaydı. August'u arıyorum, sanki onu görmek bile rahatsızlığımı hafifletebilirmiş gibi.

Korkarım olmayacak, ama ya olursa?

Başımı sallıyorum ve arabadan iniyorum. Annemle babam ve Beckham arabadan biraz uzakta duruyorlar, ben de hemen yanlarına gidip ellerimi Beckham'ın omuzlarına koyuyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. O da bana sarılmıyor ama ona sarılmama izin veriyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum uzaklaşmadan önce.

Beckham takım elbisesini giymiş, başı öne eğik dururken Rhianna elini benimkinin içine sokuyor. Derin bir nefes alıyor, sonra oturacağımız yere doğru yürüyor, biz de onu takip ediyoruz. Ön tarafta Glenn'in yanına oturuyoruz. Glenn'in yanında bir koltuk ayrılmış, bu yüzden sadece August için olduğunu tahmin edebiliyorum.

Bir kadın yaklaşıyor ve Glenn'e bakıyor, Glenn kendi kişisel acısı içinde kaybolmuş olduğu için onu fark edemiyor ve arkaya oturuyor. Biraz farklı görünse de onu tanıdım. August'un annesi ve Paige'in de annesi olduğunu tahmin ettiğim kişi.

"Rylee." Adımı söylediğinde başımı kaldırıp bakıyorum. Gözleri, siyah bir takım elbise giymiş ve gözlerini koyu renk gözlüklerle kapatmış bir adamın bize doğru yürüdüğü mezarların ötesine odaklanmıştı.

Yıkıcı derecede güzel.

Glenn ayağa kalkıyor ve onu kısa bir tek kol sarılması için kendine çekiyor, yanındaki koltuğu ona teklif ediyor. Birkaç kişinin fısıldaştığını duyuyorum ve bana doğru bakmasını umarak izliyorum ama hiç bakmıyor.

Servis çok güzeldi. Annem harika bir iş çıkardı. Başımı Beckham'ın omzuna yaslayıp usulca ağlamasını dinliyorum. Biraz gerilmesine rağmen beni itmiyor. İnsanlar ayağa kalktığında biz oturmaya devam ediyoruz. Diğerleri uzaklaştığında, biz olduğumuz yerde kalıyoruz.

"Acı" diyor ve göğsünü tuttuğunu görmek için ona dönüyorum.

Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum çünkü bu kimsenin düzeltebileceği bir şey değil.

Bunun yerine kollarımı ona doladım ve buradaki son insanlar olana ve yağmur damlaları üzerimize düşmeye başlayana kadar öyle kaldık.

Hareket et.

Oturuyoruz.

Çünkü ihtiyacı olan şey bu.

Beckham'ın ihtiyacı olan şeyi ona vermeye hazırım.

Ne kadar beklediğimizi, yağmurun altında ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum ama gökyüzü artık parlak değil ve bulutlar üzerimize tatlı yağmur damlatarak geziniyor.

"Beckham." Babamız ikimize de bakıyor ve oğluna başını sallıyor. "Artık gitme vakti oğlum." Beckham bana baktı.

"Arabam var." Gülümsüyorum ama zoraki ve o da bunu biliyor ama yalan söylediğim halde beni sorgulamıyor. Beckham'ın gözleri kızarmış ve yüzü kızarmış. Dinlenmeye ve buradan uzaklaşmaya ihtiyacı var ama ona gitmemiz gerektiğini söyleyen ben olmayacaktım. Bunun farkına kendi başına varması gerekiyor.

"Eve gitmeye hazır mısın, Rylee?" diye soruyor babamız, emin olmak için. Başımı sallıyorum, o da ellerini Beckham'a doluyor ve arabaya doğru ilerlerken Beckham onun içine düşüyor.

Sadece iki sandalyemiz kaldı. Diğer

her şey toplandı.

Yanımdaki koltuk gıcırıyor ve August'u görmek için dönüyorum. Tüm dikkatimi ona vermeden önce kardeşimin gittiğinden emin olmak için yanından geçip gidiyorum.

Kendime engel

olamıyorum.

Kendimi

durduramıyorum.

Ellerim yüzüne uzanıyor, bedenim eğiliyor ve dudaklarım onunkilerle birleşiyor. Gece gökyüzünün altında kalan her şeyimle onu öpüyorum.

İlk başta beni öpmüyor, sadece elleri yüzümü bulup sertçe kavrayana kadar onu öpmeme izin veriyor. Dudakları beni cezalandırırken, parmakları yanaklarıma batıyor ve morartıyor.

Ne için, bilmiyorum. Ama

onu durdurmak için

çaresizim.

August'un dili benimkine doğru kayıyor ve sanki bir duygu ateşi tutuşuyor.

Acı.

Acı.

Aşk.

Şehv

et.
İhtiya
ç.

İstiyorum.

İçlerinden biri diğerlerinden daha fazla öne çıkıyor ama bu duyguların hepsinin geçerli olduğunu biliyorum.

Önce ben geri çekiliyorum, dudaklarını dudaklarımdan ayırıyorum ama yakın durmaya devam ediyorum. Orman yeşili gözleri benimkileri bulurken elleri yüzümde kalıyor.

"Zengin kız," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle.

"August," diyorum zar zor bir fısıltıyla.

Yağmur etrafımızda yağmaya devam ediyor ama ikimizin de umurunda değil gibi görünüyor.

"Nerelerdeydin?" diye sordum. Ellerini indiriyor ve mezara bakmak için dönüyor.

"İşleri toparlıyorum," diyor. "Bir ay içinde, tüm bunlar bitip tozlandıktan sonra ayrılıyorum."

Sözleriyle kalp atışlarım hızlandı.

Gidiyorum. Ben gidiyorum.

Vay

anasını.

Hayır.

Hayır.

Ellerim ısınmaya başlıyor ve onları kucağıma koyup yere bakıyorum.

"Seninle geleceğim," diyorum alçak bir sesle.

"Yapamam, zengin kız. Ben berbat bir adamım ve seni sevdiğin insanlardan asla ayırmam." Duraksıyor. "Bu adil olmazdı," diye bitiriyor.

"Bu hiç adil değil," diye cevap veriyorum. Bana bakmasını istiyorum ama bakışları önünde kilitli kalıyor.

"Hayat adil değil. Bunu uzun zamandır

biliyordum." "Nereye gitmeyi planlıyorsun?"

diye sordum.

"Burası dışında her yer. Burada sadece iki iyi şey vardı. Ve onlardan biri beni terk etti." Gözleri onun gömülü olduğu yere kayıyor ve yanağından aşağı tek bir damla yaş süzülüyor. Yağmur yüzünden göremediğimi düşünüyor olabilir ama ben görüyorum.

"Diğeri seni burada tutmak için yeterli değil mi?" Denedim. Bir şeyi değiştireceğini düşünsem yalvarırdım.

"Diğerinin hayatını mahvetmekten başka bir şey yapmazdım ve bu benim yapmak isteyeceğim bir şey değil, zengin kız."

"Siktir et. Yok et. Umurumda değil," diyorum yüksek ve manik bir sesle. Bana doğru uzanıyor, beni sandalyeden çekiyor ve kucağına getiriyor.

"Cık cık, zengin kız, senin bir hayatın var... iyi bir hayatın. Yok edilmesine ihtiyacın yok. Beni zamanın içinde bir an olarak düşün," diyor ve ben onun sözleri karşısında başımı sallıyorum. "Eğer teselli olacaksa, sen benim en sevdiğim anımdın." Gökyüzünde bir şimşek çakıyor.

"Bir an olmak istemiyorum, August."

Uzanıp bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırıyor. "Elimizdeki tek şey bu."

Eğilip başımı göğsüne koyuyorum, alabildiğim kadarını içime çekiyorum.

Beni terk ediyor.

Bir ay içinde.

"Annem burada," diyor ben geri çekilirken. Bir ağacın altında duruyor, ıslanıyor ama sigara içiyor. August'u itiyorum ama ayağa kalkarken ona yakın duruyorum. Bize doğru yürüyor, önümüzde durana kadar sigarasını söndürüyor. August'un elleri yumruk olmuş, öfkeyle alt dudağını ısıyor.

"Burada tek başına vakit geçirmek ister misin?" Ben sorarım.

Gözlerini kısarak bana dönüyor. "Hayır," diyor, sonra August'a bakıyor. "Seni görmeye geldim. İyi misin?" diye soruyor ve o da gülüyor. O kadar yüksek sesle gülüyor ki irkiliyorum. "August." Adını söylediğinde durdu.

August ona, "Seni onun yanına yatırmadan önce gitmen gerekiyor," diye çıkışıyor. August'un sözleri karşısında şok olmuş gibi görünmüyor. Hem de hiç!

"Bu benim suçum değil. Bununla hiçbir ilgim yok."

August çılgılık atıyor, "Bu işte senin parmağın var. *Her şeyde.*"

Bir adım geri atıyor. "Sen de kimsin?" diye soruyor. Ben daha bir şey söyleyemeden August önüme geçerek onun beni görmesini engelliyor.

"O senin endişelenmen gereken biri değil. Şimdi git buradan. Sonun Josh'la ilişkisi olan diğer herkes gibi olmadan önce."

"Dedikodular var, August. Ne yaptığını biliyoruz. Onun inşa ettiklerini parçalıyorsun."

August ona doğru eğilir. "Her şeyi yok ediyor anne. Dokunduğu her şeyi."

"Sonunda oraya geri döneceksin," diye fısıldıyor.

"Hayır, yapmayacağım." August elime uzanıyor, kendi elinin içinde kaydırıyor ve beni de yanına çekerek yürümeye başlıyor. Arkamı döndüğümde onun ellerimizin birleştiği yeri izlediğini görüyorum. Yüzünde eğlenen bir gülümseme vardı.

"Ağustos."

"Araban nerede?" diye sordu. Cevap vermeyince durup etrafına bakınıyor, sonra bana dönüyor. "Zengin kız, araban nerede?"

Omuz silkiyorum. "Burada değil." Saçları şimdi yüzüne yapışmış durumda ve su dudaklarının üzerinden akıyor, onları tekrar öpmeyi dilememe neden oluyor.

"Eve nasıl gitmeyi
düşünüyorsun?" "Yürüyerek,"
diyorum ona.

August başını sallıyor ve bana tekrar bakmadan önce annesinin hâlâ ayakta olduğunu tahmin ettiğim yere, arkama bakıyor. "Benimle gelebilirsin."

"Araban yok," dedim ona.

"Haklısın, bilmiyorum." İşte o zaman gidonunda bir kask asılı olan motosikleti görüyorum. Ona uzanıyor, başıma yerleştiriyor ve sonra eğilip sıkıca yerine oturtuyor.

"Daha önce hiç bisiklete binmedim," diye fısıldıyorum biraz da korkuyla. "Benimleyken sana hiçbir şey olmayacak. Bunu bilmen gerekir." Başımı sallıyorum çünkü biliyorum. Gördüğüm onca şeyden sonra bile ona güveniyorum. Ona bir insanın güvenmesi gerektiğinden daha fazla güveniyorum.

CHAPTER 5

August

RYLEE'NİN ELLERİ belimi sarıyor ve vücudunu benimkine yaslıyor. Onu her yerde hissediyorum. İstedığımı hiç bilmediğim birini nasıl bırakabilirim?

Ve inan bana, onu istiyorum.

Ama işin gerçeği, yapmamalıyım.

Elleri gömleğimin altından kayıyor ve soğuk parmakları karnımda geziniyor. Onu itmiyorum ya da bana dokunmasına engel olmuyorum.

Bana dokunmasını
istiyorum. Ama
istemiyorum da.

Evinin önüne geldiğimizde Noah, Beckham ve kız kardeşi ön tarafta duruyor. Hepsi dönüyor ve biz durduğumuzda elleri tenimden düşüp uzaklaşıyor. Beckham bize doğru yürümeye başladığında atlıyor ve kaskı kafasından çıkarıyor.

"Beckham." Adını söylüyor ama bu onu durdurmaya yetmiyor. Ayakları hızla hareket ediyor ve eli daha da hızlı geliyor. Hareket etmiyorum çünkü bir vuruş yapmayı hak ediyor ama bu izin vereceğim tek vuruş olacak.

Yumruğu birleştğinde, Rylee'nin çığlığını duydum. Bana iyi vurdu. Sert. Başımı tekrar ona çevirdiğimde dudağımı yalıyorum ve kan tadı alıyorum. Tekrar geri çekiliyor, bana bir kez daha vurmaya hazır, ama bu sefer yumruğunu elimle yakalayıp onu geri itiyorum.

"Sadece bir tane bedava alabiliyorsun," diye sızlanıyorum. Beckham bana doğru koşuyor. Çok hızlı. Sanırım atletik olmak ona bunu sağlıyor. Ama ben onun gibi çocuklarla büyüdüm, onun gibi çocuklar tarafından hırpalandım. Ve daha kötülerıyla de uğraştım, çok daha kötülerıyla.

Saldırıyı savuşturarak ıskalamasına ve tökezleyerek yanımdan geçmesine neden oldum.

Noah Beckham'ın önüne geçer ve elini omzuna koyar. "Bu kadar yeter Beckham, bu onun suçu değil."

Beckham'ın gözleri bana bakarken neredeyse kız kardeşininki kadar siyah.

"Hepsi onun suçu. Ondan önce var olduklarını bile bilmiyordu."

"Biliyorlardı," diyorum. Josh biliyordu, annem sağ olsun. Beckham bana dudak büküyor ve Rylee aramızda durmak için hareket ediyor.

"Gidiyor. İçeri gir." İşaret ediyor ve işaret ettiğinde Beckham ona ters ters bakıyor.

"Ondan uzak durmalıydın. Şimdi onu görmek zorundayım ve hepsi senin suçun," diye bağıyor. Rylee irkilir ve geri çekilir. "Beckham," diye sesleniyor Rhianna, ona doğru yaklaşarak. Onu görmezden gelir ve sokağa ulaşana kadar onların ve benim yanımdan geçip gidiyor. "Peşinden gideceğim."

Rylee arkasını dönüp bana baktığında gözleri kıpkırmızı, sanki düşmeyen gözyaşlarını tutuyormuş gibi. Noah aramızda bir bakış attıktan sonra kız arkadaşının gittiği yere doğru yürüyor ve bizi sokakta bırakıyor.

"Zengin kız," diyorum kısık bir sesle.

"İşe yarayabilirdi," diyor, benim hep bildiğim şeyi fark ederek.

Bizim asla çalışmamız gerekmiyordu.

Birbirlerinden çok etkilenmelerine rağmen doğru yolda bir araya gelemeyen iki zıt kutup.

"Olabilirdi, biliyorsun. Sen ve ben, çalışabilirdik. Eğer sadece _."

"Yeter," diyorum, yüklü bir nefes dudaklarımı kaplıyor.

Gözleri yeri buluyor ve başını sallıyor. Gözyaşlarının düştüğünü görüyorum. Sonra ona yaklaştım çünkü her şeye rağmen onu acı içinde görmek dayanabileceğim bir şey değildi.

"Şöyle düşün, özgürsün," diyorum ona, elim yüzüne dokunmak için uzanıyor, bir tutam saçını geriye itiyorum.

Öleceğim güne kadar peşimi bırakmayacağını bildiğim o gözler, bana baktığında içime işliyor. Beklemediğim ama ondan memnuniyetle alacağım bir tokat gibi ruhuma iniyor.

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve ağzını tekrar açmadan önce yuvarlıyor. "Asla işe yaramayacak," diyor kısık bir sesle.

"Hayır," diyorum elimi bırakarak. "Olmayacak."

"Bu hayal edebileceğinden çok daha fazla acı veriyor," diyor, gözleri tekrar benimkilere düşmeden önce bana bakarak. "Ama Beckham'ı kaybetmek bana daha çok acı verir, bunu biliyorum."

"Biliyorum." Ve biliyorum, çünkü Paige'i kaybetmek beni inanamayacağım kadar mahvetti. Ve şimdi kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. "Senden asla seçim yapmanı istemem. Asla. Bu seçimi senin yerine ben yapacağım." Geri adım atıp dönüyorum, kaska uzanıyorum, yakında gitmezsem onu asla terk edemeyeceğimi biliyorum.

"August," diyor ve ona döndüğümde kendini bana doğru atıyor, kollarını boynuma dolayarak beni kendine çekiyor, böylece bedenlerimiz birleşiyor ve dudakları benimkilere çarpıyor.

Bu her zamanki öpüşmelerimiz gibi değil. Bu seferki, söyleyemeyeceğimiz kadar çok vedayla, asla deneyimleyemeyeceğimiz kadar çok merhabayla dolu. Ve asla sahip olamayacağımız bir sürü seni seviyorum.

Onun bana tutunduğu güçle ben de ona tutunuyorum ve onu öpüyorum.

O hayatıma girmeden önce aşk bana yabancıydı. Hâlâ da biraz öyle. Hiçbir zaman gerçekten deneyimleme şansım olmadı. Ama biliyorum ki, onunla çok güzel bir şey olabilirdi.

Acımasız bir hayranlıkla karışık tatlı gözyaşları gibi tadı var.

Geri çekilerek kollarımdan düşüyor, eli uzanıp dudaklarına dokunurken bizi ayırıyor, bana bakarken kirpikleri yüzünü dalgalandırıyor.

"Seni özleyeceğim, Ağustos Belası. Seni ve hınzır kalbini." Soyadımı söylediğinde, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor ve sonra kayboluyor.

Dönüyorum. Bisikletime binerken dudaklarımdan başka kelime çıkmıyor. Çalıştırıyorum, kaskımı takıyorum ve kardeşlerinin bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Ona son bir kez bakıyorum ve hafızama kazıyorum.

Ne kadar güzel bir anı ve ne kadar kötü bir kalbim var.

CHAPTER 6

Rylee

Onun gidişini izlemek yaptığım en zor şeylerden biri. Gitmesini hiç istemedim ama kardeşim hala kızgın bir şekilde yanımdan geçip gittiğinde, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyorum.

Onun acısı önce gelmeli.

Beckham ilk aşkını kaybetti ve onun yaşında önemli olan tek şey bu. Bunun ötesini göremiyor. Onun ötesini bilmiyor.

Rhianna yanımdan geçerken elini omzuma koyuyor ve Beckham'ı içeri kadar takip etmeden önce beni sıkıyor. Islak kıyafetlerim ve morarmış dudaklarımla orada öylece duruyorum. August'un gittiği yöne bakıyor, geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum.

Dönmemeli ama bu bir parçamın onun dönmesini istemesine engel değil. Hem de çok.

"Rylee." Arkamı döndüğümde Noah hâlâ cenazeden kalma siyah takım elbisesini giymiş, orada duruyordu. "Sana bunları vermek istiyorum." Bana bir dizi anahtar uzattı. "Bunlar benim dairemin anahtarları. İçimden bir ses şu anda oraya girmek istemeyeceğini söylüyor." Daireme doğru başını salladı. "Eğer biraz zamana ihtiyacın varsa, al. Yalnız kalmak istersen yarına kadar dönmeyeceğim. Buzdolabında şarabım ve dolapta çikolatalarım var."

"Teşekkür ederim."

"Çok sevdiği birini kaybetti. Keder başlamadan önce öfke zaman alır. O seni seviyor. Bu yüzden acısını en çok senden çıkarıyor. Yanında olacağını ve bununla başa çıkabileceğini biliyor. Bu yüzden ona biraz zaman tanı." Başımı salladım. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyor ve dönüp içeri giriyor. Çantamdaki anahtarlara uzanıyorum ve arabama doğru yürüyorum, ihtiyacım olabilecek herhangi bir şeyi almak için içeri girmeye zahmet etmeden ve ayrılıyorum.

Birkaç gün önce bana şu anda benden en çok nefret eden kişinin kardeşim olduğunu söyleseydiniz, size gülerdim çünkü bu asla gerçekleşmezdi. Ama oldu.

Noah'ın evinde iki gece geçirdim, banyosunda ıslandım ve her gece ağlayarak uyudum. Sonra işe geri döndüm.

Shandy ofisini kapalı tuttu ve kimsenin beni rahatsız etmemesini sağladı. Bana göz kulak olduğu için ona minnettarım.

Her saat başı telefonuma bakıyorum ve aradığımda cevap verip vermeyeceğini merak ediyorum.

Yapar mıydı?

Nerede o?

Bu soruların cevabını bilmiyorum ve kimse de August hakkında konuşmadı. Sanki hiç var olmamış gibi. Ama vardı. Bedenim ve zihnim biliyor, hem de nasıl biliyor.

Günler birbirine karışıyor ve Noah bana fazladan zaman verdiği için Cuma günü gelene kadar haftanın geri kalanında eve gitmiyorum. Noah'da Rhianna'nın fazladan birkaç kıyafetini buldum ve şimdilik onları giyiyorum. Ama şimdi kendi kıyafetlerimi almak için eve gitmem gerekiyor. Dairemin kapısını açtığımda onu masada beni beklerken buluyorum. Başını kaldırıyor, koyu renk gözleri bana kilitleniyor ve bana gülümsüyor.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Beckham nasıl?" Sorusunu duymazdan gelerek söylüyorum.

Omuz silkiyor. "Olabildiği kadar iyi. Dün eve döndü. Annesi gelip onu aldı. Ama gelecek hafta okula gitmeyi reddediyor." Duraksıyor. "Ama ben senin nasıl olduğunu sordum. Söyle bakalım, sen nasılsın?"

"Ben iyiyim."

"İyi bir yalan. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Onu görmezden geliyorum ve elimdeki kirli kıyafet torbasını bırakarak odama gidiyorum.

"Teselli olacaksa Noah onunla konuşmadı," diyor Rhianna, ben dağınıklığımyı toplamaya başlarken beni takip ederek. Ondan bahsettiğini duyunca ellerim çarşafıarımın üzerinde duraklıyor. "Ve Noah, nerede olursa olsun August'un iyi olacağını söyledi."

"Evet," diye cevap veriyorum. Bundan hiç şüphem yok.

"Ama sen kesinlikle değilsin." Kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor, böylece sırtım onun önüne geliyor. Bana sarılmasına izin veriyorum ve hareket etmiyorum. Hareket edersem ağlayabilirim. "Akşam yemeğı sipariş edeceğim," diyor ve odadan çıkmadan önce beni son bir kez daha sıkıyor. Arkasından kapıyı kapatıyorum ve yatağıma uzanıyorum. Telefonuma uzanıp onun numarasını açıyorum.

Temas yok.

Yapılacak en akıllıca şey onunla konuşmamak olurdu. Ama ya cevap verirse?

Bir hafta oldu ve hala dudaklarımda onun tadı var.

Onu çarşafıarımın arasında özlüyorum ve yanımda olmasını istiyorum.

Arama tuşuna basıyorum ve telefonu kulağıma götürüp

çalmasını dinliyorum. Açıyor ama merhaba demiyor.

August benim olduğumu biliyor. *Ben olduğum için mi bir şey söylemiyor?*

Arka planda bir motor sesi duyuyorum ve ne söylemem gerektiğini düşünerek öylece uzanıyorum.

"Bugün seni özledim," diye fısıldıyorum, telefonda nefes alışını duyuyorum ama cevap vermiyor. "Ondan önceki her gün de seni özledim."

Gözyaşları şimdi dökölüyor.

Neden hiçbir şey söylemiyor?

O da beni özlemiyor mu?

"Bütün hafta evde değildim. Sonunda bugün eve geldim. Beckham hâlâ benimle konuşmuyor."

Rhianna'nın adımı söylediğini duydum.

"Gitmeliyim August," diye boğuluyorum, dudağımyı ısırıyorum ve başımı sallıyorum.

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

"İyi misin?" Rhianna soruyor. Başımı sallıyorum ve onu takip etmek için yatağımdan kalkıyorum. Mutfağına girdiğimde Beckham oradaydı, elleri iki yanında bana bakıyordu.

"Beckham," diyorum ona bir adım daha yaklaşıyor. Artık benden daha uzun. Ona baktığımda artık bir çocuk görmüyorum. Neredeyse bir erkek. Birkaç ay içinde on sekiz yaşına girecek. O ve Paige okuldan sonra birlikte yaşayacaklardı.

Artık böyle bir şey olmayacak.

"Sana çok kızgıyım," diyor, gözleri beni sabitliyor. "Ama seni seviyorum." Yanına gidip kollarımı ona doladığımda dudaklarımda yumuşak, hüzünlü bir gülümseme beliriyor. Beni itiyor. Daha sıkı sarıldığımda, sonunda o da kollarını bana doluyor ve orada öylece duruyoruz. Birbirimize sarılıyoruz. Birbirimizin yas tutmasına yardım ediyoruz.

"Çocuklar, yine kıskanç kız kardeş olmaya başlıyorum." Beckham'dan uzaklaşırken kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. Sipariş ettiğini bile bilmediğim yiyecekleri getiriyor ve hepimiz Beckham'ın yanına oturuyoruz. Gözleri hâlâ çok kırmızı, yükünü almak istiyorum ama yapamıyorum. Bunu yapmam imkânsız.

"Geçen hafta cenazesi vardı. Bir kadın dışında kimse gitmedi," diyor Beckham bana, Josh'tan bahsederken. O kadının kim olduğunu bildiğime dair bir his var içimde.

August'un annesi.

Rhianna, "Güzel, o bir pislik," diye araya giriyor. "Nereden biliyorsun?"

Ben soruyorum.

"Glenn söyledi," diye cevap verdi hemen.

"Glenn nasıl?"

"İzinde. Evinden çıkmadı." Bu kalbimi kırdı.

Kapı açılıyor ve Noah elinde iki şişe şarapla içeri girip önümüzdeki masaya yerleşiyor. Kız kardeşim hiç tereddüt etmeden birini açıyor ve önce bana, sonra da kendine birer kadeh doldurmaya başlıyor.

"Rylee." Noah bana bir dizi anahtar uzattı. Onlara baktım, kafam karışmıştı.

"Eşyalarını alman için," diyor ve Beckham başını sallayıp yanımda küfrediyor. O zaman onların August'un evinin anahtarları olduğunu fark ediyorum.

August'un artık yaşamadığı evi.

Bir parçam Noah'a şu anda nerede olduğunu bilip bilmediğini sormak istiyor. Onunla konuştuğunda sesi nasıl geliyordu?

Hâlâ onu gördüğüm günkü kadar

karanlık mı? Ya da bildiğim August'a
döndüyse.

Onun iki yüzü olabilir, ama bununla başa çıkabilirim. Yapabilirdim yani. Çünkü en karanlık zamanlarında bile beni korumaya çalışıyordu. Bana göz kulak oluyordu.

Anahtarları masadan alıp onun öfkeli bakışlarından uzaklaştırırken Beckham, "Yak onu," diyor.

"Ayrıca, konuyu değiştirelim," diyor Rhianna. "Anderson'ın bebek annesi geçen gün dükkânda beni sen sanarak köşeye sıkıştırdı." Sırıttıyor. "Özür dilemek istiyor. Olanlar yüzünden kendini çok kötü hissediyor."

Başımı sallıyorum. Suç duyurusunda bulundum ve artık mahkemeler ilgilenecek.

Anderson hakkında uzaklaştırma emrim var çünkü onu yakınımnda istemiyorum.

"Bu onu ilgilendirmez."

"Öyle olduğunu düşünüyor," diyor Rhianna kaşlarını kaldırarak. "Her neyse, ona yanlış kız kardeşe sahip olduğunu söyledim ve benden onunla görüşüp görüşemeyeceğinizi sormamı istedi. Ona rüya gördüğünü söyledim ve oradan ayrıldım." Gülümsüyor. "Çılgın ailenin yaptığı hiçbir şeye karışmana gerek yok ve şimdi o da buna bağlandı. İkimiz de biliyoruz ki annesi için bir numaralı hedef sensin, şimdi de onun biricik oğluna karşı suç duyurusunda bulundun." Son kısımda öğürüyormuş gibi yapıyor.

"Onlardan uzak duruyorum," diyorum ona.

"Güzel, çünkü annem geçen gün Anderson'ın annesinin ailemiz hakkında ileri geri konuştuğunu söylüyordu. Tahmin edebileceğiniz gibi bu annemin hiç hoşuna gitmedi."

Beckham, "Elbette öyle değil," diyor.

"Özür dilerim," diyorum yüzümü ona dönerek. Bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Sana kızgın olmayı bıraktım."

"Söyle bana, neden onu daha çok seviyorsun?" Rhianna ikimize de bakarak söylüyor. Beckham başını sallıyor ve yemeğe yumulmaya başlıyor, o ise bana dik dik bakıyor.

Noah onun dikkatini dağıtmak için "En çok seni seviyorum," diye araya giriyor.

"Bunu biliyorum, ama görüyorsun, ilgiyi seviyorum. Ve en azından onun favorisi olmalıyım," diyor Rhianna ve Noah'nın onun muhtaçlığına gülümsemesine neden oluyor. Hepimiz onun nasıl biri olduğunu biliyoruz ve bu yüzden onu seviyoruz.

"Seni aynı şekilde seviyoruz," diyorum ona.

Rhianna dilini dışarı çıkarır ve meydan okurcasına kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

Beckham küçük bir gülümsemeyle beni dürtüyor ve Rhianna onun bu hareketi karşısında yüzünü buruşturuyor.

Belki günler daha kolay geçer.

Belki de kolaylaşmaz.

CHAPTER 7

R ylee

Noah'ın bana o anahtarları vermesinin üzerinden iki hafta geçti ve ben hâlâ oraya geri dönecek cesareti kendimde bulamadım. Bana onu hatırlatmaktan başka bir şey yapmayacak.

İyileşiyorum ve bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapamam. Her ne kadar August'u tekrar aramak istesem de yapmadım. Parmaklarım bunu yapmak için kaşınsa bile.

Geçen sefer konuşmadı. Tekrar denesem konuşma şansı ne olurdu?

İşten eve döndüğümde herkes oradaydı -Rhianna, ailem, Noah ve Beckham.

Neden burada olduklarını merak ederek etrafıma bakıyorum. "Neler oluyor?" Rhianna bana elini uzatırken soruyorum. Kafam karışmış bir şekilde bakıyorum. Sonra görüyorum, parmağında gururla duran göz alıcı bir yüzük. Oval şekilli bir elmas ve onu çevreleyen daha küçük elmaslardan oluşan bir bant.

"Vay anasını," diyorum başımı sallayarak ve ona gülümseyerek.

"Sanırım düğünü annem planlayacak," diyor Rhianna, hiç değişmeyen parlak bir gülümsemeyle. Onu suçlamıyorum. O ve Noah, birbirleri için mükemmeller.

Sarılmak için onu kendime çektiğimde, o da beni sıkıyor.

Beckham, gözlerini PlayStation'a dikmiş olan Noah'ya "Birini satın alırsan diğerini bedavaya getirdiğinin farkındasın," diyor.

Rhianna bunun doğru olduğunu bildiği için gülüyor ve Noah sadece gülümsüyor. Beckham oyununa geri dönmeden önce "Senin cenazen," diye mırıldanıyor.

"Çok mutluyum. Bu bana bir düğün verme şansını yakaladı, böylece senin düğününü planlayabileceğim." Annem söze karıştı. Sırtarak Rhianna'dan uzaklaşıyorum, bunun onun için bir kabus olacağını çok iyi biliyorum.

"Eğer planlıyorsanız, bunun için para ödüyorsunuz demektir. Pazarlığa açık olmayan birkaç isteğim var," diyor Rhianna. Beckham da ben de onun sözleri karşısında şok olduk. Asla olmaz. Annem ve Rhianna düğün kararları hakkında tartışmaya başlarken Noah bana doğru eğiliyor.

"Bunu ikinizi rahatlatmak için yapıyor." Gözleri Beckham'a kayıyor, o da duymuş olmalı çünkü oyununa geri dönmeden önce bir an için üzgün görünüyor.

"Bunu yapmasını istemeyiz," diyorum, o da omuz silkerek mutfakta kahve yapmaya çalışan babamızın yanına gidiyor. Beckham'ın olduğu yere gidip yanına oturuyorum.

Omzumla onu dürttüğümde, "Bana bir kumanda ver. Kıçına tekmeyi basmak üzereyim." Veriyor ve onlar tartışırken biz oynuyoruz. Annemiz gitme vaktinin geldiğini söylediğinde yanıma geliyor ve eğilip yanağımdan öpüyor.

"Önümüzdeki hafta sonu sizi görmek istiyorum. Hepiniz, akşam yemeği için, lütfen." İnliyorum ve bu da Beckham'ın o ve ailemiz kapıdan çıkarken sırtmasına neden oluyor.

Noah'nın kucağında mutlu bir şekilde oturan Rhianna'ya bakarak, "Bunu bizim için yapma. Biz iyiyiz."

"Hey, bu bir kazan-kazan. Annemin senin için planladığı düğünü bedavaya getiriyoruz - ve ikimiz de annemin düğün planlamada harika olduğunu biliyoruz - ve bu onun zamanını alıyor, böylece seni ve Beckham'ı rahatsız etmemiş oluyor."

Noah'nın telefonu çalıyor ve ikimiz de cevap vermesi için sessiz kalıyoruz. Açtığında bana hızlıca bir bakış attı.

"Bana bir saniye verin kızlar." Rhianna ayağa kalkıyor, umursamıyor bile, ama ben biliyorum, Noah'nın bana attığı o bakıştan biliyorum, telefonun diğer ucunda kimin olduğunu.

"Ry, sorun ne?"

"Konuştuğu kişi August."

"Bunu bilmiyoruz."

Yüzümü ona dönüyorum. "Sık sık arar mı?" "Evet, ama..."

"Bu o." Orada oturduk ve Noah gelene kadar bekledik. Geldiğinde, "Ne kaçırdım?" diye sordu.

"Ağustos muydu o?" "Evet," diye yanıtlıyor.

"Yatağa gitmem gerek." Arkamı dönüyorum ama omzumun üzerinden tekrar bakıyorum. "Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Hayır, üzgünüm Rylee."

GÜNLER BİRBİRİNE KARIŞTIĞINDA, buna ne denir? Paige ve August'u kaybedeli ne kadar olduğunu bile bilmiyorum. Bir ay mı? Belki iki?

Ben iki derdim.

Beckham okula geri döndü ve sık sık kavgalara karışıyor, annemiz Rhianna'nın düğününü planlamakla uğraşüyor ve ben de gün be gün idare ediyorum, tek yapabildiğim bu. Heyecan verici hiçbir şey olmuyor, sadece iş, ev ve sonra uyku.

Alabama bindiğimde, orta konsolda ne olduğunu düşündüm. Hâlâ gitmediğim evinin anahtarları. Gidip bu işi halletmem gerektiğini biliyorum ama yapmak istemiyorum. Bunu yapabileceğimden emin değilim.

Onu bir daha aramadım.

Ve Noah'a ondan haber alıp almadığını sormadım.

Yerel gıda pazarına gittim ve indim. Burası Ağustos yiyeceklerini aldığı yerdi ve bana onu yalnız bırakmamı söyledi. O gün onu eve kadar takip etmek istediğim yer burasıydı.

İçeri girerken Rhianna'nın akşam yemeği için bana gönderdiği listeye bakmak için telefonumu kontrol ederken bir el omzuma dokunuyor ve olduğum yerde ciyaklamama neden oluyor. Kendimi tekrar kontrol altına aldığımda, önümde oldukça hamile bir kızın durduğunu fark ediyorum.

"Bugün doğru kız kardeş, değil mi? Farklı giyinmişsin," diyor gülümseyerek.

"Neye ihtiyacın var?" Eli karnına düşerken soruyorum.

"Seni takip etmiyorum, bilesin diye söylüyorum. Görünüşe göre aynı yerden alışveriş yapıyoruz. İçeri girdiğini gördüm ve merhaba demek istedim. Gerçekten tanımıyorum.

Kimse ikiz prenseslerden biriyle nişanlı olan adamdan hamile kalan kızla arkadaş olmak istemez," diyor gözlerimin içine bakarak.

"Nişanlı değildik," diyorum ona.

"Tamam, sanırım ailesi bebeği benden almak istiyor. Ama bu olmayacak."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" Ona soruyorum, etrafta takılıp konuşmak istemiyorum. Eve gitmek ve *onun* hayalini kurmak istiyorum.

"Ah, özür dilerim. I..." Arkasına bakıyor ve bakarken duraklıyor, bakışları yere düşüyor ve kendimi kötü hissetmeme neden oluyor. "Buraya arabayla mı geldin?" Gözlerini tekrar benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor.

"Ahh, evet?" Kafam karışmış bir şekilde söylüyorum.

"Şey, suyum geldi ve beni hastaneye götürebileceğini umuyordum." Koluma uzanıyor ve sıkıca kavıyor. "Ambulans korkum var," diyor dişlerini gıcırdatarak.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yani, bunu yapmalı mıyım? Sonra tırnakları koluma batıyor ve başımı sallayıp telefonumu arka cebime koyuyorum.

"Tamam, gidelim."

"Teşekkür ederim. Üzgünüm, bu muhtemelen yapmak isteyeceğiniz son şey. Ama annemin bir ambulansa öldüğünü gördüm ve olmak istediğim son yer onlardan birinin arkası." Arabama doğru yürümeye başladığımızda elleri tutuşunu kaybetmiyor. Kilidi açıyorum, onu arabaya bindiriyorum ve arabayı çalıştırıp sürmeden önce kendi arabama doğru koşuyorum.

Yanımda inliyor ve telefonunu çıkarıyor.

"Zaman tutmam lazım," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Ebe zaman tutmamı söyledi." Kasılmaları kastettiğini varsayıyorum.

"Adın ne senin?" diye sordum. Bana daha önce söyleyip söylemediğini hatırlayamıyorum çünkü aklım her yerdeydi.

"Jacinta."

"Birini aramamı ister misin?"

"Kimsem yok," diyor üzgün bir şekilde ve ben onun için üzülüyorum. "Peki ya ailesi? Onları orada istiyor musun?"

"Hayır. İmkânı yok. Zaten onu benden almak istiyorlar." Sonra inliyor ve başını eğiyor. Hızlanmamaya çalışıyorum ama çok zor. Özellikle de hemen yanımda bir bebeği olduğu için. Ve hiçbir şekilde bir bebek doğurtmak istemiyorum.

"Peki ya Anderson?" Ben soruyorum.

Birkaç derin nefes alıyor, sonra bana dönüyor.

"Sence yapmalı mıyım?" Yol göstermem için bana bakıyor. Ona verebileceğim bir şey değil. Bu onun kararı, benim değil.

"Belki mi?" Kendi kararını vermesi için bunu bir soru olarak dile getiriyorum. Telefonunu eline alıyor ve onun numarasını açıyor. Arama tuşuna bastıktan sonra hoparlöre alıyor.

"Ne?" diye bağılıyor telefonda. *Göt herif.*

"Hey, benim."

"Kim olduğunu biliyorum," diyor, tavrını kaybetmeden.

"Şey, ben hastaneye gidiyorum..." Başka bir kasılma onu vururken telefonu uzatıyor. Düşürmeden önce elinden alıyorum.

"Bu saçmalığı oynayacak vaktim yok," diye tersliyor. "Anderson," diyorum telefona.

"Rylee?" diye sorar, şaşırılmış bir halde.

"Evet. Jacinta bebeğini doğurmak üzere. Hastaneye git."

"Neden onunla birliktesin?" diye sorar. "Orada olacak mısın?"

"Sadece oraya git ve pislik gibi davranmayı bırak." Telefonu yüzüne kapattım ve hastaneye yaklaşırken telefonu bıraktım.

"Teşekkür ederim, sana borçluyum," diyor yorgun bir şekilde. "Sesini duyduğu için şimdi geliyor."

"İyi ki burada olmayacağım o zaman," diye cevap veriyorum durduğumuzda. Arabayı acil durum girişinin önünde çalışır halde bırakıyorum ve ona yardım etmek için iniyorum. Arabadan inerken bana sarılıyor.

"Teşekkür ederim Rylee, gerçekten. Teşekkür ederim."

"Tabii, sorun değil." Kapılara bakıyorum. "Tek başına iyi olacak mısın?" Ona soruyorum.

"Hayatımın çoğunu tek başıma yaşadım. Şimdi başka bir şey değilim," diyor tekerlekli sandalye getirilirken karnını ovuşturarak.

Daha on sekiz yaşında ve ilk bebeğini tek başına doğurmak üzere çünkü kabul edelim, Anderson kendisine hizmet etmediği sürece hiçbir şey yapmıyor.

Jacinta onu içeri götürürken bana el sallıyor. Arabama geri bindim ve uzaklaşmaya başladığımda arabasının yanaştığını gördüm. Tam yanımda durdu ve bana baktı. Başka tarafa baktım. Etkileşimde bulunmak isteyeceğim son kişi oydu.

Anderson'ı siktir et.

Tamam, bunu birkaç kez yaptım ve berbattı.

Arabayla giderken kız kardeşim arıyor, muhtemelen yemeğinin nerede olduğunu merak ediyor. Cevap vermedim. Onun yerine, kaçındığım tek

yere doğru sürüyorum.

CHAPTER 8

R ylee

August'un evinin önüne park edilmiş arabada oturmak tam bir akıl tutulması.

Çık dışarı.

Sakın dışarı

çıkma.

Arabada kal.

Arabada kalma.

Evinin anahtarları elimde duruyor ve ev bana bakıyor, kapalı ve içinde kimse yok.

Telefonum tekrar çalmaya başladı. Bu sefer ben açıyorum. "Neredesin?"

"Yemek yapmayacağım," diyorum ve telefonu yüzüne kapatıyorum.

Ellerim terliyor ve nedenini bilmiyorum. Belki de sinirlerim. O içeride değil ki. Bunu biliyorum. Ama o eve her girdiğimde onunla ilgili olduğu gerçeğine yardımcı olmuyor.

Eminim hala onun gibi kokuyordur.

Eşyalarımı arabada bırakıp, yanıma sadece anahtarlarımı ve telefonumu alarak ön kapıya doğru yürüyorum. Kapıya ulaştığımda biri bağılıyor ve dikkatimi çekiyor.

"O içeride değil, biliyorsun." Döndüğümde yan taraftaki yaşlı kadının yoluma odaklandığını görüyorum.

"Biliyorum," diyorum ve ondan uzaklaşıp kapının kilidini açıyorum. "Bu haneye tecavüzdür evlat," diye bağıyor. "Anahtarım var," diye bağıyorum, içeri girerken ona bir bakış bile atmadan. Kapıyı arkamdan kapattım ve kapıya yaslandım.

Ağustos'ta.

Ağustos kokuyor, tam da bildiğim gibi.

Mutfakta, eşyalarımın tezgahın üzerine düzgünce yığıldığını görüyorum. Yığının en üstünde beyaz bir kağıt parçası duruyor. Kâğıda uzandığımda onun el yazısını görüyorum; gördüğüm en güzel yazılardan biri olduğunu da eklemeliyim.

ZENGİN KIZ,

Yatak odasına git, senin olanı al. Al bunu.

Senin için yaptım.

İMZA YOK, ama talepler ona ait. Bunu biliyorum. Notu buruşturup elimde tutarak merdivenlerden yatak odasına doğru yürüyorum.

Ellerimi iki yanımda tutuyorum, hiçbir şeye dokunmamaya özen gösteriyorum çünkü bana yaşatabileceği anılardan korkuyorum.

Kapısını iterek açtığımda hemen onu görüyorum. İçime çekerken gözlerim yaşlarla doluyor.

Bana kendi çekmeceli sandığımı yaptı ve muhteşem. Ön ve yan taraflarına çiçekler oyulmuş ve üst kısmına da 'Zengin Kız' yazılmış. Daha önce hiç kimse, ama gerçekten hiç kimse, benim için bu kadar düşünceli bir şey yapmamıştı.

Parmaklarım sevgiyle üzerinde geziniyor, narin oymalara dalıyor. Mükemmel, çok mükemmel. Üst çekmeceyi açıyorum ve içinde bir resim var.

O ve benden biri.

Bir tane aldığımı hiç hatırlamıyorum ama ne zaman olduğunu biliyorum. Paige buradaydı ve o ve ben ön tarafta tartışıyorduk. Kavgaya ediyor olabilirdik ama ona her zaman baktığım gibi bakıyordum.

Umut ve hayranlıkla.

Hayatımda gördüğüm en güzel adam.

Çekmeceyi kapattığımda yere düşüyorum ve tuttuğum gözyaşlarım yeniden akmaya başlıyor.

Telefonuma uzanıp numarasını buldum ve ara tuşuna bastım. Cevap veriyor ama konuşmuyor.

"Az önce gördüm..." Duraklıyorum, ona bakmak için arkamı dönüyorum ve elimi ahashabın üzerinde gezdiriyorum. "Bu çok güzel. Çok güzel, August."

Cevap vermiyor, ama gerçekten cevap vermesini bekliyor muydum? En azından ben aradığımda açıyor. O olduğunu biliyorum. Başka kim telefonuna cevap verip benimle konuşmaz ki?

"Seni özlüyorum," diye fısıldıyorum. Ve başka bir kelime söyleyemeden telefonu kapatıyorum ve gözyaşlarımın kontrolsüzce akmasına izin veriyorum.

"NERELERDEYDİN?" Rhianna ben içeri girdiğimde bir ileri bir geri volta atarak soruyor.

Noah oturur, onu izler ve başını sallar.

"Neredeydin?" diye tekrarlıyor volta atmayı bırakıp bana bakarken.

"I..."

Ben daha konuşmadan elimi tutup beni banyoya çekti ve kapıyı arkasından kapattı.

"Şuna bak ve bana ne yazdığını söyle."

"Rhianna," diyor Noah, yumruğunu kapıya vurarak.

"Git buradan" diye bağıyor, sonra bana bakıyor. İşaret ettiği yere dönüyorum ve beyaz bir sopa görüyorum.

Oh, lanet olsun.

Ona ulaşana kadar küçük adımlar atıyorum ve aşağıya bakıyorum.

"Var..." Arkamı döndüğümde ellerini kulaklarına götürmüş, hevesli gözlerle bana baktığını görüyorum. Noah içeri girebilsin diye kapıyı açıyorum ve doğruca ona gidiyor.

"Çocuklar..." iki çift göz de bana dikildi, "... hamilesiniz," dedim onlara.

Rhianna başını sallıyor ve Noah şok olmuş bir şekilde yere bakıyor. Orada garip bir şekilde durup ikisinden birinin hareket etmesini ya da konuşmasını bekliyorum. Önce Noah kırılıyor. Rhianna'yı kaldırıyor, kollarını vücuduna doluyor, ona sıkıca sarılıyor ve yüzünü boynuna gömüyor. O anı yaşamalarına izin vermek için yanlarından geçip odadan çıkıyorum.

Kız kardeşimin bir bebeği olacak.

Vay anasını.

Banyodan çıkmaları uzun sürmüyor ve çıktıklarında Rhianna'nın ağladığını görüyorum.

Yüzünü siliyor ve gülümsüyor. "Bir bebeğim olacak."

"Gerçekten de öyle." Ben de ona gülümsüyorum.

"Bir bebeğimiz olacak," diye düzeltiyor Noah.

"Lütfen. Onu ya da onu dışarı itmesi gereken kişi benim. Bebeği *ben* doğuracağım." Noah onunla tartışmıyor, sadece yanağını tekrar öpüyor. Bana bakarken ona doğru eğiliyor.

"Neredeydin?" diye soruyor.

"Komik hikâye-" Tam o sırada biri kapımıza vurdu. Dönüp kapıyı açtığımda Anderson'ın orada durduğunu gördüm.

"Tabii ki hayır. Buraya giremezsin," diyor Rhianna ama Anderson'ın umurunda değil. Odağı bende kalıyor.

"Bir erkek," diyor sadece bana. "Bak, Rylee..." diye başlıyor ama ben onun yerine bitiriyorum.

"Hayır, hiçbir şey söyleme. Burada olmamalısın."

"Seni seviyorum, Rylee. Duracağım. İyi olacağım. Lütfen beni affet."

"Hayır, hayır, olmayacak," diyor Rhianna, ayağa kalkıp kapıyı yüzüne kapattı, ama eli kapıyı durdurdu ve bana bakmak için kapıyı biraz araladı.

"Rylee, biliyorsun. Birlikte harika olabileceğimizi biliyorsun."

"Gerçekten hayal görüyorsun, değil mi?" Başımı sallayarak ona söylüyorum. Yüzü o yumuşak üzgün ifadesini kaybediyor ve anında sertleşiyor.

"Başka bir erkeğin seni benim sevdiğim gibi seveceğini mi sanıyorsun?" diye tükürüyor. "Bir çöpü bile tutamadın." Sırıttıyor.

"İşte bu yüzden bekârsın, göt herif," diyorum kapıyı çarparak. Kapı parmaklarına çarptığında iniltisi duyuluyor.

Anderson elini çekerken Rhianna gülüyor. O çekince ben de kapıyı kapatıp kilitledim.

İkimiz de ona döndüğümüzde Noah, "Polisi ara," diyor. "Uzaklaştırma emrin var. Polisi ara."

"Yeni bir bebeği oldu. Jacinta'yı hastaneye götürürken ben de oradaydım," diyorum Rhianna'ya. "O kadar da kötü biri değil, sadece yanlış adama aşık oldu."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diyor Rhianna gözlerini devirerek.

"Şey, hayır. Yapmadın," diyor Noah, onun arkasından yaklaşıyor.

"Ry." Sesinin ciddi tonu karşısında gözlerim Rhianna'nınkilere kilitleniyor. "Onu özleyiyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diyorum hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Bence seni daha çok özleyiyor," diye araya giriyor Noah, gözlerini kaçırarak. O bakınca ben de gözlerimi ona dikiyorum.

"Ne oldu?" Ona sordum.

Sanki bize söylemekten kaçınıyormuş gibi eğilip yüzünü Rhianna'nın boynuna dayıyor.

Uzaklaşıyor ve onunla yüzleşmek için dönüyor. "Ne söylemiyorsun?" diye soruyor.

Noah yanağını kaşıyıp, "O burada. Sadece bu gece için."

Kalp atışlarım benim için doğru olduğundan emin olmadığım bir hıza ulaşıyor. "Ne?" İnanamayarak çığlık atıyorum. Onu görmeyeli ne kadar olmuştu? İki ay mı? Otuz günden sonra saymayı bıraktım. Çetele tutmak benim için çok eziyetliydi.

"Glenn'in onun yardımına ihtiyacı vardı, o yüzden geri döndü," diyor omuz silkerek.

"Ry." Rhianna elini uzatıyor ve bana dokunduğunda yüzünde yumuşak bir gülümseme görüyorum. "Bunu bir düşün. Sadece bir geceliğine burada olaksa onu görmek ister misin?"

Evet. Cevabım her zaman evet olacak.

"Noah, ona nerede olduğunu söylemelisin." "Söylemememi istedi."

"O zaman sana soruyorum. Nerede o?" Rhianna kollarını göğsünde kavuşturarak sorar. Adam ona homurdanır ve saatine bakar.

"Şimdiye kadar Glenn'de işi bitmiş olmalıydı. Tekrar gidene kadar onun evinde kalıyordu."

Tekrar.

İçeri girip tek kelime etmeden çıkmayı planlıyordu.

Bu haksızlık, gerçekten. Nasıl olur da bunun sorun olmadığını düşünür ve bunu düşünmek bile beni paramparça eder? Bunu ona asla yapamazdım.

Anahtarlarımı kaptığım gibi her şeyi bırakıp onun evine döndüm. Daha önce orada olduğumu biliyor olmalıydı, çünkü onu aradım ve cevap verdi. Neden bana beklememi söylemedi? Sadece onu görmek için bile kalabilirdim.

"Noah, onu dışarı çıkar." Onu ve Noah'ı arkamda bırakırken Rhianna'nın emrini sadece havlayarak duyuyorum.

"Ona geldiğimi söyleme," diyorum dışarı çıkarken. Noah, Anderson'ın burada olmadığından emin olmak için hızlıca etrafı inceliyor ve başını sallıyor.

"Bana söylemeyecektin, değil mi?" Ona sordum.

"Hayır. İkiniz de onun gitmesi gerektiğini bildiğiniz halde birbirinizi görmeye devam etmeniz ikiniz için de haksızlık olur" diyor.

"Buna karar vermek sana düşmez," diye karşılık veriyorum.

"Hayır. Ama bunun yol açacağı sorunları bir düşünün. Özellikle Beckham'la." Beckham.

Benimle yeniden konuşmaya başladı ve onu kaybetmek beni öldürür, tıpkı August'un kız kardeşini kaybetmesinin onu öldürdüğünden emin olduğum gibi. Ama August'un kimsesi yok. Hayatı boyunca yanında duracak ve ona sevildiğini hissettirecek hiç kimsesi olmadı.

Evet, onu seviyorum.

"Sadece bir geceliğine burada," diyorum Noah'ya.

"Bazen bir gece daha uzun sürer," diyor düşünceli bir şekilde. "Sadece dikkatli ol. İlk seferinde gittiğinde incinmiştin. İkinci kez nasıl olacağını bir düşün." Dönüp kapıya doğru yürüyor ama içeri girmeden önce arabaya binip çalıştırmamı bekliyor.

Gitmemeliyim.

Bunun yerine evde kalıp yatağa girmeli ve onun rüyalarımaya girmesine izin vermeliyim.

Onların içinde güvendeyiz.

Onlarda, kalbimi kırmıyor ve sadece birkaç tek kelimeyle onu milyonlarca parçaya ayırmıyor.

Geri dönmeliyim.

Ama

dönmeyeceğim.

Yapmayacağımı biliyorum.

CHAPTER 9

A ugust

GLENN, her ne kadar günlük yaşamına iyiymiş gibi devam etse de, berbat durumda. Ama değil. Evi size bunu söylüyor. Paige'in bazı eşyalarını temizlemesine yardım etmem için beni aradı. Bunu kendi başına yapamazdı. Denediğini ve sonunda bir şişenin dibini gördüğünü söyledi.

Kendime buraya asla geri dnmeyeceğimi söylesem bile hayır diyemezdim. Dönmek zorundaydım.

"Bu..." Glenn başını sallıyor ve kendine bir içki daha dolduruyor. Bana da bir tane teklif ediyor ama reddediyorum. "Daha kolay olmayacak, biliyorsun. Hâlâ geceleri sokağa çıkma yasağını zorladığında onu aramaya gidiyorum. Sonra..." diye devam ediyor. Ne demek istediğini anlıyorum. "Her neyse, yardımın için teşekkürler. Seni gerçekten sevdi."

"Onu doğru yetiştirdin Glenn. Onu o yerden uzaklaştırdın," diyorum, onu rahatlatmaya çalışarak. Başkalarını rahatlatmak konusunda pek deneyimim yok ama gerçekler her zaman içime yarar.

"Seni de gtrmeliydim. Sana nasıl davranıldığını biliyordum. Belki yapsaydım-"

"Ben iyiyim. Her zaman iyi olacağım,"

diyorum ona. "O adamları sen öldürdün.

ldrdğn biliyorum."

Onaylamıyorum. Onaylamama gerek yok.

"Ve bir parçam bunun için sana teşekkür ediyor." Ikisini yudumluyor ve kendine bir tane daha dolduruyor.

"Gitmeliyim," diyorum kaskımı kaparak.

Glenn elinde bir şey tutuyor ve bana uzatıyor. "Al bunu. Komodininin yanındaydı." Öne doğru eğilip küçük çerçeveyi alıyorum, içinde Paige'le benim bir fotoğrafımız var. Başımı sallıyorum, evinden çıkarken minnettarlığımı ifade edecek sözcükleri bulamıyorum.

Telefonum çaldı ve arayan Rylee'ydi. Hep o arıyor.

Kaldırıma oturuyorum ve kulağıma bir melodi gibi gelen tatlı sesini dinliyorum.

Konuşmuyorum. Böylesi daha iyi. Nasıl olsa benimle tartışacak. O yüzden dinliyorum. Sonunda aradığını bulduğunu ve beni özlediğini söylemesini dinliyorum. Ona karşılık vermek için kaşınıyorum. Ona benim de onu özlediğimi söylemek için. Ama yapmıyorum çünkü benim şeytanlarım onunkilerden daha büyük. Ellerim kan içinde ve bir daha asla bu kadar tatlı bir şeye dokunamam. Telefonu kapatıyor ve ben de başımı öne eğip hayatın bana bundan sonra ne getireceğini merak ediyorum.

Çünkü bana bir sürü yumruk attığı kesin.

Aynen bıraktığım gibi. Hiçbir şey değişmemiş. Buraya geri dönmeyi planlamamıştım. Belki bir gün, ama bu kadar erken değil.

Bu şehirde yapmam gerekeni yaptım ve bundan sonra ayrılmam en iyisiydi.

Kan dökmek ruhunuzu lekeler. Birinin hayatının tükenişini izlemek ise bambaşka bir seviyedir.

Kararımdan pişman değilim. Her şeyi gözümü kırpmadan tekrar yaparım.

Yine de kokusunu alıyorum, zengin kızımın. Burada olduğunu biliyorum ve kokusu her yere sinmiş durumda. Yaydığı o güçlü çilek kokusu evimin içinde. Onu göremesem ya da ona dokunamasam bile bu kokuyu seviyorum.

Farlar ön pencerelerden evin içine doğru parlıyor. Kapıyı açtığımda tanıdık bir arabanın garaj yolunda durduğunu görüyorum.

Onu göremesem bile Rylee olduğunu biliyorum.

Araba çalışmaya devam ediyor ve kadın inmek için hiçbir hareket yapmıyor.

Orada durmuş, ilk hamleyi onun yapmasını bekliyordum. Burada olduğumu nereden bildiğinden emin değilim ama ona kimin söylediğini tahmin edebiliyorum. Söylememesini istememe rağmen. Geldiğimi bilen tek kişi Noah'tı ve Glenn buraya geldiğimden beri kimseyi arayamayacak kadar şişenin içinde kaybolmuştu.

Eve yaslanarak arabayı kapatışını izliyorum ama kapısı kapalı kalıyor. Bekliyorum. Tek yapabildiğim bu.

Birkaç dakika sonra iniyor ve indiğinde nefesim kesiliyor. Her zamanki gibi çok güzel. Özlediğim kara gözleri, mesafesini korurken benimkilere kilitleniyor.

Ona yaklaşması için sessizce yalvarıyorum.

Ona dokunmak, onu yakalamak ve benim yapmak isteyen muhtaç ellerime bunun onun seçimi olduğunu söylüyorum.

Rylee bana bir adım daha yaklaşıyor, yaklaştıkça topukları çimleri kazıyor. Tamamen siyah, dar bir elbise giymişti. İşten geldiğinden beri üstünü değiştirmemiş. Bana çok tanıdık gelen elleri yukarı uzanıyor ve saçlarına dokunarak onları geriye itiyor. Acı rengindeki gözleri ihtiyaçla benimkileri arıyor.

"August." Adımı söylerken sesindeki azabı duyabiliyorum.

Cevap vermiyorum, verirsem ağzımdan çıkabileceklerden çok korkuyorum. Zaman bizi değiştirmede, çok kısa. Ama mesafe çok kötü olabiliyor. Ve her an, her milde bile, ona bir kez daha dokunmayı diledim ve umdum.

Ama bir şey bilen varsa, o da her zaman istediğini elde edemeyeceğindir, özellikle de benseniz.

"Benimle konuşmayı düşünüyor musun?" diye soruyor. Hiçbir şey söylemiyorum.

Nasıl yapabilirim?

Kelimeler beni terk etmiyor ve terk etmelerini de beklemiyorum.

Öfkelendi. "August." Adımı şimdi öfkeyle söylüyor ve birkaç adım daha yaklaşarak bana dik dik bakıyor. "Adımı söyle, August."

Reddediyorum.

Böyle bir şey olmayacak.

Bu onu içeri almak olurdu.

"August," diyor bir kez daha.

Benden yine tek kelime çıkmadı.

"Siktir git," diye tükürüyor ve dönüp hışımla arabasına gidiyor ve biniyor. Arabanın çalıştığını duyuyorum ama vites takmıyor. Orada öylece oturup bana bakıyor.

Bekliyorum. Çünkü yapacak daha iyi bir şeyim yok. Sonra kapattı ve geri çıktı. Tüm vücudunun çöküşünü izliyorum.

"Seni seviyorum August."

CHAPTER 10

R ylee

ONU SEVIYORUM. Ona tekrar söyledim. Sevildiğini bilmeye ihtiyacı var.

Peki neden hareket etmiyor, bana beni sevdiğini söylemiyor? Orada öylece durup bana bakıyor.

Onu yumruklamak, tokatlamak, konuşmasını söylemek istiyorum. Ama tek kelime etmeyeceğine dair bir his var içimde. Bu onun için çizgiyi aşmak demek, belli ki aşmak istemediği bir çizgi.

Tam karşısına gelene kadar adımlarımı ikişer ikişer atıyorum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Birbirlerine kilitleniyorlar ve ben onun içindeki her şeyi görebiliyorum, sert dış görünüşüne rağmen onun da beni en az benim onu sevdiğim kadar sevdiğini biliyorum.

Sadece hatırlamak zorunda.

Sadece bunu kendine itiraf etmesi gerekiyor.

Kollarımı ona dolayarak, dudaklarım dudaklarına değene kadar onu itiyorum. Dudaklarının benimkiler üzerindeki ağırlığı buz gibi, soğuk ve dokunulabilir, ama çok uzun süre dokunursanız ciddi yaralanmalara neden olabileceğini biliyorsunuz.

Ağustos Belası beni ciddi şekilde yaralayabilir, bundan eminim.

Dudaklarım hareket ediyor ve çok geçmeden o da beni öpüyor, sonra elleri kalçalarımın doluyor ve beni yukarı kaldırıyor, böylece bacaklarım beline doluyor.

Sanki son vedalarımız yetmemiş gibi beni öpüyor.

Bu sefer olacakmış gibi.

Hareket ediyor, onu durdurmak için çaresizim ve bizi içeri götürürken de durdurmayı düşünmüyorum, giderken kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor.

Altımda sertleştiğini hissediyorum ve yakın zamanda ayrılmayacağımı biliyorum. Öpüşmeyi kesiyor ama ben bırakmıyorum. Geri çekilip beni izleyişini izliyorum, sanki beni hafıza bankasına kaydediyormuş gibi.

Muhtemelen berbat görünüyorum, ama bana bakışı aksini düşündürüyor.

Öne doğru eğilip ağzının kenarını aceleyle öpmeden önce küçük bir gülümseme sunuyorum.

Sırtım eski kanepeye degecek şekilde beni yatırıyor ve üzerimde duruyor. Olduğum yerde kalıyorum ve gömleğini, ardından botlarını çıkarışını izliyorum. Sonra elleri kemerine gidiyor ve kemer halkalarından geçiriyor.

Elindeyken sırtıyor ve beni yukarı çekiyor, boynumu öperken kollarımı arkama götürüyor, sonra arkama uzanıp ellerimi bağlıyor.

İşi bittiğinde koyu renk kot pantolonunu yere bırakıyor ve ben de onu tamamen içime çekiyorum.

Yüzünün mükemmel kıvrımları, dalgalı karnı, şu anda tüm dikkatiyle ayakta duran vücudunun başka bir kısmına açılan lezzetli V'si.

August dönüp gitmeden önce onu içime çekmeme izin veriyor. Elinde bir bıçakla geri dönmeden önce çekmecelerin tıkırtısını duyuyorum ve beni kanepeye geri itiyor. Korkmam gerekirdi ama onunlayken asla korkmuyorum. Öne eğiliyor, alt dudağımı ısırırken dişlerini gösteriyor, sonra kendi dişlerinin arasına alıyor, bırakmadan ve geri çekmeden önce emiyor. Elleri elbisemi avuçluyor ve bıçak bacaklarımın arasına gelmeden önce onu tenimden çekip alıyor ve vücudumdan ayırmaya başlıyor.

Onu durdurmuyorum. Kumaşı iç çamaşırama kadar keserken aç gözlerinin beni yemesi hoşuma gidiyor. Eli külotumun üstünü sıyrırken gözleri benimkileri buluyor ve dokunuşuyla beni kızdırıyor. Eğilip dantel külotuma sıcak hava üflüyor ve sonra beni tam oramdan öpüyor, bacaklarım hala kapalı, geri çekilip tekrar kesmeye başlamadan önce.

Bıçağı yukarı doğru sürüklüyor, böylece karnımı boydan boya kesiyor, elbiseyi parçalıyor ve beni ona teşhir ediyor. Üzerimde sütyen yoktu, çünkü elbise ihtiyacım olmayacak kadar dardı.

August bıçağı yere bırakıyor, önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve parmaklarını vücudumda gezdirerek beni keşfetmeye başlıyor. Kıvraniyorum,

Bana daha fazla dokunmasını istiyordum, beni kızdırmasını değil. Kıpırdanmaya başladığımda, elini karnıma koyuyor ve işkencesine devam etmeden önce başını sallayarak beni geri itiyor. Tekrar hareket etmeye başladığımda, iç çamaşırımı kavırıyor ve vücudumdan ayırıyor, sonra bacaklarımı ayırıyor, böylece aralarında, hala yerde diz çöküyor ve onları açmaya itiyor.

Soğuk havanın bana çarptığını hissediyorum, ardından ağzı geliyor. Ağız açılmadan önce beni oradan öpüyor ve dili klitorisimle dans ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve bana sahip olmasına izin veriyorum, ellerim hala arkamda bağlıyken bir parmağını içeri sokup içimde gezdiriyor. Ağız klitorisimden hiç ayrılmıyor. Kalçalarımı oynatmaya başlıyorum ve diğer eli de kıç yanaklarımın arasına kayarak katılıyor, böylece şimdi her iki bölgede de. Şehvetli işkencesine devam etmeden önce hala iyi olduğumdan emin olmak için bana bakıyor.

O da öyle yapıyor. Çok geçmeden, gerçekten çok geçmeden, ağzı tekrar hareket etmeye başladıktan sonra boşalıyorum. Elleri ve ağızıyla beni boşaltırken vücudum titriyor ve gözlerim kapanıyor.

Anderson bunu asla yapamaz.

Benden uzaklaştığını hissediyorum ama orgazmın etkisiyle onu durduramayacak, hatta geri dönmesi için seslenemeyecek kadar uçmuş durumdayım.

Gözlerimi açmayı başardığımda, beni nazikçe yukarı çekiyor, ellerimi çözüyor ve kanepede yanıma oturuyor, aleti hala sert. Elleri kanepenin arkasına düşüyor ve orada lanet bir kral gibi oturuyor.

Hem de çok çıplak bir tane.

Kendimi koltuktan kaldırıp ona bakıyorum. Bana hâlâ tek kelime etmedi ve sanırım etmeyecek de.

Kendimi doğrudan onun önüne koyuyorum ve kucağına sürünüyorum. Ben kendimi onun sikinin üstüne doğru çekerken elleri kanepenin üzerinde asılı kalıyor. Ben aramıza uzanıp ona pozisyon verirken o ne yaptığımı değil, beni izliyor.

"Beni özledin, değil mi?" Hafifçe aşağı kayarak soruyorum. Zaten ıslak ve onun için hazırım. "Bunu özledin." Onu sonuna kadar içime alıyorum. Başım geriye düşüyor ve işte o zaman bana uzanıyor, dokunuşu tenimi yakıyor. Elleri sırtımdan yukarı kayıyor ve ben hareket etmeye başladığımda vücudumu sarıyor.

"Ben de seni özledim, özellikle geceleri kendime dokunmak zorunda kaldığımda." Homurdanıyor ama bir şey söylemiyor.

Daha hızlı hareket ederken ellerim omuzlarına gömülüyor. Hızını benim belirlememe izin veriyor, ona biniyor ve kendi aç taleplerimi tatmin ediyor.

Söylemiyorum

Başka bir şey, çünkü neden sadece ben konuşayım ki?

Bu adil
değil. Ve
bundan
nefret
ediyorum.

Zengin sesinin beni azarladığını, onun için doğru kişi olmadığımı söylediğini ama bana dokunmaktan da geri durmadığını duymak istiyorum.

Arka planda bir telefon çalıyor ama ben ondan zevk alırken ikimiz de duymazdan geliyoruz.

Tam tekrar boşalmak üzereyken kıcıma sert bir şaplak atıyor ve göğsüne yığılmadan önce şaşkınlık ve zevk içinde inlememe neden oluyor.

Elleri, bağlı olan ama şimdi sırtımdan aşağı dökülen saçlarımı okşuyor. Sanki birdenbire onun için değerli olmuşum gibi nazikçe okşuyor.

Orada durup kalp atışlarını dinliyorum ve önce ona aşık olsaydım nasıl bir dünya olurdu diye merak ediyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve uyku beni alıyor.

Sıcağım ve kendi yatağımda değilim. Uyandığımda fark ettiğim ilk şey bu. Elbisem mahvolduğu için hâlâ çıplaktım ve August'un kanepesinde üzerimi örten bir battaniyeyle yatıyordum. Hareket ediyorum ve elbisemin yerine bana bir gömlek bıraktığını görüyorum. Onu alıp üzerime geçiriyorum ve ayağa kalkıp etrafta onu arıyorum. Bu uzun zamandır uyuduğum en iyi geceydi. Orada olduğunu düşünerek arka tarafa yöneldim -her zaman orada olurdu- ama garaj sıkıca kapatılmıştı ve ondan hiçbir iz yoktu. Telefonum içeride çalmaya başlıyor ve içeri girdiğimde onu diğer eşyalarımınla birlikte tezgahın üzerinde düzgünce istiflenmiş halde buluyorum.

Telefonumu açtığımda Rhianna'nın adı yanıp sönüyordu, büyük ihtimalle beni kontrol etmek istiyordu. Cevap vermedim. Onun yerine üst kattaki boş odasına çıkıyorum. Burada geriye kalan tek şey benim şifonyerim ve onun yatağı. Hiçbir çekmecede kıyafet yok ve ona ait tek bir şey bile kalmamış.

Merdivenlerden inip ön tarafa koşuyorum, dün gece buraya park ettiğini gördüğüm bisikletini arıyorum ama o da yok.

Gitti. Tekrar.

Ve aynı şekilde acıtıyor.

Bu sefer bir hoşça kal bile demedi. İçeri girmeyi başarıyorum ve telefonum tekrar çalıyor, ama bu sefer ben cevap veriyorum.

"Onu gördün, değil mi?" Sözleri çınlıyor ve ağlamaya başlıyorum.

"Gitti mi?" derken sesi yumuşuyor. "Evet,"

diye onaylıyorum.

"Tamam, sorun değil. Geçen sefer atlatmıştık. Bu sefer de atlatabiliriz," diyor telefonda. "Ry, bunu atlatacaksın. Ondan kurtulacaksın."

"Ya istemezsem? Ya tek istediğim oysa?"

"Noah hayatının aşkını kaybetti ve yoluna devam etti, yeniden sevdi. Beni daha az sevdiğini tahmin edebilir misiniz?" diye soruyor.

Hayır, hiç umut yok. Onun bastığı yere tapıyor. "Hayır."

"Gördün mü? Ve o bir erkek, tatlım. Sen güçlü bir kadınsın. Biz çocuk doğururuz, erkek yetiştiririz, senin herkesten daha fazla gücün var. Eve gel, dondurmali krep pişireceğim."

"Neden hala acıyor?"

"Çünkü aşk acıdır ve acı da güzelliştir. Bu durumdan kurtulacak ve bir gün ikinizin sahip olduğu güzelliği göreceksiniz."

"Birazdan orada olacağım." Telefonu kapatıp numarasını arıyorum ama bu sefer cevap vermiyor. Tekrar arıyorum.

Bana cevap *verecek*.

Cevap verse *iyi olur*.

Üçüncü çalmada telefonu açıyor ama konuşmuyor.

"Sakın geri gelip bunu tekrar yapmaya kalkma. Az önce gittin. Yine gittin. Bunu nasıl yaparsın?" Ona bağıyorum. Nefes alışını ve bisikletinin sesini duyuyorum. "Beni Anderson'ın yapabileceğinden çok daha fazla incittin, biliyor musun? Geri gelme August. Asla geri dönme. Seni bir daha görmek ya da seninle aynı havayı solumak istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

Yine cevap yok.

"Siktir git," dedim ve kapattım.

Bunu zaten yaptı.

Hay sikeyim.

CHAPTER 11

August

"Ondan bir sır saklıyorsun. Öğrendiğinde ne olacak?" Sully karşımda otururken soruyor. Henüz kasabadan ayrılmadım. Ama şimdi, o telefon görüşmesinden sonra, gitmem gerektiğini biliyorum.

"Benden nefret edecek,"
diyorum ona. "Etmeyebilir
de." Sully omuz silkti.

"Onların standartları var ve yaptığım şey onun için iğrenç olurdu, bunu biliyorum." Elimi yüzüme sürüyorum ve başımı sallıyorum.

"Henüz ona söylemedi ve eminim Josh da ona söylemiştir."

Josh, lanet olası pislik.

"Josh'tan bahsetmişken, annenin döndüğünü biliyorsun, değil mi?"

Duymuştum, aylar önce cenazede kısa bir süre görmüştüm. Ama geri dönmediğim için onu bulmayı umursamamıştım. Neden arayayım ki? O benim için asla bir anne olmadı.

"Anderson ona henüz bir şey söylemediyse, neden beklesin ki?"

"Bilmiyorum ama ona söylemelisin."

"Geçmişte kaldı. Kalacağı yer orası," diyerek onunla bu konudaki konuşmamızı sonlandırıyorum.

"Nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye soruyor ben ön kapıya doğru yürürken.

"Bilmiyorum. Bu şehirden hiç ayrılmadım, sanırım nereye gidersem gideyim."

"August." Ona geri dönüyorum. "Doğru şeyi yaptığından emin misin?"
Bisikletime dönüp bakıyorum.

Emin miyim? Bilmiyorum. Ama eminim.

"Onun hayatında bir sülük gibiyim. Eğer gitmezsem, onun içindeki tüm ışığı emmeye devam edeceğim."

"Yanılıyorsun. Seni nasıl izlediğini görüyorum. Seni seviyor."

"Hiç şüphem yok ve aşk insanları kör eder. Duygularının ardını asla net göremezler," diyorum ona. "Benim kötü bir kalbim var, onunki de öyle." Dışarı çıkıp bisikletime gidiyorum ve ona biniyorum. Sully kapısında durmuş, ben uzaklaşırken beni izliyordu. Evimin önünden geçiyorum ve arabasının artık orada olmadığını görüyorum. Saate bakınca, işe gidiyor olması gerektiğini anlıyorum. O asla geç kalmaz. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu.

İşine gidiyor ve beni görmemesi için caddenin dışına park ediyor, arabasından inişini, kilitleyişini ve sonra camdaki yansımasını kontrol edişini izliyorum.

Hiç gerek yok. Hiçbir şey yerinde değil.

Her şey olması gerektiği gibi.

Sanki desteğe ihtiyacı varmış gibi omuzlarını dikleştiriyor. Belki de ihtiyacı vardır. Onu uyurken bıraktım ama bunun olacağını biliyor olmalıydı.

Ona daha önce aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini söylemiştim. Dün gece ağzımdan ona yanlış bir umut verecek bir kelime bile çıkmadı.

Yalanlar dilimde olsa bile bu ona vermek istediğim bir şey değil. Sürünerek dışarı çıkmak ve ona tatlı acılar fısıldamak, tüm fantezilerini anlatmak istiyorlardı. Bu yüzden onu ısırdım, sertçe, tek kelime etmemesini öğrenene kadar.

Tek yolu buydu.

Birini sevmekten nasıl vazgeçersiniz? Neredeyse imkansız.

Yansımasını kontrol etmeyi bitirdiğinde arkadaşı arkasından yaklaşıyor ve omzuna dokunuyor. Ona gülümsüyor ve kaskımdan bile bunun zoraki olduğunu anlayabiliyorum.

Arkadaşı onunla omuz omuza çarpışıyor ve binaya doğru yürümeye başladıklarında bu kez ona -çok özlediğim- içten bir gülümseme veriyor.

Bisikletime binip Rylee'nin evine gittim. Noah'nın arabası hâlâ orada. Bisikletten indiğimde beni karşılamak için dışarı çıkıyor, Rhianna kapının arkasında duruyor, sert gözlerle beni değerlendiriyor.

"Bugün ofiste olmadığım için üzgünüm. İşlerim vardı." Başımı salladım. "O burada değil," diyor.

"Biliyorum."

Başını salladı ve elindeki evrakı bana uzattı. Teşekkür ederek aldım.

"Temelli mi gidiyorsun?" Noah soruyor.

"Evet."

Rhianna gelir ve elini Noah'nın elinin içine sokar.

"Geri gelmeye devam edemezsin. Bu onu her seferinde biraz daha incitiyor." Rhianna'nın sözleri üzerine başımı salladım. "Onun için iyi olduğunu bilmeni istiyorum. Onun değerini görmesini sağladın. Bu yüzden teşekkür ederim."

Daha önce hiç kimse bir başkasına hissettirdiklerim için bana teşekkür etmemiştii. Özellikle de Rylee gibi değerli biri.

"Bu ilginizi çeker mi bilmiyorum ama..." Önce Noah'ya, sonra bana bakıyor. "Annen yolun aşağısında birkaç kişiyle birlikte yaşıyor, eğer ona veda etmek istersen. Şu anda marketlerden birinde çalıştığını ve durumunun iyi olduğunu duyduk."

Sözlerini anladım ve uzaklaştım. Annem iyi olmaya çalışıyor. Bunu görmeliyim. En yakın dükkâna giderken onu dışarıda otururken görüyorum, parmaklarının arasında bir sigara. Kafasını kaldırdı ve benim olduğumu anladı. Ayağa kalkıp yanıma gelirken gözleri şaşkınlıkla irileşiyor. Bisikletimden inmeye zahmet etmedim. Onu daha iyi görebilmek için vizörü kaldırdım.

"Beni görmeye mi geldin?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Veda etmeye geldim," diyorum.

Annemin başı öne düşüyor ve yumuşak bir hava boşluğu onu terk ediyor. "Geri dönecek misin?" diye soruyor umutla.

"Şüpheli." Ona gerçeği söyledim.

"Gerçekten çok çabalıyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Ve çok çabalamaya devam edeceğim."

"Umarım yaparsın."

"İyi bir adamla bile tanıştım. Gerçekten iyi, August. Beni akşam yemeklerine götürüyor ve beni yargılamıyor."

"Bu çok iyi. Senin adına sevindim."

O görünüyor aşağı için ve Yerde."I umut sen Mutluyum, her şeye rağmen."

Ona cevap verme zahmetine girmeden vizörü kapatıyorum. Bunu bilmesine gerek yok. Hayatım boyunca hiç umursamadı, şimdi de umursamıyor.

bunu yapmak için ayrıcalıklı.

Ben giderken el sallıyor.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda kasabanın arkamda kaybolduğunu görüyorum. Tam da olması gerektiği yerde.

CHAPTER 12

R ylee

BEŞ YIL SONRA.

Ben işten çıkarken RHIANNA yanıma geliyor, kızı elini tutuyor.

"Teyze." Summer kendini bana atıyor, küçük kolları bedenimi sarıyor. "Yarın gece senin evinde kalacağım." Başımı salladım ve onu kucağıma almak için uzandım. Artık büyüyor ama onu kucaklamak için her zaman vaktim var.

"Sen biliyorsun. Yarın ne oynayacağız? Saklambaç mı?" Kaşlarımı kaldırarak ona soruyorum.

"Evet, evet, hadi." Rhianna gülümserken onu yere bırakıp yanağından öpüyorum. "Bu gece annemde, yarın da sende. Bunun hâlâ uygun olduğuna emin misin?"

Tamam mı?" diye soruyor, kontrol ediyor. "Onu her zaman anneme bırakabilirim ama Summer sizinkine gitmeyi tercih ediyor."

"Sorun değil. Sadece bu gece için planım var, yarın için değil." Bugün Cuma ve pek sık plan yapmam ama bu gece yaptım.

Rhianna kocaman karnını ovuyor. Geçenlerde erkek olduğunu öğrendiler. Noah daha fazla heyecanlanamazdı. Öte yandan Rhianna hamile olmaktan pek hoşlanmıyor.

"Buna ihtiyacım var. Oh, Tanrım..." Başını sallıyor. Noah onu götürüyor ve ne isterse yapmasına izin veriyor. Bu da masaj ve hiçbir şey yapmamak anlamına geliyor. Rhianna artık kahve dükkânının sahibi, yani bütün gün ayakta. Bir de hamileyken neredeyse beş yaşında bir çocuğun peşinde koşturunca buna kesinlikle ihtiyacı oluyor. "Her neyse, sana bunu vermeye geldim." Bana bir şişe şarap uzattı. "Bir müşterim Noah'a verdi. Pahalı bir şey ve onu ortalıkta görmek istemiyorum çünkü içesim geliyor. O yüzden lütfen iç, ben de daha fazla bakmak zorunda kalmayayım." Dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürüyor.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Eğer saklarsan sen içmeden evde durabilir."

"Olabilir, ama bu adil değil." Omuz silkiyor ve kızının elini tutuyor. "Her neyse, bu akşamki randevunda iyi eğlenceler. Umarım biriyle yatarsın." Son kısmı söylüyor.

"Anne, ne yatıyor?"

Summer'ın sorusuna kıkırdıyorum ve onları benimkinin hemen yanındaki arabalarına götürüyorum.

"Biri yattığında," diyor ona, sonra başının üzerinden bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Kış'a benden öpücükler ver."

Başımı salladım, saate baktım ve onu almam gerektiğini fark ettim.

İş yerimin tam karşısında ve arabamı park ettiğim yerin hemen yanında çocuk bakımı var. Oraya gittiğimde, kayıt yaptırdım ve odasına gittim. Onu hemen fark ettim. Koyu renk saçları benimkilere benziyor, ama arkasını dönüp beni fark ettiğinde gözleri beni yakalıyor.

Bunlar babasının gözleri.

Forrest yeşili.

Bana doğru koşmaya başladı ve ben de onun kollarıma düşmesine izin verdim ve o bana sarılırken ben de ona sıkıca sarıldım.

Winter beni sıkıca kavradığında, küçük kolları bana sahip olduğu her şeyi veriyor. Gülümsüyorum, sadece onun için yapılmış en büyük gülümsemeler.

"Günün nasıl geçti?" İsteksizce geri çekilerek soruyorum. Çantasına uzanıp gitmeye başladığında omuzlarını silkiyor.

August'u tanımadan ona nasıl bu kadar benzeyebiliyor, hiçbir fikrim yok.

Onu bulmaya

çalıştım.

Onu aramayı

denedim.

Ayrıldıktan dört ay sonra buradaki herkesle ilişkisini kesti ve ben

hamile olduğumu yeterince erken öğrenemedim. Depresyon olduğunu düşündüm,

ve çok fazla atıştırıyordum. Altı aylık olana kadar göbeğim bile çıkmamıştı.

Noah onunla iletişimini kaybetti, Sully ondan hiç haber alamadı ve Glenn onu bulamadı.

Denedik.

Hepimiz

denedik.

Bir kızı olduğunu bilmesini istedim. Beni istemese bile, Winter'a sahip olduğunu bilmeye ve muhtemelen onu tanımaya hakkı vardı.

Onu kim tanımak istemez ki? Olağanüstü biri ve dünyadaki en sevdiğim insan. Rhianna bile kimin favorim olduğu konusunda onunla tartışır, bu onların en sevdiği oyun ama Winter her zaman kazanır.

Yolun karşısına geçip çalıştığım yere geri dönüyoruz ve katımıza ulaşana kadar asansörle yukarı çıkıyoruz. Winter herkesten uzaktayken bana günüyle ilgili her şeyi büyük bir heyecanla anlatıyor ve ben de onun saçmalıklarını dinlerken gülümsüyorum. Ofisime geldiğimizde Winter elimi bırakıyor ve benden doğruca koridorun sonundaki büyük ofise koşuyor.

Kardeşim.

Beckham sandalyesinden kalkıp onu kaldırıyor ve etrafında döndürüyor. Beckham'ı seviyor. Ona göre Beckham hiçbir şekilde yanlıs yapamaz.

Beckham aynı zamanda benim patronum.

Evet, işi hiç devralmadım. Babam teklif ettiğinde geri çevirdim ama Beckham o zamana kadar çoktan başlamıştı. Şimdi mi? Şimdi işi daha da kârlı hale getirdi. Para konusunda benim kadar iyi olmayabilir ama iş uygulamalarında çok iyi. Bunu kimse inkâr edemez.

Winter, Winter kucığında otururken başını onun omzuna yaslıyor. Beckham Paige'den beri bir ilişki yaşamadı.

Onun ölümünden beri değişti.

Onun hakkında yatakta sert *olduğuna* dair hikayeler duymuştum. ve onları sikip bıraktığını.

Winter'ın pahalı takım elbisesini kırıltırmasına ve mükemmel taranmış saçlarını bozmasına izin veriyor. Yıllar geçtikçe sertleşmiş olabilir ama Winter'ın eline düştüğünde bambaşka biri oluyor. Beckham yüzyılın en başarılı ve en genç iş adamlarından biri. Bu nedenle iş dünyasıyla ilgili makaleler, bloglar ve sosyal medyanın her yerinde o var. Eğer isteseydi, istediği kadını seçebilirdi. Ama o bunu yapmamayı tercih ediyor.

"Doğum günün için ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum. Beckham gelecek hafta 23 yaşına giriyor. Gördün mü, hâlâ bir bebek.

"Yok bir şey," diyor Winter'ın alt dudağını büzerek. "Ben de seninle takılırım o zaman." Summer'ı en az Winter kadar seviyor - ne de olsa onun da amcası - ama Winter ve benim bir Noah'mız yok. Tek sahip olduğumuz Beckham.

"Bu gece onunla iyi olacağına emin misin?" Ona sordum.

Gözlerini gözlerime dikti. "Evet, öyle olduğumu biliyorsun. Dondurma yiyeceğiz ve *Frozen* izleyeceğiz." Winter onun bu sözleri karşısında ellerini çırpıyor. Ben ona anahtarlarımı atıyorum, o da bana kendisinininkini uzatıyor.

"Ona zarar verme, biliyorsun o benim bebeğim." Gözlerimi deviriyorum.

Beckham arabaları çok seviyor ve zorunlu olmadıkça arabasına çocuk koltuğu koymamayı tercih ediyor.

Winter'ın başına hızlı bir öpücük kondurarak vedalaşıyorum. Beckham'la birlikteyken gitmemi hiç umursamıyor gibi görünüyor. Aralarındaki ilişkiyi seviyorum. Paige öldükten sonra Beckham ve benim eski halimize dönmemiz biraz zaman aldı ama şimdi daha da güçlüyüz.

İki kapılı spor arabasına binerek daireme geri döndüm. Rhianna, Summer'a hamile kaldıktan kısa bir süre sonra Noah'ın yanına taşındı ve daireyi ben devraldım. Hatta ailemden bile satın aldım. Parayı almayı reddettiler, ama reddetmemeleri için onlara ödeme yapmanın bir yolunu buldum - parayı aldım ve anneme bir araba aldım.

Eve döndüğümde doğruca duşa giriyorum ve günümü yıkıyorum.

Bu gece yıllardır ilk gerçek randevum. Winter bir yaşındayken çıkmaya çalışmışım ve tabii ki hiçbir harika gitmedi. Kabul edelim, küçük çocuklar zor iş ve ben o zamanlar hep yorgundum. Bu yüzden çıkmamanın en iyisi olduğuna karar verdim. Hayatım artık Winter'ın etrafında dönüyor ve öyle de olmalı.

Öte yandan, Rhianna'nın başka planları vardı ve şimdi burada, Noah'nın sadece birkaç kez tanıştığım, bekar bir anne olduğumu bilen ve yine de beni yemeğe çıkarmak isteyen arkadaşlarından biriyle randevuya gitmek için küçük pembe bir elbise ve ardından uyumlu topuklu ayakkabılar giyiyorum. Hayret bir şey!

Saçımı topladığım topuzdan çekip parmaklarımı gezdirdikten sonra yarısını tekrar topluyorum ve hafif bir makyaj yapıyorum.

"Bunu yapabilirsin," diyerek kendime biraz moral veriyorum.

Tanrım, belki de yapamam. Yatağıma oturuyorum ve birkaç derin, merkezleyici nefes alıyorum.

Gerçekten çıkmak istiyor muyum?

Hâlâ herkesi August ile kıyaslıyorum. Bunca yıldan sonra bile. Yapmamam gerektiğini bilsem bile. Bildiğim kadarıyla başka bir ülkede ya da ölmüş olabilir ama yine de bunu yapıyorum.

Kendimi bu şekilde hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Ama ondan nefret edemem.

Ondan asla nefret edemezdin. Denesem bile.

Kendimi toparlayıp, korkmadan önce evden çıkıyorum.

HOLDEN İYİ BİRİ. Benim için kapıları açıyor, yemeğimi ödüyor ve bana içki ısmarlıyor. Yemekten sonra barda onun karşısına oturuyorum. Bu gece evde olmam gerekmiyor, bu yüzden Winter'dan uzakta geçirdiğim zamanın tüm avantajını kullanıyorum ve bir süreliğine kendim olmaya çalışıyorum.

"Sana zaten iyi görüldüğünü söylemiştim, değil mi?" diye soruyor, gözleri yüzümden bacaklarıma kayıyor. Birçok kez söyledi ve bu ilgi hoşuma gitti. Uzun zamandır bu tür bir ilgi görmemişim.

Holden daha yakına eğiliyor, böylece dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. "Benimkine geri dönebiliriz. Çok daha iyi şarabım var."

Hayır demek istemiyorum. Holden yakışıklı. Güzel. Ve bu onunla ilk tanışmam değil. Ama bu bizim ilk randevumuz. Yani çıkmalı mıyım?

Rhianna yapmamam gerektiğini söyledi ama o da seks yapıyor.

Öte yandan ben, değilim. Ve vücudumu bir erkeğin değerlendirmesini gerçekten çok isterdim. Tercihen elleri ve ağzıyla.

Başımı sallıyorum ve Holden sırtarak hesap için elini sallıyor ve elini kalçama koyuyor.

Bu basit hareket başımı döndürüyor. Barda üç, akşam yemeğinde de iki kadeh şarap içmiş olmamızın da yardımı olmuyor.

"Yarın çalışmak zorunda mısın?" Ben de ona doğru eğilerek soruyorum. Bana dönüyor, dudakları yumuşak, ince çizgiler halinde geriliyor ve cevap veriyor: "Hayır, tamamen seninim."

Ayrıca bir çocuğum olduğunu biliyor, bu da güven verici çünkü vücudum eskisi gibi değil. Kalçalarımda ve göğüslerimde beyaz çizgiler var.

eskisi kadar yüksekte oturmuyorlar. Artık daha fazla desteğe ihtiyaçları var - çocuk sahibi olduktan sonra artık şımarık göğüsler yok.

Garson geliyor ve Holden ödemeyi yapıyor, ayağa kalkıyor ve çıkmaya başlamadan önce kalkmama yardım etmek için elimi tutuyor.

Arabasına geldiğimizde duraksadım.

Yapmalı mıyım?

"Rylee," diyor. Anderson'ın bana seslenişiyle tam bir tezat oluşturuyor. Bebeğim. Bağırırdı. İğrençti. "Özür dilerim, aklıma takıldı."

Anlamış gibi başını sallıyor. Holden benden birkaç yaş büyük. Neden evli değil? Bilmiyorum ve sormaya da tenezzül etmedim.

Sormalı

mıyım?

Emin

değilim.

İyi giyiniyor, suçlu değil, bir işi var ve kıbar- tık, tık, tık ve tık.

Peki neden kalbim onun için göğsümden fırlayacakmış gibi atmıyor?

"Kafalarımızdan çıkalım. Bunun sana neler yapabileceğini çok iyi biliyorum." "Ne?"

"Kafanın içinde sıkışıp kalmak. Benim yaptığım bu. Her zaman kendi kafamın içinde sıkışıp kalıyorum." Arabanın kapısını benim için açtığında güzel sözlerine gülümsüyorum ve içeri kayıyorum.

Arabanın kendi tarafına geçmesini izliyorum, sonra da evine gidiyor.

Seks yapmak üzereyim.

Vay anasını!

CHAPTER 13

R ylee

EVI ÇOK GÜZEL, ama dürüst olmak gerekirse daha az güzel olmasını beklemiyordum. Benim daireme kıyasla burası bir malikane gibi. Bir binanın dördüncü katında ve bütün kat onun.

Para diye bağıyor.

Ve ben paraya çok alışkırım.

Bana etrafı gezdiriyor, yatak odasında oyalanıyor, şarap alanına geri dönerken kapıyı açık bırakıyor. Evet, öyle dedim. Geniş bir şarap alanı var. Şarap dolabını açtı ve bir şişeye uzandı.

"Bu benim favorim. Mutlaka denemelisiniz." Holden ikimize de birer bardak dolduruyor. Mavi düğmeli gömleğinin kollarını kıvrırmış, ön kollarını sergiliyor. Güzel kolları var. Bana gülümsüyor, güneşte kızarmış saçları mükemmel bir şekilde yerinde duruyor.

Acele etmiyorum, gözlerimin onu içine almasına izin veriyorum, tıpkı onun bana yaptığı gibi.

Ben.

"Gömleği çıkarmamı mı tercih edersin?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak, Belli ki beni iş üstünde yakalamış. Bana bardağını uzattı ve ben de dudaklarıma götürdüm.

"Evet, hem de çok," diye sırtarak cevap veriyorum.

Hiç vakit kaybetmeden bardağını yere bırakıyor ve gömleğinin düğmelerini teker teker açıp çıkarıyor.

Ve bakıyorum.

Oh, oğlum, bakıyorum.

Çekmecedeki Jimmy Bob'um bunu benim için yapması gerektiği gibi yapmıyor. Sürtünmeye, harekete, vücudumda dolaşan ellere, bana dokunan bir ağza ihtiyacım var. *İhtiyacım var.*

Ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm, önünde durduğumda bardak hâlâ elimdeydi.

"Hayal ettiğim gibi değilsin," diyor yüzüme uzanarak.

Tekrar konuşmasını beklerken eğilip gözlerinin içine bakıyorum ve çikolata gibi göründüklerini fark ediyorum. "Çok daha iyisin."

Karnına uzandım, parmaklarım çıplak teninde dans ediyordu. Karın kasları fit ve çoğu avukatı hayal ettiğim gibi değil. Gerçi Noah bir istisna.

"Önce şarabını bitirmek ister misin?" diye soruyor, saçlarımı geriye atıp bana doğru uzanarak. Elleri boynuma dokunuyor ve elbisemin arkasından aşağı kayıyor, bu yüzden şarabı çabucak bitiriyorum ve bardağı yere koyuyorum, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Kadehi alıyor, bana izin veriyor ve fermuarımı arkadan açıyor.

Elbisemin yere düşmesine izin verdim, altımda hiçbir şey yoktu. Bu gece şanslı olacağımı umuyordum. Bunun gerçekleşmesine sevindim çünkü son zamanlarda stresliydim.

"Bunu yatak odasına götürelim mi?" Holden beni okuyabilmek için hafifçe geri çekilerek soruyor. Başımı sallıyorum ve arkamı dönüyorum. Odasına doğru yürürken gözlerinin kıçımda yandığını hissedebiliyorum.

Kapıya çarpmadan önce ellerim beni yakalıyor ve arkamdan geldiğini hissetmeden önce kıçıma vuruyor.

"Sen farklı bir şeysin," diye fısıldıyor ve beni döndürüyor. Bana nazik davranıyor ama ben sert olmasını istiyorum. Ellerin tüm vücudumda sıkıca kaydığını ve dudaklarımı öperken onları ayırmaya zorladığını hissetmek istiyorum. Bunun yerine, beni öpmek için eğiliyor, elleri şimdi kalçalarımın düşüyor, biri bacaklarımın arasında yolunu buluyor. Öpücüğü yumuşak.

Hayatım boyunca birçok kez öpüldüm. Özensiz öpüşenler, sert öpüşenler ve yumuşak ama nazik öpüşenler oldu. Ama beni sevdiğim şekilde öpmeyi başaran tek kişi August oldu.

Ve beni diğer herkes için mahvetmesinden nefret ediyorum.

Ne kadar yapmamaya çalışsam *da*, vücuduma dokunan her erkeği *onunla* kıyaslamaktan nefret ediyorum.

Bu haksızlık, gerçekten, çünkü Holden iyi bir adama benziyor. Düzgün bir adam. Çıkmak isteyeceğim biri. Potansiyel olarak aşık olabileceğim biri. Belki de.

İkimiz de yatağa düşüyoruz ve o tüm ağırlığını üzerime vermemeye dikkat ediyor. Beni öpmeye devam ederken ağzı durmuyor, elleri şimdi kalçalarımın iki yanında, bacaklarımın arasında.

Öpücükler arasında geri çekiliyorum ve o da geri çekiliyor. Üzerimden kalkıyor, pantolonunu çıkarıyor ve tekrar üzerime düşmeden önce prezervatif takıyor.

Yeterli büyüklükte ve heyecanlıyım, gerginim. Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdiğini hissettiğimde tüm duygular aynı anda içimden geçiyor. Bana bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Konuşmaya başladı ama şu anda ihtiyacım olan kelimeler değil. Harekete ihtiyacım var. Hissetmeye ihtiyacım var. Eğiliyorum, onu aşağı çekerken dudaklarım dudaklarına değiyor, böylece vücudu tamamen üstümde oluyor ve kalçalarımınla onu itiyorum, hareket etmesini ve ona orada ihtiyacım olduğunu bilmesini sağlıyorum.

Sonunda öptüğünde beni öpmeyi bırakıyor ama dudaklarımız hala birbirine değiyor ve öpüşen tek kişi ben oluyorum.

İçime tamamen oturduğunda garip bir ses çıkarıyor. Homurtu ile çığlık arası bir şey. Gözlerinin kapalı ve ağzının O şeklinde açık olduğunu görmek için dudaklarımı çekiyorum.

"Arghhh," ağzından çıkıyor ve bana bakmak için gözlerini açıyor. "Bu..."

Kafam karışmış bir
şekilde ona bakıyorum.

Az önce bitirdi mi?

Hayır. Hayatta olmaz.

O sadece...

"İşini bitirmemi ister misin?" diye soruyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. İşini bitirdi.

Ne oluyor lan? "İyi olacağım,"
diyorum ona.

Bu tamamen yalan.

"Uzun zaman oldu... bilirsin işte." İçimden çıkıp yanıma uzanırken ve prezervatifi atarken bu sözleri söylediğinde üzülüyorum.

"Oh, üzgünüm, ben de. Ne kadar sürecekt?"

"Bir ay," diyor elleri yüzünde gezinmeden önce. Bir ay.

Ne oluyor lan?

Doğrudum ve başımı sallamamaya çalıştım.

"Gidebilirim. İş için birkaç şey yapmam gerekiyor."

"Seni kalmaya zorlayamayacağıma emin misin?" Eli sırtıma yerleşiyor, ona bakmak için dönüyorum. "Sadece bir süre daha mı?" diye soruyor. Aşağı baktığımda sikiğin yeniden sertleştiğini görüyorum.

"Sadece ben üstte olursam," diyorum çünkü gerçekten sikilmek istiyorum. Sırıttırıyor, uzanıp bir prezervatif daha alıyor, takıyor ve arkasına yaslanıyor.

Üstüne çıkabilmek için hareket ediyorum ve bunu yapmadan önce sikine uzanıp hafif bir vuruş yapıyorum. Ben daha yükseğe tırmanıp kendimi onun üzerinde konumlandırırken ağzıyla yine O şeklini yapıyor.

"Çok ateşlisin."

Ateşli mi? Bu saçmalık onu ergen gibi gösteriyor ama yine de kabul ediyorum.

Üzerine doğru kayarken, homurdanan sesler çıkarmaya başladı, ben de zaten sahip olduğu gibi, bundan benim için bir şeyler çıkarmayı umarak liderliği ele aldım. Aleti makul bir boyutta ve kalçalarımı ileri geri hareket ettirerek kaymaya başlıyorum. Kapalı yumruğunu ağzına götürüp ısırıyor ama ben sürtünmemi durdurmuyorum. Buna ihtiyacım var. Tanrım, buna ihtiyacım var. Elleri uzanıyorum ve onları göğüslerimin üzerine yerleştiriyorum. Temasa da ihtiyacım var. Temas istiyorum. Onları tutuyor ama onlarla bir şey yapmak için herhangi bir harekette bulunmuyor. Aşağı baktığımda gözlerinin kapalı olduğunu ve konsantrasyonunu kaybettiğini görüyorum.

Neredeyse orada olduğunu hissettiğimde bile bedenim hareket etmeyi bırakmıyor. O saf mutluluk haline ulaşmak istiyor. Buna bir oyuncakla değil de bir erkekle ulaşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, aynı şey değil.

"Argghhh." İşte yine başlıyor.

Lanet olsun.

Lanet ördeğin üstüne sıçayım.

Kalçalarım durdu ve ondan düştüm. Yolun yarısına bile gelememiştim. Bu tamamen berbat. Yataktan kalktım ve elbisemi bulmak için dışarı çıktım. Tekrar giydikten sonra çantamı aldım.

"Gidiyor musun?" diye sesleniyor, ayağa kalkmaya zahmet etmeden. "Evet," diye bağıriyorum başımı sallayarak.

"Seni tekrar görmek istiyorum," diyor.

"Ummm..." Kapiya doğru bakıyorum ve telefonumu çıkarıp bir taksi çağırmak için mesaj atıyorum. "Göreceğiz."

Çıplak bir şekilde dışarı çıkıyor ve duvara yaslanıyor. Bu ukala bakış da neyin nesi?

Bu performanstan sonra gerçekten olmamalı.

Holden'in harika bir vücudu var ama yatak odasında *berbat*. En azından bu gerçeği biliyorsa, kadınların önce gelmesini sağlamaya çalışmalı. Tanrım, biraz am yalamak ona zarar vermez, değil mi?

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Rylee." Taksi şirketinden birkaç dakika sonra geleceğini söyleyen bir mesaj gelince omuzlarım çöküyor.

"Şu anda hiçbir şey aramıyorum, tamam mı?" Ona gülümseyerek söyledim. "İyi geceler Holden." Kapıyı arkamdan kapatarak dışarı çıkıyorum.

Kendi orgazmlarımı yarattığım bir hayat yaşamak istemiyorum. Bu berbat olurdu. Hem de çok.

Bir erkeğin zevk almadan önce en azından beni boşaltmaya çalışmasını isterim.

Dürüst olmak gerekirse, Anderson'ı yatakta kral gibi gösteriyor.

Rhianna'yı aradım. Geç oldu, ama son zamanlarda bu kadar ilerlemişken uyuyamıyor. öyle.

"Şu anda birinin yatağında olman gerekmiyor mu?" diye sorar sormaz Cevaplar. Onunla konuşurken tekrar binasına bakıyorum. "Olumsuz, çok teşekkür ederim."

"Hayır, o bir pislik mi? Yemin ederim bize hep iyi davranır."

"Hayır, değil. Ama-"

"Ama ne?"

"Rhi, kelimenin tam anlamıyla otuz saniye sürüyor ve geliyor," diyorum ona sessizce, belki biri beni duyabilir diye.

Gülmeye başlar. Hem de çok. Orada durup taksimin gelmesini bekliyorum ve iç çekerek taksiye biniyorum.

"Daha bitirmedin mi?" Ona soruyorum, şimdi daireme geri dönüyorum.

"Dur bakalım." Gülmeye devam ediyor ve sonunda kahkahası kesiliyor. "Tamam, benden bu kadar."

"Kaltak," diyorum telefona.

"Bilmiyor musun?" Tekrar gülmeye başlar. "Ama cidden, ona bir şans ver. Her şey seksle ilgili olamaz."

"Bunun büyük bir parçası," diye cevap veriyorum.

"Tamam, belki kendini geliştirebilir."

"Hayır, olmaz." Bu konuşmayı orada ve şimdi bitiriyorum.

"Herkesi..." ile kıyaslıyorsunuz. Onun adını söylemiyor. "Her neyse, şunu kesmelisin."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Eve git ve Jimmy Bob'unla oyna. Eminim seni nasıl boşaltacağını biliyordur."

"Yapıyor. Ve tek başına olağanüstü bir iş çıkarıyor." Gülümsüyorum. "Ama yorgunum, o yüzden gidip sızacağım."

"İyi. Beckham Winter'la iyi mi?" diye soruyor. "Neden bebek bakıcılığı yapmasına izin verdiğini anlamıyorum. Çok komik, gerçekten."

"Birbirlerini seviyorlar ve kız onunla eğleniyor."

"Evet, ama o her gece dışarıda Tanrı bilir ne yapıyor."

"Winter varken olmaz," diyorum ona gülümseyerek. Annemiz de aynı şeyi söylüyor ama Winter Beckham'ı idol olarak görüyor ve aralarındaki bağı seviyorum. Bu eşsiz ve ne pahasına olursa olsun her zaman koruyacağım bir şey.

"Biliyorum, en çok onu seviyor," diyor.

"Ben de en çok seni seviyorum," diye cevap veriyorum.

"Biliyorum. Tamam, bu kadar kıskançlık yeter. Onun yüzünden olduğunu biliyorum," diyor, Paige'i kastederek. Winter biraz Paige'e benziyor. Ama hepsi bu değil. O küçükken korkulu anlar yaşadığımda Rhianna'yı arayamadım çünkü onun da bir bebeği vardı. Bu adil olmazdı. Ben de Beckham'ı aradım. Ve o hep geldi. Her zaman gelecek çünkü o benim kardeşim ve birbirimizi seviyoruz.

"Neredeyse eve geldim. Beckham'a Winter'ı bırakmadan önce Summer'ı yoldan almasını söyleyebilir miyim?" diye sordum.

"Hangi arabası var?" diye soruyor, onun arabalara olan sevgisini hepimiz kadar iyi biliyor.

"Benim."

"Evet.

Yapabilirim."

"Rhianna."

"Öyle mi?"

"Onu kadınlar konusunda rahat bırak." Kıkırdıyor ve telefonu kapatıyoruz. Haremindeki kadınlar hakkında ona hep bök atıyor. Bir keresinde onun dairesine girmiş ve kanepede iki kadın çıplak yatıyormuş.

Söylemeye gerek yok, bunu asla unutamayacak.

CHAPTER 14

R ylee

Sonunda eve gittim ve Holden'ın yapamadığı işi bitirmesi için Jimmy Bob'a güvendim. Bob beni asla hayal kırıklığına uğratmaz. Bir keresinde aküsünün bitmesi dışında. O korkunçtu. Bob beni parmaklarımla bile düşemeyeceğim bir uçurumda asılı bıraktı.

İki kızın oyun alanına girip çıkmasını izlerken kafede oturuyorum. Rhianna bugün dönecekti, bir gece önce Summer'a gitmiştim. Holden bana mesaj atmayı denedi. Hatta ertesi gün aramayı bile denedi ama her iki girişimi de reddettim. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Söylemesem daha iyi.

Telefonum çalıyor. Rhianna arıyor ve on dakika uzaklıkta olduğunu söylüyor. Kızlara bakıyorum ve Ördek, Ördek, Kaz oynamaya çalışırken birbirlerinin kafasına vurduklarını ama başaramadıklarını görüyorum.

Biri gülüyor ve tam kafenin kapısı açılırken başımı çeviriyorum. Sully'nin içeri girişini izliyorum, ardından kalbimi durduran biri geliyor.

Öldüm. Ben öldüm.

August'un koyu renk kot pantolonu ve sarı gömleğiyle tezgâha doğru yürümesini izlerken gözlerim irileşti, vücudum dondu. Çenesinde hafif bir kirli sakal var, menüye bakarken ellerini kot pantolonunun içine sokmuş.

August

burada.

O

ölmedi.

Öyle olduğunu düşünmüştüm ama gayet iyi görünüyor. İyiden de iyi aslında.

İyi görünüyor. Fazla iyi.

Pislik.

"Hayır, hayır, hayır, hayır." Summer koşarak dışarı çıkıyor ve elimi çekiyor. Bakışlarımı ondan ayırıp onunla yüzleşiyorum. "Winter benimle paylaşmayacak. Ona paylaşmasını söyle." Tekrar August'a bakıyorum ve onun bana kocaman gözlerle baktığını görüyorum.

Evet, nasıl hissettirdiğini biliyorum

dostum. Siktir git.

Beş yıl oldu. Ve işte burada, bir dergiden fırlamış gibi görünüyor. Gözleri Summer'a kayıyor, sonra tekrar bana.

Bu bakışta bir şeyler farklı görünüyor.

"Git Winter'ı getir. Gitmemiz gerek," diyorum Summer'a, gözlerini ondan kaçırarak. Summer bana surat asıyor ama dediğimi yapıyor. Ayağa kalkıyorum, eşyalarını topluyorum, içkimi daha yeni sipariş etmiş olmamı umursamıyorum bile. Buradan çıkmaya ihtiyacım var. Gözlerimi temizlemeliyim. Bir şeyler yapmalıyım.

"Zengin kız." Sesi hatırladığım kadar iyi geliyor.

Summer koşarak geri dönüyor, elini benim elime sıkıştırıyor ve August'a gülümsüyor.

Önce ona, sonra bana baktı. "Sana benziyor."

"Çünkü annem onun ikizi, şapşal." Başını sallarken göğsündeki havanın boşaldığını görüyorum, sonra bana bakıyor ve sırtıyor. Sırtıyor, pislik herif.

"Gitmemiz gerekiyor."

"Anneciğim." Winter koşuyor ve bacaklarıma çarpıyor. August'un bakışları ona doğru kayıyor. Fark edip etmediğini görmek için onu izliyorum. Çünkü ben fark ediyorum. Ona her baktığımda onu görüyorum. Winter bacağıma sokuluyor ve August çömelme pozisyonuna geçerek Winter'la göz hizasına geliyor.

"Peki senin adın ne?"

Bana bakıyor ve ben de başımı sallayarak ona konuşma izni veriyorum. Ona cevap verirken gülümsüyor, "Kış." O da bana bakıyor. "Paige," diye bitiriyor, göbek adını hatırladığı için kendisiyle gurur duyarak.

"Gitmemiz gerekiyor." Çantamı omzuma atıp yiyecek ve içecekleri bırakıyorum.

"Rylee." Gerçek ismimi kullanması beni neredeyse öldürüyor. Gülüyorum. Sahte, zorlama ve biraz da çılgınca.

"Rylee," diye başımı sallarken adımımı tekrarlıyorum. "Hoşça kal August. Belki bir beş yıl sonra tekrar görüşürüz." İki kızın da elini tutup yürüyüp gidiyorum.

"Hoşça kal Winter," diyor. Arkasını dönüp August'a gülümsüyor ve ona küçük bir el sallıyor. Arabaya doğru yürüyorum ve Rhianna'yı arıyorum, o da hemen cevap veriyor.

"Kafeden yeni çıktım, orada buluşamayız. İptal et," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Kızları arabaya bindirip kapılarını kapatıyorum ve arkamı döndüğümde o orada duruyor.

"Bir çocuğun oldu," diyor, kızımın yüzünde her gün baktığım o gözler bana bakıyor. "Ve bana benziyor."

Kalp zeminle buluşuyor.

Onu geçip arabama bindim. Beni durdurmuyor, sadece arabayı çekip giderken bana bakıyor.

Ellerim titriyor ve gözlerim ağlamak istiyor ama içimde tutuyorum. Ağlamama izin veremem. Hiçbir şekilde oraya geri dönemem.

Arabayı evime doğru sürerken, Rhianna ve Noah'nın beni beklediğini gördüm. Benden önce varmak üzere olmalıydılar. Arabadan indim, arkamı döndüm ve iki kızın da arkada uyuduğunu gördüm.

"August oradaydı. Winter'ı gördü," diyorum onlara, neredeyse ağzımdan kaçırarak. Ellerim titriyor ve nefes almayı unutmamam gerekiyor. Rhianna elleriyle ağzını kapatıyor ve gözleri kocaman açılıyor. Noah az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"O burada mı? Emin misin?" Noah

soruyor. "Hem de çok," diyorum ona.

Arkamızdan gürültülü bir motor sesi geliyor ve hepimiz döndüğümüzde arabamın arkasına bir Harley Davidson'un yanaştığını görüyoruz. August'un inişini izliyorum. Kaskını çıkarıyor ve dudaklarını yalıyor, eskiden orada olan küçük yara izi şimdi zar zor görünüyor.

"Noah." August ona başıyla selam verir.

"Rhianna." Küfrediyor ve karnını tutuyor.

"Kızları içeri götüreceğim," diyor Noah, sonra kızları dışarı çıkarmak için arabayı açmaya devam ederken Rhianna bana yaklaşıyor, August'a en iyi ölüm bakışını atarken kolu benimkine sürtünüyor.

"Burada olmamanız gerekiyor. Neden buradasın?" Rhianna ona sorar.

"Sully'nin annesi öldü," dedi. Sonra gözleri bana kaydı. "Seni görmeyi beklemiyordum."

"Beni görmemeyi umuyordun," diyorum ona. "Her zaman görmemişsin gibi davranabiliriz."

"Yapamam, zengin kız."

Noah onu tuttuğunda Winter inliyor ve August'un gözleri ona kayıyor. "Bence konuşmalıyız."

Gülmeye başladım. Bu artık delirmek yerine yaptığım bir şey. Rhianna geri çekiliyor ve August gözlerini bana diyor.

"Konuş," diyorum sakince. "Konuş. Seninle konuşmayı, seni aramayı, seni bulmayı denedim. Hiçbir şey yok," diye bağıyorum. "Yani, hayır, şu anda konuşmayacağız çünkü öyle olduğunu düşünüyorsun. Siktir git! Kızımı yatmaya hazırlamalıyım."

"Kızımız, değil mi?" diye tersliyor beni. Ona bakıyorum ve parmağında bir yüzük parıltısı görüyorum, herhangi bir parmak *da* değil, parmağı.

"Sen evlisin," diyorum. Sesimdeki kuşkulu tını son kelimenin çığlık gibi çıkmasına neden oluyor. "Git buradan August. Sadece git." Arkamı dönüp güvenli olan ve kızımın şu anda bulunduğu daireme doğru yürüyorum.

"Sakın takip etmeyi aklından bile geçirme. Aletine öyle bir tekme atarım ki yıldızlar görürsün." Ben içeri girerken Rhianna'nın dediğini duyuyorum.

Noah dışarı çıkıyor, Summer'ı almaya giderken bana başıyla selam veriyor. Telefonumu aldım ve hemen Beckham'ı aradım.

"Acil olsa iyi olur." Arka planda bir kızın kahkahasını duyuyorum.

"August geldi." Karıştırma sesi duyuyorum, ardından anahtar şingirtisi geliyor.

"Beş dakika içinde orada olurum." Telefonu kapatıyor ve ben kanepeme uzanıp derin bir nefes alıyorum. Motorun gürültüsünü tekrar duyana kadar bekliyorum ve Rhianna, Noah ve Summer ile içeri giriyor.

"Gününüzün nasıl geçtiğini soracaktım ama-"

"Muhtemelen sorulacak en akıllıca şey bu değil," diyorum.

Rhianna gülüyor ve ayaklarımı tekmeliyor, böylece kanepede hamile kışına yer açabiliyorum.

"Kahretsin, Ry. Vay anasını. İlk olarak, en kötü seksi sen yapıyorsun." "Oi," diyor Noah, bu da Rhianna'nın kıkırdamasına neden oluyor.

"O yaptı." Beni savunmak için omuz silkiyor. "Sonra, istediğin tek erkeği parmağında bir yüzükle görüyorsun." İç çekti. "Lanet olsun! Eskiden hayatımın zor olduğundan şikayet ederdim."

Dairenin kapısı açılır ve Beckham içeri girip etrafa bakar.

"Gitti," dedim ona.

Beckham yanımızdan geçip Winter'ın kapısını açıyor ve sessizce kapatıp bana doğru yürüyor. "Onu öldüreceğim," diyor.

"Hayır, o onun babası," diyorum isteksizce.

"Bir baba sadece sperm donörü değildir, Ry. Ve o adam bir baba değil."

"Olma şanssı hiç olmadı." Onu neden savunduğumdan bile emin değilim.

"O zaman bu bilgiyle ne yapacağını göreceğiz," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Eww, ucuz parfüm kokuyorsun." Rhianna, Beckham'ı işaret ederek gülüyor.

"Çünkü sen beni aramadan önce taşaklarım bir sarışının içindeydi." Sırıttıyor ve Rhianna'nın ona vurmadan önce sözlerine burnunu kıvrmasına neden oluyor. "Bu ne içindi?" diye sorar ve kolunu ovmaya başlar.

"Çünkü sen bir erkek fahişesisin. Kes şunu artık."

"Belki kırklı yaşlarıma geldiğimde," diye göz kırparak yanıtlıyor.

Rhianna gözlerini ona doğru yuvarlar ve başını sallar.

"Ry, iyi misin?" Bacağım olduğum yerde bir aşağı bir yukarı zıplarken ellerim titriyor.

"Sanırım öyle."

"Bu August. Onu tanıyorsun," diyor Noah.

Başımı salladım. "Onu tanıdığımı sanıyordum ama kesinlikle tanıımıyormuşum."

"Artık bunun için endişelenmemize gerek yok. Biraz uyu. Beckham kalıp Winter'a bakacak, değil mi?" Rhianna karnını tutarak söylüyor. "Ve belki Summer'a da," diye ekliyor dişlerini sıkarak.

Hepimiz ellerini karnına koymuş dik durmaya çalışan Rhianna'ya bakarken Beckham, "Umm... altına işiyorsun," diyor.

"Evet, buraya geldiğimizde gideceklerini düşünmüştüm. Görünüşe göre gitmemişler."

"Lanet olsun," diyor Noah, Beckham'a bir çanta uzatıyor, sonra da karısının elini tutarak onu hızla apartmandan dışarı çıkarıyor.

"Her zaman kafasına bir yumruk attırabilirim. Eminim pek çok insan bunu bedavaya yapacaktır. August'un *çok fazla* düşmanı var."

Hem de çok. Ya da yaptı.

Anderson da onlardan biri. Anderson bana yaptıklarından dolayı çok az bir süre ceza aldı ve ben onunla arama mesafe koydum,

Onu görmemeye çalışıyordum. Jacinta'dan bir çocuğu vardı ve doğumdan kısa bir süre sonra bebeği alıp gittiğini duydum.

Onu suçlamıyorum.

Ailesi bunca zamandır onu bulmaya çalışıyordu ama bir sonuç alamadı. Onu uzun süredir tanıımıyordum ve kötü bir eli varmış gibi görünüyordu, ama umarım iyidir. Mesele şu ki, iyi birine benziyordu ve kesinlikle Anderson'la kalmayı hak etmiyordu.

"O onun babası. Aramızda ne olursa olsun, bu uzun vadede Winter'a sadece zarar verecek," diyorum Beckham'a.

Başını sallıyor ve televizyonu açıyor.

İki kız da Winter'ın odasında uyuyor ve ben Beckham'ı kendi haline bırakıp yatak odama gidiyorum. Yatağımın kenarına oturduğumda telefonumda bilinmeyen bir numara yanıyor.

YARIN buluşabilir miyiz, sadece sen ve ben?

Kontrol etmeme bile gerek kalmadan kimden geldiğini biliyorum.

ÖĞLE TATILIMDE. Saat 12'de caddenin karşısındaki kafede buluşalım.

Yatağıma uzandığımda başparmağıyla onaylayarak karşılık veriyor.

August Trouble şehre geri döndü ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Bu inanılmaz derecede kötü ya da daha kötü olabilir.

CHAPTER 15

R ylee

YORULDUM, günün büyük bir bölümünde de öyleydim ve Shandy de bunu sürekli dile getiriyor.

"Bok gibi göründüğünü biliyorsun."

Ona gözlerimi deviriyorum. Yıllar içinde en yakın arkadaşlarımdan biri oldu ve onun için çok müteşekkirim. Onsuz ne yapardım emin değilim.

"Teşekkürler," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, sonra dudaklarıma biraz parlatici sürüyorum.

"Buna gerçekten ihtiyacın var mı?" diye soruyor, yanıma gelip kalçalarıma dokunuyor, elbisemi aşağı çekiyor ve elleriyle düzeltiyor.

"Evet, biliyorum. Nasıl bir pislik olduğunu bilmeli. Ve ben ona söylerken, en iyi halimle görünmek istiyorum."

"Onun karısından daha iyi görünmek istiyorsun," diyor sırtarak ama haklı olduğunu biliyorum. "Gidip Beckham'a söyleyeyim mi?" Kaşlarını oynatıyor, öğle yemeği için nereye gittiğimi bilse peşimden geleceğini çok iyi biliyor. Beckham ve Shandy aynı zamanda çok iyi arkadaşlar, ki bu Beckham için nadir bir durum, tanıdığı çoğu kadını sikip bıraktığını düşünürsek. Ama Beckham, Shandy için yanlış vücut parçalarına sahip ve Shandy'nin kız arkadaşının bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Hem de hiç.

"Sakın buna cüret etme. Bana ihtiyacı olursa, öğle yemeği için dışarıda olduğumu söyle." Gözlerini devirdi ve çantamı bana uzattı.

"İyi şanslar derdim ama buna ihtiyacın olduğundan emin değilim. Belki o senden ister." Kıyafetimi değerlendirirken gözleri üzerimde geziniyor.

"İyi görünüyor muyum?" Kapıya doğru yürürken soruyorum.

"Harika görünüyorsun. Unutma, o çocuğu sen büyüttün. O kaçtı ve Onu bulmak için her şeyi yaptınız."

Başımı sallıyorum. Yaptığımı biliyorum. Hiçbir şey bulamayan özel bir dedektif bile tuttum. Sully onu aradığımı biliyordu ama nedenini ona söylemek istemedim. Bunun August'a yüz yüze söylemem gereken bir şey olduğunu düşündüm ama hiç fırsatım olmadı. Her zaman August'u bulacağımı düşünmüştüm ama kapsamlı aramalarım hiçbir zaman sonuç vermedi. Nerede olduğuna dair tek bir ipucu bile bulamadım.

"Tamam, ben hallederim."

Cesaretlendirici bir gülümsemeyle

"İstiyorsun," diyor. Yapmıyorum, ama lanet olsun, yapmak zorundayım.

Binadan çıkıp kafeye doğru yürürken, o beni görmeden ben onu görüyorum. Başı eğik, ayağı duvara asılı ve parmakları ekranın üzerinde hızla hareket ederken telefonuna bakıyor - onu tanıdığım da telefonunu neredeyse hiç kullanmayan adamdan ne kadar da farklı. O fark etmeden August'a doğru ilerliyorum ve sonunda önünde duruyorum. Orada olduğumu fark ettiğinde, gözleri gözlerimde durmadan önce beni aşağıdan yukarıya doğru dolaşıyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

Başımı sallıyorum, o da uzaklaşıyor ve içeri girmem için kapıyı açık tutuyor. Her adımda tam arkamda olduğunu çok iyi bilerek öyle yapıyorum. Ben bir koltuk çekerken ellerim terliyor ve o da tam karşıma oturuyor.

"Gerçekten seni bir daha göreceğimi sanmıyordum." August sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Yüzünde hafif kirli sakal var ve bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm," diye cevap verdim.

"O benim, değil mi?" diye soruyor, doğrudan konuya girerek. "Öyle," diyorum ona dürüstçe.

"Vay canına! Tamam... bu cevap beni biraz şaşırttı, ama ne demek istediğimi anlıyorsan değil." Benimle nasıl konuştuğuna şaşırdım. Çok değişmiş. "Benden haberi var mı?"

Cevap olarak başımı salladım.

"Benimle tanışmak ister mi?" diye soruyor. Yine sadece başımı sallıyorum.

"Kahretsin, zengin kız, bir çocuğumuz oldu."

Tekrar, bir baş sallama daha. Şu anda ona verebileceğim tek şey bu. Zihnim fazla mesai yapıyor çünkü gözlerim sürekli elindeki yüzüğe takılıyor.

Telefonum masanın üzerinde çalmaya başlıyor ve Holden'ın isminin yanıp söndüğünü görmek için bakıyorum. Telefonu susturup ona baktığımda beni izlediğini görüyorum.

"Pek değişmemişsin. Hala görünüyorsun-"

"Değişmişsin. Evli misin?" Elini başımla işaret ederek soruyorum.

"Bana söylemek zorundasın August. Kızımın hayatında yabancılara yer veremem."

"Evet, öyleyim."

Kafa, silahla
buluşur. Bum.

Vay canına.

Kendimi toparlarken, o bunu bu kadar kolay yaptığında devam etmek için ne kadar mücadele ettiğimi düşünüyorum. Düşündüğümde bu hiç adil değil.

"O burada mı?" Sesimi nötr tutmaya çalışarak soruyorum.

"Hayır, o eve döndü." Vay be. Umm, tamam. "Sen rahat edene kadar onunla buluşmayacak," diyor.

"Elbette." Başımı salladım.

Orada, garip bir sessizlik içinde oturuyoruz, ikimiz de sadece birbirimize bakıyoruz.

Telefonumun ışığı yanarken ve Holden'ın adı bir kez daha ekranımda belirirken, "Bence bunu Winter hakkında tutarsak, bunu yapabiliriz," diyorum.

"Sanırım o adam size ulaşmaya çalışıyor."

Başımı sallayıp telefonuma uzanıyorum. "Holden," diye cevap veriyorum. "Seni sonra arayabilir miyim?"

Şu anda meşgulüm."

"Evet, tamam, yapabilirim. Sadece bu hafta akşam yemeği için benimle buluşup buluşamayacağını öğrenmek istemiştin."

"I..." August beni izliyor, o yüzden devam et, "...çok isterim. Seni sonra arayayım, tamam mı?"

"Erkek arkadaşın mı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum." Telefonumu çantama tıktırarak ayağa kalkıyorum. "Beş gibi eve gelirim, Winter'ı yıkarım ve akşam yemeği yeriz. İstersen ondan sonra bize gel. Ağırdan alırız ve nasıl olduğunu görürüz." Dönüp oradan olabildiğince hızlı çıkarken cevap vermesine fırsat vermiyorum. Sokağı koşarak geçiyorum ve binama girer girmez tuvalete yürüyorum,

kapıyı kapatıyorum ve gözlerimden yaşlar akarken tuvalete oturuyorum.
Eğer geri dönerse, bunun benim için olacağını ummuştum.

Yanılmışım.
Çok yanlış.

"Bugün bir ziyaretçimiz gelecek. Heyecanlı mısın?" Winter pijamalarını giyerken ona soruyorum.

Kapı çalıyor ve kocaman gülümsüyor. "Açabilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve onu odadan çıkıp kapıya kadar takip ediyorum. Kapıyı açtığında August kot pantolonu ve vücudunu saran beyaz gömleğiyle orada duruyordu. İyi görünüyor, neredeyse beş yıl önceki halinden daha iyi. Bu nasıl adil olabilir ki?

"Merhaba Winter, sana bir şey getirdim," diyerek ona küçük bir buket çiçek uzatıyor.

Onları alıp bana doğru koşuyor. "Bak anne, bak... Holden'dan aldığın gibi çiçekler." Gülümseyerek başımı sallıyorum ve August'a baktığımda gözleri çakmaktaşı gibi sert. Bu bakışı tam olarak çözemiyorum ve çözmek istediğimden de emin değilim. Sanırım bu artık beni ilgilendirmiyor.

"Neden içeri gelmiyorsun? Az önce yemek söyledim. Umarım hâlâ Hint yemeği yiyorsundur. Winter'ın en sevdiği yemektir," diyorum içeri girip kapıyı arkasından kapatırken.

"Evet, biliyorum."

"Güzel, oturun."

Winter masaya oturuyor, ben tabakları ve içecekleri getirirken August da onun yanına oturuyor. Yemeğin geldiğine dair bir mesaj alıyorum ve gidip alıyorum. Geri döndüğümde Winter'ın odasını işaret ederek August'a hangisinin onun olduğunu söylediğini görüyorum.

Yanına gidip önce onun yemeğini, sonra benimkini servis etmeye başlamadan önce sadece bir saniye duraksıyorum ve sonunda kalanını August'a uzatıyorum. Yemeği aldığı anda parmaklarımız birbirine değiyor ve sanki beni etkilememiş gibi geri çekiliyorum.

Öyle oldu.

Tabii ki öyle oldu.

Winter ona günüyle ilgili her şeyi anlatmaya başlıyor. O kadar mutlulukla anlatıyor ki ben bile sohbetin içinde kayboluyorum. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var.

"Ve oraya her zaman gidiyorsun?" August onun kreşini kastederek soruyor.

"Evet. Gelecek yıl büyük okula başlayacak, değil mi bebeğim?" Gülümseyerek Onu.söylüyorum.

"Summer ile aynı okulda olacağım," diyor heyecanla. Kış dönüyor ve telefonuma bakıyor. "Henüz aramadı." Suratını asarak alt dudağını uzatıyor, ben de telefonumu alıp kardeşimin numarasını çeviriyorum ve telefonu Winter'a uzatıyorum. Masadan atlıyor ve elinde telefonla odasına koşuyor.

"Kimi arıyor?"

"Beckham," diyorum ve o da başını sallıyor, bu sözlerle daha rahatlamış görünüyor.

"Yakınlar mı?" diye soruyor, kızın odasına doğru bakarak. Onu yatağında oturmuş, oyunağını tutarken ve Beckham'a her şeyi anlatırken görebiliyoruz.

"En yakınları. Kimse onları ayıramazdı."

"Tıpkı sizin gibi." Bunu bir an düşündükten sonra Beckham'la ne kadar yakın olduğumuzu bildiğim için başımı sallıyorum. O benim kardeşim ve birbirimize olan yakınlığımız asla bozulmayacak.

"Beckham onun sahip olduğu tek baba figürü. Aralarındaki bağı seviyorum." August'un gözleri sözlerim karşısında sertleşiyor, sonra gözlerini kısıyor ve başını sallıyor.

"O kızın babası değil."

"Tabii ki değil. O benim kardeşim... onun amcası. Ve gerçekten de onunla ilgili olarak güvendiğim tek kişi."

Winter koşarak odadan çıkıyor ve telefonu bana uzatıyor, alıyorum ve ayağa kalkıp merhaba diyorum.

"Buraya gelmem gerekiyor mu?" diye soruyor.

"Hayır, her şey yolunda. İyi geceler, tamam mı?"

"Tamam, yarın görüşürüz." Beckham ben başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıyor.

"Beckham Amca bu hafta sonu beni yüzmeye götürecek."

"Öyle mi?" Kaşlarımı oynatarak ona soruyorum. Başını göğsüme yaslayarak kucağıma kıvrılıyor.

"Summer onun benim babam olduğunu söyledi. Bu doğru mu anne?" diye soruyor uykulu gözlerle bana bakarak.

"Kim, hayatım?" diye soruyorum ve küçük parmaklarıyla August'u işaret ediyor. Onaylamak için bana bakıyor. "Bunu başka zaman konuşabiliriz, tamam mı?" Cevap veriyorum.

"Daha önce hiç babam olmamıştı," diyor esneyerek.

"August'un seni yatırmasını ister misin?" diye

soruyorum.

Sadece başını sallıyor ve August ayağa kalkıp ona bakıyor.

"Sadece onu kaldır. Yorulduğunda gerçekten uyuşuk oluyor."

Dediğimi yapıyor, onu kollarımdan alıyor ve onunla birlikte yatak odasına yürüyor. Orada oturup ondan kendisine bir kitap okumasını isterken onu dinliyorum. Sesi yumuşak, temposu yavaş ama istekli. Bunu daha fazla yapamam. Burada oturup kızımınla birlikte onu dinleyemem. Masayı temizlemeye ve bulaşıkları yıkamaya başlıyorum.

Elimde tuttuğum sonuncuyu bitirdiğimde, August başının arkasını ovuşturarak dışarı çıkıyor.

"Onunla iyi iş çıkarmışsın. O mükemmel."

"Biliyorum," diyorum gülümseyerek. Bütün anneler çocukları hakkında böyle düşünmez mi? Ben öyle düşünüyorum.

"Sana kızmak istiyorum ama yapamam. Terk eden benken olmaz." Elim temiz tabağı kavırıyor. Hareket edemiyorum. "Geri dönüyorum," diye ilan ediyor.

"Nerede?"

"Büyükanneimin evini hiç satmadım. Hâlâ orada."

"Oh," diye cevap verdim. Oradan uzun zamandır uzak duruyordum. "Karı da seninle gelecek mi?"

"Adı Mary, ve evet, yapacak."

"Winter başka birini tanımadan önce seni tanımalı," diyorum sert bir sesle.

"Biliyorum. Önce senden izin almadan asla böyle bir şey yapmam. Sen onun annesisin."

Sözleri üzerine başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Onu yetiştirdiğiniz için teşekkür ederim. I..." Duraklıyor. "O mükemmel. O bizim mükemmel bir karışımımız."

"Öyle ama senin gözlerini almış," diyorum ona.

Kapıya doğru yürürken, "Senden başkasının seninkine sahip olması suç olur," diyor. Bu sözlere nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim için o kapıya doğru giderken ben mutfakta kalıyorum. "İyi geceler, Rylee."

Benim adımları söylüyor.

Benim adım, zengin kız değil.

Gözümden bir damla yaş akıyor ve düşmesine izin veriyorum. Bu bir dönemin sonu.

Ve onu ya da kalbimin göğsümde atmasını durdurmak için çaresizim. Sanırım biraz daha kırılmış olabilir.

CHAPTER 16

R ylee

"Yani bu hafta sonu onu alamayacağımı mı söylüyorsun?" Beckham ofisime girerken sordu.

"Hayır, onu tanınması gerek."

Başını sallar ve dışarı çıkar.

Shandy içeri girdiğinde kalan eşyalarımı toplamaya ve gitmeye hazırlanmaya başladım.

"Kız kardeşin bugün hastaneden çıktı mı?"

"Evet, Winter'ı August'la oyun oynaması için bırakmak üzereyim, ben de onu ziyarete gideceğim."

"İyi misin?"

Çantamı kolumdan yukarı çekip başımı sallıyorum. "Bir süre tuhaf olacak. Onu paylaşmamaya çok alıştım."

"Sana eşlik edecek Holden var." Gülüyor.

"Kapa çeneni! Onu tekrar görmeyi kabul ettim. Neden emin değilim." Ağır bir nefes verdim.

"Çünkü yatak odasındaki tuhaflıklarına rağmen o iyi bir adam. Belki de buna odaklanmalısın." Duraklıyor. "Sadece dilini iyi kullanması gerekiyor." Kendi dilini çıkarıp oynatıyor.

Onun maskaralıklarına gülüyorum çünkü elimde değil.

"Tamam, şimdi gidiyorum. Kes şunu." Başımı ona doğru salladım.

"Madem öyle diyorsun. Tekrar aşık olma."

Evet, bu olamaz. Ama aynı zamanda August'a gerçekten aşık olup olmadığımı da merak ediyorum.

Ön tarafta durduğumuzda Winter, "BU ÇOK BÜYÜK BİR EV," diyor. August çoktan verandada bekliyor. August'u son gördüğümünden bu yana iki gün geçti. Şimdi Winter'ı arabadan indirip, isteği üzerine onunla yatıya kalmasını sağlıyorum. Ondan hoşlanıyor. Kabul edelim, onu suçlamıyorum.

"Sence kendi odam olacak mı?" diye soruyor.

"Belki," diyorum ona. Çantasını kaptığı gibi koşuyor, elimi bırakıyor ve doğruca August'a gidiyor. Onu kucağına aldığını ve küçük ellerinin omuzlarına dolandığını görmek için tam zamanında dönüyorum.

Elimdeki çantaya uzanırken onu kalçasına koyuyor.

"Sana ve annene odanızı gösterelim mi?" diye soruyor.

Kim bu adam? Ve benim tanıdığım August'a ne yaptı?

"Ona bir oda mı yaptın?" Ben sordum.

"Evet, sadece bazı şeyler inşa ettim ve birkaç şey satın aldım. Gerisini o seçebilir."

Başımı sallıyorum. Buna ne diyeceğimi tam olarak bilemiyorum. Onu takip ediyorum ve uzun zamandır beni rahatsız eden bir evle yüz yüze geliyorum.

Hemen hemen aynı görünüyor, ama şimdi daha misafirperver. Yeni bir televizyon almış ve eskisi gibi değil, açık. Ona bakıyorum, bu küçük değişikliği bile görünce şok oluyorum.

"Evet, televizyondan hoşlanacağını düşündüm ve gidip herkesin bahsettiği Apple TV'lerden aldım," diyor sorulmamış soruma cevap verirken. "Disney'i seviyor, değil mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, tam o sırada *Frozen*'dan bir şarkı söylemeye başlıyor. Koridorun biraz ilerisindeki yatak odasının önünden geçip merdivenlerden yukarı çıkarken ona gülümsüyorum. Kapı açıktı. Duvarlar pembeye boyanmış ve duvarlarda Disney prenseslerinin çıkartmaları var. Tavanda birkaç kar tanesi ve başka sevimli şeyler asılı. Ayrıca içinde oyuncaklar ve bazı kitaplar olan oymalı bir sandık var. Ama sonra direnişin en önemli parçasını görüyorum ve soruyorum, "Yatağı yaptın mı?"

Daha yakından bakmak için odaya adım attığınızda, yatak başlığına kar taneleri oyulduğunu görürsünüz. Çok güzel ve küçük bir kız için mükemmel.

"Evet, beğendin mi?" diye soruyor Winter ama bana bakıyor. Winter heyecanla ellerini çırpıyor ve adam onu yere bırakıyor.

"Mary buraya gelmek istemedi ama bir hafta içinde geliyor. Bil diye söylüyorum."

Bu yeni bilgi karşısında başımı salladım.

"Onları tanıştırmayı mı planlıyorsun?" Ben soruyorum.

August bana bakarken elini kaldırıp başının arkasını kaşıyor. "Bu senin için sorun olur mu?"

Rahatsız edici - bu konuşma beni tamamen rahatsız ediyor.

"Sen onu Winter'ın yanına getirmeden önce ben onunla tanışmak isterim," diye cevap veriyorum. Sadece August'un kime aşık olduğunu görmek istediğim için değil, Winter benim bu dünyadaki en değerli varlığım olduğu için.

"Onun için kötü olacak hiç kimseyi yanına yaklaştırmam."

"Biliyorum." Ve biliyorum. Paige'e karşı da aynıydı. Koruyucu. "Gitmeliyim. Hazırlanmam gereken bir randevum var." Dizlerimin üzerine çöküp Winter'ı çağırdım. Koşarak kollarıma geldi ve neredeyse beni deviriyordu.

"August yemekten sonra dondurma dedi anne. Dondurma," diyor heyecanla.

"Çok fazla değil. Karnını nasıl ağrıttığını biliyorsun," diye hatırlatıyorum, ayağa kalkıp yanağından öpüyorum. Yatakla aynı oyma kar tanelerine sahip sandığın içindeki oyuncaklara koşuyor ve içinde bekleyen birkaç bebeği inceliyor.

Dışarı çıkıyorum ve arkamda August'un yumuşak adımlarını duyuyorum. "Randevun mu var?" diye soruyor.

Elim korkulukta, gitmek için aşağı inmeye hazırım ama o merdivenlerin başında dururken dönüp ona bakıyorum.

"İstiyorum."

"Onunla bir süredir mi görüşüyorsun?"

"Evet. Şey, hayır. Ama onu bir süredir tanıyorum. Noah ile birlikte çalışıyor," dedim.

"Yani, o bir avukat mı?" "Evet."

"Annemi çok gururlandırıyor olmalı," diye ısırtıyor beni.

"Emin değilim. Karının ne iş yaptığını bana anlatmaya ne

dersin?"

"O bir anne. Yaptığı şey bu," diyor, karşı koyarak. "Başka bir çocuğun mu var?" Şok olmuş bir şekilde soruyorum.
Vay anasını! Bunu sormak neden aklıma gelmedi?
Geriye doğru bir adım atıyorum ve neredeyse basamağı kaçırıyorum, ama ayağımı tekrar yere basıyorum ve başımı sallıyorum.
"Hayır, öyle."
"Tamam." Arkamı döndüm ve dışarı çıktım. O beni takip etmiyor.
Hiç yaptı mı?

Holden, yani Holden. Randevudan önce kız kardeşimi ziyaret edecek vaktim olmadı ve iptal etmeyi teklif etmeme rağmen, Bub'ın uyku zamanı olduğu için gidip daha sonra gelmemde ısrar etti. Sağlıklı, güzel bir oğlu oldu. Noah etrafı bu kadar çok kadınla çevrili olmadığı için çok mutlu.

"Seni bu gece bana gelmeye ikna edemeyeceğimden emin misin?" diye soruyor, kalçalarımın uzanıyor ve vücutlarımız birbirine değecek şekilde beni öne doğru getiriyor.

Başımı kaldırıp ona bakarken elimi göğsüne koyuyorum. "Yapamam, üzgünüm."

Holden eğiliyor, burnu benimkine sürtünüyor. "Çok yazık." Arabamın önünde dururken dudakları benimkilere değiyor. Bu gece arabayı kendim sürdüm, onunla eve gitmeyeceğimi biliyordum.

Beni öpmesine izin verdim. Öpüşleri fena değil ama akıllara zarar da değil. Elleri kığımın yolunu buluyor ve sıkarak beni kendisine doğru itiyor ve sertliğini karnımda hissediyorum.

Telefonum çalmaya başlıyor ve öpüşmemizi keserek ona uzanmaya gidiyorum ama o durmuyor. Öpücükleri yüzümün iki yanına ve boynuma inmeye devam ediyor. Vücudu hala benimkine yapışık, telefonumu çıkarmamı zorlaştırıyor.

"Merhaba."

"Sadece benimkine geri dön. Sabah onları ziyaret edebiliriz," diyor Holden.

"Rylee." Telefonda August'un sesi geliyor. Adımı söylediğini duymak çok garip. Buna alışabileceğimden emin değilim.

Holden'ı itiyorum ve ağzından uzaklaşıyorum. "Ne oldu? Winter iyi mi?" Sesimi yükselterek soruyorum.

"Seni sordu. Biraz üzgündü, ben de ona seni arayacağımızı söyledim." August'un sesi sinirliydi, Winter'a değil, ama sesindeki ısırik bana yönelikti.

"Beş dakika içinde tekrar arayacağım. Arabama gideyim."

"Anne, buraya gelebilir misin? Lütfen?" Winter'ın sesi arka planda ağlamaklı geliyor.

"Annesini istiyor," diyor.

"Geliyorum." Telefonu kapatıyorum, Holden'a bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Gitmem gerekiyor."

Yemek için teşekkürler Holden."

Holden'ın gülümsemesi düşer ve başını sallar. "Beni bu hafta içinde arar mısın?" diye sorar.

Başımı sallayıp arabama atlıyorum ve doğruca August'un evine gidiyorum. Oraya vardığımda arabadan inip doğruca kapıya yöneldim ve usulca kapıyı çaldım. August'un içeri girmemi söyleyen sesini duyuyorum ve içeri girdiğimde onu kanepede, Winter kucağında kıvrılmış uyurken buluyorum.

"Uyuyakaldı mı?" Onlara biraz daha yaklaşırken ona bakarak soruyorum.

"O yaptı." Orman yeşili bakışlarının kıyafetimi izlediğini fark ediyorum. Siyah topuklu ayakkabılarla kombinlediğim kısa, kırmızı bir elbise ve göğüs dekolterimi harika gösteriyor.

"O iyi mi?" Eğilip yanağından öperek soruyorum, bu da beni ona yaklaştırıyor. O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum. Her yerden. Bir nefes çekiyorum ve uzaklaşıyorum, onun evli olduğunu çok iyi biliyordum ve bunu bozacak kişi asla ben olmazdım. Asla.

"Evet, o iyi. İsterseniz gidebilirsiniz."

"Zaten Rhianna'ya gitmem gerekiyor. Onu almamı istemediğine emin misin?" Onun uyuyan haline bakıyor ve bir sonraki konuşmasında, son kelime dudaklarından çıkana kadar gözlerimle buluşmuyor. "Tıpkı senin gibi uyuyor."

"Gitmeliyim," diyorum ve doğrulup kapıya doğru ilerliyorum. Arkama dönüp baktığımda August hâlâ aynı yerde, onu kucağına almış bekliyordu.

"Kelimenin tam anlamıyla mükemmel. Bebekken nasıldı?" diye soruyor.

Kapıdaki yerimden cevap veriyorum, bir daha yanına gitmeye cesaret edemiyorum. "Yanımda yattığı sürece çok iyi uyurdu. Anne sütüyle beslendi."

Altı aylık olana kadar ve ben işe geri dönene kadar. Mızımız bir yemek yiyici değil ve neredeyse tanıştığı herkesi seviyor."

"Yani, o mükemmel," diyor.

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor... evet."

"Özür dilerim, Rylee. Gittiğim için üzgünüm. Bilseydim..." Omzunun üzerinden kapıda durduğum yere bakıyor.

Ona başımı salladım. "Böyle olması gerekiyordu. Ona bir ömür boyu sahip olabilmek için sana bir anlığına sahip oldum," diyorum ve kapıyı arkamdan nazıkçe kapatarak çıkıyorum. Arabaya bindim ve bir süre orada oturdum, evine baktım ve kalsaydı her şey yolunda gider miydi diye düşündüm.

Muhtemelen hayır, ama düşüncesi bile güzel.

CHAPTER 17

August

Baba olacağımı ASLA DÜŞÜNMEMİŞTİM. Bu hiçbir zaman hayalini kurduğum bir şey değildi. Hiç çocuğum olmadığı için, iyi bir örneğim olmadığı için bir çocuk yetiştirmenin doğru yolundan emin değildim. Ama onu gördüğümde, onun benim olduğunu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde anladım. Sanki içimde bir şey tıkladı ve ona ihtiyacım vardı. Bedeli ne olursa olsun onun hayatında olmak istedim. Ve inan bana, bunun bir bedeli var.

Annesi ön kapıyı çaldığında Winter masadan fırlayarak "Annem geldi," diyor. Winter kapıyı açıyor ve doğrudan Rylee'nin kollarına uçuyor. Onları birlikte seviyorum. Onları birlikte gördüğüm kısa süre içinde, aşklarının kırılmaz olduğunu biliyorum. Bu Rylee'nin her zaman hak ettiği bir sevgiydi ve ben ona veremezdim ama bir parçam verdim.

"Hey, özür dilerim, erken geldim." Koyu renk saçlarını geriye itti ve içeri girdi. Üzerinde uzun, biçimli bacaklarını sergileyen bir şort ve göbeğinin hemen üzerine düşen bir gömlek var. İyi görünüyor. Ne zaman iyi görünmüyor ki?

"Sorun değil. Ben de öyle olacağını umuyordum. Mary yolda. İstersen kalabilirsin..."

"Hayır, sanırım gitsem iyi olacak. Bugün annemlerde barbekü partisi var." Winter merdivenleri koşarak çıkıp elinde çantasıyla geri dönüyor ve Rylee elini kalçasına koyarak mutfakta bana doğru bakıyor.

"Ona krep pişirdim..." Durakladı. "O sordu." Rylee kıkırdıyor ve ses vücudumda çınlıyor.

"Evet. Nutella ve dondurma da var," diye onaylıyor Winter başını sallayıp koşarak yanıma gelirken. Küçük kollarıyla bana sarılıyor, sonra da onu kucağıma almam için yalvarıyor. Kucağıma alıyorum ve kalçamın üzerindeyken iki eli de yüzüme geliyor. "Büyükkannene gelmek ister misin?" diye soruyor.

Rylee'nin soru karşısında irkildiğini görüyorum.

"Hayır, bugün olmaz. Daha sonra birileri gelecek." Sözlerim üzerine alt dudağı dışarı çıktı. "Ama belki daha sonra uğrayıp sana ve annene yemek getirebilirim. Eğer annem için sakıncası yoksa?"

"Misafirin olacak," diyor Rylee.

"Burada kalabilirler. Winter ile mümkün olduğunca çok vakit geçirmek istiyorum."

Bir an yeri inceliyor, ayağını yere vuruyor ve bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Bu iyi olmalı," diyor isteksizce, sonra Winter'a bakıyor. "Hadi, Summer muhtemelen seni bekliyordur."

Winter'ı dışarı çıkarıp Rylee'yi arabasına kadar takip ediyorum. Arabasının kapısını açıyor, böylece Winter'ı içeri koyabiliyorum. Yanağına bir öpücük kondurup kapıyı kapatıyorum.

"Teşekkürler," diyorum, Rylee'nin kızımızla bana ayırdığı zaman için minnettarım.

"Sorun değil," diye cevap veriyor ve kendi kapısına doğru uzanıyor. Uzanıp kapıyı açmasını engelliyorum ve ona bakıyorum.

"Ona daha sık sahip olman konusunda seninle konuşmak istiyorum."

Sözlerime göz kırpmıyor, sonra başını sallıyor. "Bu biraz hızlı oldu. Şu anda verdiğim şeyi kabul edemez misin?" diye soruyor.

Elini bıraktım ve başımı salladım. "Çok şey kaçırdım."

"Bu benim hatam *değil*. Eğer geri dönmüş olsaydın..." diye bana karşılık veriyor ama sözünü de kesiyor.

"Yapamazdım. Yapsaydım, seni yok ederdim." Ona gerçeği söyledim.

"Yapamazdın. Düşündüğünden daha güçlüyüm, August. Sen yokken çok şey atlattım. Senin evlenmen ve Tanrı bilir daha neler... Hayatta kaldım."

Parmaklarım uzanıp yüzünü okşamak, kavrayıp ellerimin arasında tutmak ve ona hâlâ gördüğüm en güzel şey olduğunu söylemek istiyor ama yapamıyorum.

"Seni uzağa gönderen senin seçimlerindi ve şimdi Winter hakkında karar vermek benim seçimim. Senin bir parçan olabilir ama o tamamen benim, August. Hepsi.

Lanet olsun. Benimle. Ve onu benden almana izin vermeden önce senin boğazını keserim. Anladın mı lan?" Dişleri son kelimeleri gıcırdatıyor.

Kızgın olduğunda çok ateşli oluyor.

"Anlıyorum." Çenesi gevşiyor. "Ama bu dinlemek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

Bu gece görüşürüz Rylee," diyerek geri çekiliyorum.

"August." El salladım ve yürümeye devam ettim. "August, hıyarlık etme."

Eve varıp kapıyı açana kadar onun sözlerine kıkırdıyorum. Arkamı döndüğümde onun arabaya binip uzaklaştığını görüyorum.

"BU..." Mary etrafına bakıyor, bakarken de gözleri kocaman oluyor. "Çok güzel, August. Gerçekten öyle." Winter'ın odasına geldiğinde duraksıyor. "Ona bir yatak mı yaptın?" Ses tonundan şok olduğu belli oluyor. "Bunu uzun zamandır yapmamıştın," diyor dengersiz bir sesle. "Çok güzel, eminim o da öyledir."

"Öyle. Kış gözlerimi aldı."

Mary gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. Oğlu merdivenlerden koşarak çıkıyor ve doğruca Winter'ın odasına giriyor. Winter'dan daha büyük, çok değil, ama Mary'ye çok benziyor.

"Hadi Oliver, senin de kendi odan var." Koridorun sonundaki bir başka kapıyı açıp ona yatak odasını gösteriyorum. Fazla bir şey değil ama gönderdiği eşyaları yerleştirdim, böylece kendine ait bir yeri oldu. Oliver iyi bir çocuk. Sessiz ve utangaç ama iyi.

Mary yanımda duruyor, kalçası benimkine değiyor. "Bunun doğru bir şey olup olmadığını bilmiyorum," diyerek endişesini dile getiriyor.

"Öyle, bundan eminim," diyorum ona.

Bana baktı, kaşları birbirine yapışmıştı. Ve o başka bir şey söyleyemeden, ben yürüyüp gidiyorum.

CHAPTER 18

R ylee

Sözünde durdu, akşam yemeğine elinde yemekle geldi. Winter'ın en sevdiği tereyağlı tavuğu getirmiş. Ben kapıyı açtıktan sonra içeri girdi ve yemeği masaya koydu.

"O burada mı?" diye soruyor, etrafına bakınarak.

Yatak odasının kapısına doğru başımı sallıyorum ama ben ona seslenemedim Winter koşarak dışarı çıkıyor ve doğrudan onun kollarına atılıyor. Bir seviyede onun kim olduğunu tam olarak bildiğini hissediyorum çünkü daha önce hiç kimseye ona tutulduğu gibi tutulmamıştı.

Mutfığa gidip tabakları çıkarıyorum, o da ona gününü ve yaptıklarını anlatmaya başlıyor. Arada bir bana bakıyor ama anlattığı her şeyi dikkatle dinliyor ve asla sözünü kesmiyor.

Kaçmak yerine burada olsaydı, onu benimle birlikte büyütseydi her şey ne kadar farklı olurdu diye merak ederek izliyorum.

Ama bu sağlıklı bir düşünce değil. Aşık kalabilir miydik?

Aşkımız yenilmez olur
muydu? Öyle olacağını
hissediyorum.

"Anne." Sesini duyunca döndüm. Yemek servis edildi ve yiyorlar.

"Auggie bu gece kalabilir mi?"

Ona taktığı isme sırtıyorum çünkü bir keresinde ben de ona aynı şekilde hitap etmişim. "Kalmak istiyor musun?"

"Eğer senin için de uygunsa, belki kanepede."

Winter ellerini çırpıyor. "Patlamış mısır yiyebilir, film izleyebilir ve kanepede uyuyakalabiliriz." Gülüyorum çünkü yemekten hemen sonra uyuyacağını biliyorum. Her gece yemek komasına giriyor.

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Uyanır uyanmaz gideceğim," diyor.

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalkıyorum ve ona bakıyorum. "Ben duş alacağım. Filme başlamadan önce dişlerini fırçaladığından emin olabilir misin?" diye soruyorum. Başını sallıyor ve ben de odama doğru yürüyüp kapıyı kapatıyorum. Kapıdan aşağı kayarken, kapının diğer tarafından gelen sesleri dinliyorum.

Onu ondan uzak tutamam, tutmayı da tercih etmem. Ama bu aynı zamanda onun hayatıma geri döneceği anlamına geliyor ve her zaman olacağını düşündüğüm şekilde değil.

"Auggie." Ona kıkırdadığını duyuyorum ve gülümsüyorum. O mutlu olduğu sürece ben de mutluyum.

Öyleyim.

Gerçekten öyleyim.

Eğer yeterince söylersem, belki beynime kazınır.

Ayağa kalkıp duşa giriyorum ve hızlıca yıkanıp çıkıyorum. Saçlarımı toplayıp geceliğimi üzerime geçirdikten sonra dışarı çıktığımda ikisini de kanepede, Winter'ın gözleri kapalı, kollarına sarılmış halde buluyorum. Uyumaları için tüm ışıkları kapatıp televizyonun sesini kısmadan önce sessizce etrafı toparlıyorum.

"Rylee."

August'un beni izlediğini görmek için döndüm. "Evet?" Soruyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

Yukarı.

Gözleri beni baştan aşağı süzüyor ve sonra başını sallıyor.

"Boş ver." Winter yanında huzur içinde uyurken saçları dağınık ve tamamen giyinik.

"Seni sordu," dedim ona. "Ona geri döneceğinizi ve bir gün sizinle tanışabileceğini söyledim."

"Peki ya hiç geri dönmezsem?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Seni kendi zamanında bulmasına izin verirdim." Arkamı dönüp odama doğru ilerliyorum. "İyi geceler August." Yatak odamın kapısını arkamdan kapattım.

ve yatağa girip yorganı yüzüme çekerek sessizce çılgılık atıyorum.

AĞUSTOS ertesi sabah kalkar kalkmaz gitti. Beckham kısa bir süre sonra geldi ve ben market alışverişimi yaparken Winter'la birkaç saat geçirmek istedi. Hayır diyemedim. Onu özliyordu ve kollarının ona sarılışına bakılırsa, onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu söyleyebilirim. Ben markete girerken onların dondurma almaya gidişini izledim. Birkaç şey alırken başımı kaldırdığımda uzun zamandır görmediğim birini görüyorum. Ona doğru yürürken, ben yanında durana kadar beni fark etmiyor.

"Jacinta?" diye sordum. Dönüyor, benim olduğumu görene kadar yüzü korku dolu. "Nasılsın? Seni hastaneye götürdüğümden beri görmedim. Sağlıklı bir bebeğin olduğunu duydum, tebrikler."

"Evet, Oliver. O harika biri."

Ona gülümsedim. "Artık bir kızım var. Ziyarete mi geldiniz yoksa sadece geçiyor muydunuz?"

Gözleri etrafa bakıyor. "Geri taşındım."

"Oh, güzel, bu harika bir haber."

"Bak..." Duraksıyor. "Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?" Açıkça kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Bir süre önce adımı değiştirdim, böylece beni bulamadı," diyor Anderson'a atıfta bulunarak. "Ben Mary'yim." Yüzü dikkatle boş kalıyor.

Ona bakıyorum, kafam karışana kadar kaşlarım çatılıyor.

Ağustos'ta.

Mary.

Yüzüğü görmek için gözlerimi onun eline çeviriyorum. Onunkine uyan bir yüzük.

"Um..."

"Özür dilerim. Sana söyleyeceğini düşünmüştüm."

Aramıza biraz mesafe koyarak geri çekiliyorum. "Bak, gitmem gerek." Yiyeceklerimle dolu sepetimi yere bırakıp dışarı çıkmak için dönüyorum. Adımı seslendiğini duyuyorum ve bir deya vı anı yaşıyorum.

Bu yoldan daha önce geçmemiş miydik?

Dükkândan çıkar çıkmaz cebimden telefonumu çıkarıp onu aradım.

August ikinci zilden sonra telefonu açar.

"Mary..." Başımı sallayarak, "... Jacinta'dır. Gerçekten mi August?" Duraksadım, sonra "*Gerçekten!*" diye bağırdım. Telefonu kapatıp arabama oturuyorum ve Beckham'ın kucağında memnun bir Winter ve bitiremeyeceğini bildiğim bir dondurmayla yanıma gelişini izliyorum. Telefonum çalmaya başlıyor ama o olduğunu bildiğim için cevap vermiyorum.

"Sorun nedir?" Beckham, Winter'ın kemerini bağladıktan sonra arabaya binerek soruyor. "Hadi eve gidelim," diyorum ve Winter'a gülümsüyorum.

Beckham yol boyunca bana bakıyor, bir şeyler olduğunu çok iyi biliyor. Daireme vardığımızda Winter arkadan "Auggie" diye bağıyor. Döndüğümüzde onu kollarını göğsünde kavuşturmuş bizi izlerken görüyoruz.

Beckham önce dışarı çıkar, Winter için kapıyı açar ve onu kucağına alır.

August yaklaşır ve Beckham'a başıyla selam verir. "Büyümüşsün," diyor August.

Onlar kapıyı kapatırken Beckham'ın ne dediğini duymuyorum. Arabada kalıyorum, dışarı çıkmak istemiyorum, onun sesini dinlemek istemiyorum. Beckham'ın parmak eklemleri cama vurduğunda sıcıyorum. Daireye doğru başını sallıyor ve Winter'ı kucağına alıp uzaklaşıyor.

Yolcu kapısı açılır ve August içeri girip kapıyı kapatır. Telefonu çalmaya başlar ve onu çıkarır. "Ben Mary," der.

"Jacinta'yı kastetmiyor musun?"

"Hayır, Mary. Jacinta'yı uzun zaman önce geride bıraktı."

Oflayıp pufluyorum ve konuşmasını bekliyorum ama şu anda ona bakabileceğimi sanmıyorum.

"Yeniden inşaat yapmaya başladığım için üzgündü." Sözleri karşısında bedenim gevşiyor. "Yaptığım son şey senin için bir şifonyerdi, onu da odamda bıraktığını eklemeliyim."

Tam olarak bunu yaptım çünkü kaybettiklerimin hatırlatılmasını istemiyordum. Beni kalacak kadar sevmeyen adamı.

"Her zaman faturaları ödemeye yetecek kadar ufak tefek işlerde çalışıyordum ve yıllar önce burada çalıştığım zamandan kalma epey birikmişim vardı," diye devam ediyor. Bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Bunu Winter için yapmadım. Hepsi senin içindi. Beni izlerdin ve kimse inanmazken sen bana inanırdın. Her şeyi senin için yaptım, Rylee."

"Bence artık konuşmayı kesmeli ve karının yanına dönmelisin." Konuşurken sesim kırılmıyor ama kırılmaya çok yakın. Yine de bir şekilde kendimi tutuyorum.

"O iyi bir kadın, bunu bildiğinize eminim. Onlardan saklanmak zorunda kaldı. Onun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun." Bu anıyı hatırlayınca ürperdim. "Ona yardım etmenin bir yolu olarak başladı, sonra..."

"Daha fazlasına," diye bitiriyorum. Sonunda ona dönüyorum, her şeyi geride tutarak. "Senin adına mutluyum August. Gerçekten mutluyum. Birine şans verdiğin için mutluyum. Bana yaptığın gibi saklanmadığın ve onu durdurmaya çalışmadığın için. Şimdi anlıyorum. Senin için yeterli olmadığımı, seninle sadece bir anlık bir ilişkimiz olduğunu ve asla yürümeyeceğini anlıyorum." Derin bir nefes alıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Senin adına mutluyum," diye tekrarlıyorum. "Şimdi... lütfen... arabamdan defol ve evine, karının yanına git. Seni arayacağım ve birlikte ebeveynlik yapabiliriz. Winter'la ilgili olduğu zamanlar dışında artık görüşmemize gerek yok. Onu senden uzak tutmayacağım. Seni zaten seviyor ve bir babayı hak ediyor." Derin bir nefes aldım.

Yeşil gözler benimkilere kilitlendi.

"Nasıl oldu da evlenmedin?" diye sorar. "Hep evleneceğini düşünmüştüm. Yeni kocana aşık olduğun kabuslar görüyordum."

"Winter'ım vardı. O benim hayatım." "Bilseydim-" diyor.
"Bu işler böyledir."

Telefonu tekrar çalmaya başlayınca kabul tuşuna basıyor ve Jacinta'nın, yani Mary'nin sesini duyuyorum. "Bugün Rylee'yi gördüm." Dediğini duyuyorum ve gözleri benimkileri buluyor.

"Biliyorum," diye yanıtıyor.

"Biliyor musun?" diye soruyor. "Onunla birliktesin, değil mi?"

"Öyleyim," diye yanıtıyor. "Ben de tam çıkıyordum. On dakikaya evde olurum." Telefonu kapatıyor, başını eğiyor, sonra gözlerini tekrar bana diyor. "Gitmem gerekiyor."

Elimi kapıya doğru salladım. "Dediğim gibi, gitmelisin."

Gülümsemeye zorluyorum. "Rylee..."

"Git, August. Kış hakkında olmadığı sürece seninle konuşmamıza gerek yok."

"Benimle konuşmak istemiyor musun?" diye soruyor, nereden geldiğimi anlamamış gibi alnını buruşturarak.

"Hayır, gerçekten bilmiyorum."

August kapıyı iterek açıyor ve ben onun inişini izliyorum. Kapıyı kapatmadan hemen önce eğilip gözlerimin içine bakıyor. "Seçme şansım olsaydı, Rylee, sen olurdun. Her zaman sen olurdun." Kapıyı kapatıyor ve arabasına doğru yürüyor.

Arabayla gittiğini görene kadar kendimi tutuyorum.

Beckham dışarı çıkıp beni arabadan çıkardığında ve kardeşçe kollarını bana sarıp güvende hissetmemi sağladığında bile gözyaşları dökülmeye devam ediyor.

"Böylesi daha iyi," diyor sessizce. Haklı olduğunu bilerek göğsüne doğru başımı sallıyorum. "Sadece bunu söylemeye devam et ve bir gün buna inanabilirsin."

Gözyaşlarımın arasından kıkırdıyorum, sonra geri çekilip ona bakıyorum.

"Kalbin ne zaman kırılacak? Acının güzellik olduğunu bilmiyor musun?" Ona Paige'in kalp acısından bahsetmekten kaçındığımı söylüyorum.

"Kızım, ben harikayım. Bu yüz yeterince güzel. Kırılmasına gerek yok." Yüzünde zoraki bir gülümseme var ama gözlerinin ardındaki yalanı görebiliyorsunuz.

"Sen öyle diyorsan."

"Seviyorum. Ve sikimi yalayan tüm kızlar da öyle."

"Eww." İçeri girip Winter'ı masada iPad'iyle bulduğumuzda başımı sallıyorum. "Sen de onun gibi bir tane alabilirsin," diyorum ve omzumla onu dürtüyorum.

"Hayır, o bana yeter, çok teşekkür ederim. Benim spermelerim kimse için yüzmez."

"Sen bir erkek fahişesisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Gururla gülümsüyor. "Kadınları kendimden uzak tutamıyorum. Ne diyebilirim ki?" "Hayır'a ne dersin?"

"Bu kelimeyi sadece ofiste kullanmayı seviyorum." Ve haklı, tüm personel ondan korkuyor. Beckham ofiste bir güç merkezi.

Paige hala burada olsaydı nereye giderdi, başka kim olurdu diye sık sık merak ediyorum. İçimden bir ses elimizdekinden çok daha iyi bir Beckham'a sahip olacağımızı söylüyor.

CHAPTER 19

A ugust

Döndüğümde MARY verandada oturuyordu, bir elinde içki, diğerinde sigara vardı. Neredeyse hiç sigara içmez. Ama içtiği zaman da ya stresli olduğu için ya da içtiği için içer.

Ki şu anda ikisi de var.

Merdivenlerden çıkarken bana bakıyor.

"Her zaman oydu. Anderson için bile her zaman oydu. İkinizi kıyaslamıyorum ama aynı şeydi." Ağır bir nefes verdi ve bardağını alıp dudaklarına götürdü.

Onu teselli edecek sözler söyleyemem çünkü o haklı.

Her zaman Rylee'ydi.

Muhtemelen *her zaman* Rylee olacak.

"Bunu bir daha yapabileceğimi sanmıyorum." Bardağı dudaklarına götürür ve içer.

Garaj yoluna bir araba giriyor ve ikimiz de dönüp tanıdık bir figürün kayarak dışarı çıkmasını izliyoruz. Sarı saçlı ve takım elbiseli adam bize doğru yürüyor, kızgın gözleri Mary'den önce bana dikiliyor. "Jacinta," diyor, ses tonu hiç bozulmamış.

"Artık Mary, Anderson."

Başını sallıyor, sonra yaklaşıyor ama ona dokunabileceğim kadar değil. "Saklanıyordun. Çocuğumu benden uzak tutarak iyi iş çıkardın," diye tükürüyor.

"Beni suçluyor musun?" Mary ona karşılık verir, ondan hiç etkilenmemiştir. Anderson karşılık olarak dişlerini gıcırdatıyor.

"Yani, ormanda bir kıza tecavüz etmeye çalıştın, değil mi? Ve benden ne yapmamı bekliyorsun? Oğlumuza yaklaşmana izin vermemi mi?" Başını arkaya atarak ağır ağır gülüyor. "Sen gerçekten berbat birisin, değil mi? Seni bu hale getiren berbat bir çocukluk mu geçirdin? Yoksa doğal mı geliyor?"

"Geri dönmemeliydin," diyor Anderson ona, sonra bana bakıyor. "Sen de geri dönmemeliydin."

"Ve ne... beni terk ettirmeyi mi planlıyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum. "Bunu yapan son kişi..." Bunu havada bırakıyorum ve o da bir adım geri atıyor.

"Kim olduğunu biliyorum August. Ne yaptığını biliyorum." Dudağını ısırıyor.

"Ben de ne yaptığımı biliyorum ve bundan da utanmıyorum. Sen utanıyor musun?" Yumruklarını iki yana açıyor ve Mary önüne geçiyor.

"Belki de halka açık bir alanda konuşsak daha iyi olur." Eli benimkiyle temas ediyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve adam bunu kaçırmıyor.

"Burada neden birliktesiniz?"

"August benim kocam," diyor Mary gururla. Birkaç dakika önce o kadar da gururlu değildi.

Haberin Anderson'ın yüzüne yansımaları izliyorum. Sanki bir korku filmi izliyor gibiydi. Önce kaşları şaşkınlıkla kalkıyor, sonra yavaşça sinsi bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Onun için geri dönmedin mi?" diye soruyor. "Senin çocuğunu doğurmuş olsa bile." Sırıttıyor. "Sanırım senin için buna değmezdi." Aklını başına getirmek için ona doğru iki adım atacaktım ki Mary kolumdan tutup beni geri çekti.

"Gitmelisin," diyor Mary.

"Evet, belki de gitmeliyim. Hatta gidip Rylee'yi ziyaret etmeliyim. Sorun olur mu, August?"

"Git," diyor Mary daha yüksek sesle, tırnakları artık elime batıyor ve beni yerimde tutuyor.

Geriye doğru yürürken beni selamlıyor. "Hepinizle görüşeceğim." Önce eve sonra da Mary'ye baktı ve "Ona ne isim verdin?" diye sordu.

"Oliver. Onun adı Oliver," diyor ama nedenini bilmiyorum. Anderson arabasına doğru yürüyüp biniyor ve biz de onun uzaklaşmasını izliyoruz. Arkamı döndüğümde Mary uzanıp beni öpüyor. Tadı

Burbon ve sigara.

Elleri boynumun etrafında dönüyor ve vücudunu benimkine doğru itiyor, dudakları neredeyse beni morartıyor. Durmuyor, ben de onu öpmediğimde, ellerim onu ittiğinde bile durmuyor. Olduğu yerde kalıyor, dudakları artık orada tutamayana kadar benimkilerin üzerinde, sonra başı göğsüme yatıyor.

"Beni sevebileceğini hiç düşündün mü?" diye sorar.

Çenesini kaldırıyorum ve hüzünlü gözlerine bakıyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona dürüstçe.

"Sevdiğini biliyorum ama bana hiç *aşık* olmadın. Değil mi, August?"

Duraksıyorum, buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Anlıyorum. Önce Rylee vardı. O senin büyük aşkın. Ama zamanla bana dönüşebileceğini düşündüm." Gözünden bir damla yaş akıyor ve düşmeden önce onu siliyor. "Burada kalmamın akıllıca olup olmadığından emin değilim." Mary geri adım atıyor, aramıza biraz mesafe koyuyor.

"Yapma. Oliver burada rahat. Burada kal."

Başını titremeye başlar. "Gördün mü, inkâr bile edemiyorsun. Tam o anda inkar etmek için bir fırsatın olabilirdi August." Dönüp evin içine doğru yürüyor ve beni orada, neyi farklı yapabileceğimi düşünürken bırakıyor.

CHAPTER 20

R ylee

Ailemin partilerinden HER ZAMAN uzak durmaya çalışırım çünkü çok sıkıcıdırlar. Tam anlamıyla. Ama bir tanesine gideceğime söz verdim ve annem bu partiye katılmamı istedi. Elbisem vücuduma tam oturan ve sırtı yere değene kadar aşağıya doğru sarkan allık pembe bir elbise. Göğüslerimin üzerinde bol ama belimde sıkı duruyor. Saçlarım gevşek örgülerle toplanmış ve makyajım kusursuz, fırçalarla altı numara olan Shandy sayesinde.

"Çok güzel." Winter içeri giriyor ve ellerini yavaşça elbisemin üzerinde gezdiriyor.

Ona gülümsüyorum. "Hayır, sen öylesin. Elsa elbisene bak. Sen gerçek bir buz prensesisin." Kapı zili çalarken mavi elbisesinin içinde dönüyor. "August'la tekrar vakit geçireceğin için heyecanlı mısın?" diye soruyorum. Elini tutup kapıya doğru yürürken sadece başını sallıyor. Kapıyı açtığımda August'un gözleri önce benimkilere, sonra da üzerimdekilere kayıyor.

"Nefes kesici görünüyorsun." Sesi hiç değişmiyor ve gözleri hararetle.

"Gördün mü anne? Çok güzelsin."

"Ama sen bizim prensesimizsin, değil mi?" Eğilip yanağından öpüyorum, nude rujumu bulaştırmamaya dikkat ederek. "O bir prenses değil mi August?" Tekrar ayağa kalkarak ona soruyorum.

"Kesinlikle öyle."

"Bu gece sizde mi olacak... yoksa?"

"Evet, eğer sorun olmazsa. Eğer değilseniz her zaman bir otel bulabilirim-"

"Sorun değil. Jacinta'yı iyi tanımıyorum ama kötü biri değil."

"Umarım," diye ekliyorum, daha çok fısıltıyla ama August'un duyduğunu biliyorum.

"Değil," diye onaylıyor. Evlilik yüzüğünün parıltısı gözlerimin tekrar yüzüğe kaymasına neden oluyor, sonra hızla başka tarafa bakıyorum.

Winter August'a uzanır ve onu kaldırması için gömleğini çeker. "Ah, özür dilerim." August Winter'ı kucağına almış dönerken Holden yanlarına gelir

Arkasında.

Holden ona başıyla selam veriyor, gözleri bana takılana kadar ona gülümsüyor, sonra yanımdan geçip bana uzanıyor, eli kalçama geliyor ve dudakları yanağıma değmeden önce beni kendine çekiyor. "Çok güzel."

"Gördün mü anne, çok güzel." Winter'a başımı sallıyorum ve Holden'ın yanından geçip Holden'a hançer gibi bakan August'a bakıyorum.

"Merhaba, siz yeni dadı olmalısınız?" Holden elini uzatır ama August tiksintiyle bakar ve elini tutmaz.

August'un gözleri kalkıyor ve bana kayıyor. "Ben artık gideyim." Dönüyor ve Winter'la birlikte yürüyor.

"Geri döneceğim. Winter'a çantasını vermeliyim," diyorum Holden'a.

Başını sallıyor ve masaya doğru yürüyüp telefonunu çıkararak oturuyor. Onları yakalamak için kapıdan koşarak çıktım. August onu çoktan arabaya bindirmişti. Kapısını açmaya gidiyor ama beni görünce duruyor.

"Onun çantası," diyorum August'a, çantayı ona uzatarak. "Bu senin adamın mı?" diye soruyor.

Kollarımı ortama doladım. "Birbirimizle görüşüyoruz," diyorum ona. Söylediğim bu kadar çünkü şu anda her şey bundan ibaret.

"O bir avukat. Eminim bu ailenizi çok mutlu etmiştir."

"Bilmiyorlar. En azından bu geceye kadar."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor. "Onu bu gece tanıştırmayı mı planlıyorsun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Bu büyük bir adım." Winter'a bakıyor. "Benim gitmem gerek."

"Tekrar teşekkürler August. Senin dadı olduğunu söylediği için de özür dilerim. Holden'a kim olduğunu henüz söylemedim."

"Ama planlıyorsun, değil mi?"

"Bu gece." Kelimeyi söylüyorum ama inandığımdan emin değilim.

"İyi geceler, zengin kız." Arabaya binerken sırtıyor ve bu iki küçük kelimeyle midemde kelekler uçuşuyor.

Arabayla uzaklaşmalarını izliyorum ve arkamı döndüğümde Holden çoktan ön tarafta beni bekliyor.

"Noah aradı. Nerede olduğumuzu merak ediyor." Bana doğru uzandı, beni kendine çekti ve boynumun kenarından öptü. "Her zaman kalıp onları tahmin etmeye devam edebiliriz."

"Hayır, sorun değil. Orada olacağıma söz verdim. Gitmeye hazır mısın?" Geri çekilerek sordum. "Sadece çantamı almam gerekiyor." İçeri koşup çantamı aldım. Döndüğümde Holden çoktan arabasına binmiş beni bekliyordu.

Ve aklım hala o iki küçük kelimenin August'un ağzından nasıl çıktığını düşünüyor.

Zengin kız.

Bu kadar küçük kelimelerin karnımı uçuracağını kim bilebilirdi? Holden benim için bunu yapmıyor.

Ama August evli.

Ve onu hayal etmek uygun değil.

Annem bizi ilk karşılayan kişidir. Partilerde kapıyı hep o açar ve gelenlerin davetli olduğundan emin olur. Gözleri önce Holden'a, sonra bana kayar. Memnun oluyor.

Bu beni biraz daha nefret ettiriyor.

Babam annemin arkasından gelip bana uzanıyor, yanağımdan öpüyor, sonra Holden'ın elini sıkıyor. Holden kendini tanıtıyor ve bunu yaparken eli kalçamda dolaşıyor. Ona ve mükemmel yakışıklılığına odaklanıyorum ve eli bana dokunduğunda neden heyecanlanmadığımı merak ediyorum.

Neyim var benim?

"Gel, bir şeyler içelim." İçeri girerken Holden beni sıkıyor, sonra ben annemle kapının yanında dururken babamla birlikte gidiyor.

"Çok sevimli görünüyor."

"August geri döndü," diyorum ona gülümseyerek.

Annemin yüzü düşer ve yüzünde bir korku ifadesi belirir. "Sorun değil, Noah'ın onunla ilgilenmesini sağlayabiliriz. Onu hiç görmeyecek. Endişelenecek bir şey yok." Omzuma hafifçe vurdu.

"Kız şu anda onun elinde." Kelimeler ağzımdan niyetle çıktı. Annem August'u hiç sevmediğini her zaman açıkça belirtmiştir. Ona karşı neden bu kadar nefret beslediğini asla bilemeyeceğim. Hatta Winter'ın doğum belgesinden onun adını çıkarmam için bana yalvardı. Bunu yapamazdım.

Elini benimkine uzatıyor ve beni insanların olmadığı yan odaya çekip kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Sen aklını mı kaçırdın?" diye hafifçe bağılıyor. Ve evet, hafifçe dedim. Bunu çok iyi biliyor. Annem ne zaman sesini yükselteceğini, ne zaman yükseltmeyeceğini bilir. Her şey imajla ilgili.

"Hayır, onu seviyor," diye bilgi verdim.

"Kış aşkı sever, bunu hepimiz biliyoruz."

"Bu onun ikinci yatıya kalışı ve çok mutlu," diye devam ediyorum.

"Sen sadece..." Annem başını sallıyor ve parlak kırmızı dudaklarını büzüyor. "Bu gerçekten kabul edilemez, Rylee. Artık bu adamın kim olduğunu biliyor musun?"

"O evli."

"Bu iyi oldu. En azından bir daha senin yanına gelmeyeceğini biliyorum," diyor zaferle.

"Peki, anne." Yürüyorum ve kız kardeşimi otururken buluyorum, kucağında bebeği, insanlar etrafında yürüyor. Ellerimi uzattım ve onu kollarıma bıraktı, ben de yanındaki koltuğa oturdum. "Ona söyledim," diyorum Rhianna'ya.

"Ha?"

"Anneme Ağustos'un geri döndüğünü ve artık Kış'la birlikte olduğunu söyledim."

Rhianna dudaklarına değen gülümsemeye karşı koymaya çalışır ama bunu başaramaz. "Söyle bana, sağ gözü seğirdi mi? Son zamanlarda ona ne zaman çirkin bir şey söylesem seğiriyor. Yemin ederim artık sadece onu kızdırmak için saçma sapan şeyler söylüyorum."

Gülüyorum ve uyuyan Benjamin'e bakıyorum. Çok huzurlu.

"Hayır, olmadı." Rhianna'ya döndüğümde gözleri yumuşamıştı ve elini koluma koydu. "İyi misin?"

"Olacağım."

"Onu hâlâ seviyor olman sorun değil, biliyorsun. Kimse sana durman gerektiğini söylemiyor."

"Dünyadan ayrı. O evli. Anderson'ın çocuğunu doğuran kadınla evli," diyorum sessizce.

Rhianna'nın ağızı açık kalıyor ve inanamayarak başını sallıyor. Ama o daha konuşmadan iki kişi önümüzde durdu. Ben bebeği kucağımda tutarken Rhianna doğruldu ve onlara doğru döndü. İki çift göz de önce ona sonra bana bakıyor.

"Bütün bunları kaçırdık. Bu beni çok pişman ediyor," diyor Anderson'ın annesi. Neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Oğlu bir daha asla bu eve davet edilmedi ama sanırım annem onlara hayır diyemedi.

"Belki oğlunuzu doğru yetiştirseydiniz..." Rhianna fark edilir derecede büyük ve geniş bir gülümsemeyle onlara bakıyor. Anderson'ın gibi soğuk gözler kız kardeşime dik dik bakıyor. Anderson'ın babası boşluğa bakmaktan başka bir şey yapmıyor.

Anderson'ın annesi Rhianna'ya "Diline dikkat etmelisin" diyor. Oh, kahretsin! Bunu kabul etmeyeceğini çok iyi bildiğim için yüzümü buruşturuyorum.

"Ben mi?" Kıkırdamaya başlıyor, sonra ayağa kalkıyor. "Yani... tecavüz girişiminde bulunan, beyinsiz, bok kafalı, kış dolu oğlunla tanıştın, değil mi?" Etrafına bakıyor. "Şu anda deli kasabasında değiliz, değil mi? Spawn'ı yetiştirdiğini biliyorsun, değil mi? O çocuk için en iyisi senden uzak durmak, böylece normal olma şansı yüksek olur."

"Neden favori olmadığını anlayabiliyorum" diye cevap veriyor, sonra gözleri bana kayıyor.

"Seni tekrar görmek güzeldi, Rylee." Kalabalığın içinde kaybolmalarını izliyorum.

Rhianna önümde durmuş bir ileri bir geri volta atıyor. "Şu anda memelerimden süt sızmasaydı, o sürtüğü tokatlardım."

"İtiraz etmezdim." Telefonum çalmaya başlıyor ve Rhianna uzanıp benim yerime cevap veriyor. Bebeğe bakıyorum, hatta kimse yokken telefonu bana geri verdiğinde ne dediğine dikkat bile etmiyorum. "Kimdi o?"

"Ağustos."

"Umm, tamam. August neden arıyordu?"

"Winter emziğini senin çantana koyduğunu söyledi." Rhianna çantamı aldı, açtı ve Winter'ın küçük pembe peluş fare oyuncağını buldu. Onunla uyuyor, onu seviyor ve onsuz uykuya dalmakta zorlanıyor. "Onu almaya geliyor." Rhianna ellerini birbirine sürtüyor. "Bu çok iyi olacak."

"Rhianna."

Masum bir şekilde bana döndü. "Ne?" Gülümsüyor. "Annem Winter'a hayır diyemiyor, o yüzden August'la birlikteyken nasıl davranacağı ilginç olacak."

"Kızım bunların hiçbirine karışmamalı." Bebeği de yanıma alarak ayağa kalkıyorum. Döndüğümde kapının açıldığını ve annemin yüzünde ekşi bir ifadeyle orada durduğunu görüyorum, sonra dönüp bana bakıyor.

"Araba yolundaydı bu arada," diye bilgi verdi bana. "Senin kötü kardeş mi yoksa iyi kardeş mi olduğunu anlayamıyorum."

"Kötü olan. Oh oğlum, ben kötü olanım."

O sırada Noah yaklaşıyor ve elini Rhianna'nın beline doluyor ve eğilip yanağından öpüyor.

"Neler oluyor?"

"August burada." Onu öpmeyi bırakıyor ve gözleri bana gelene kadar başını çeviriyor. Ama duvar kapıyı görmemizi engellediği için sadece annemi görebiliyoruz.

"Oraya gitmeliyim," diyorum herkesten çok kendime.

Rhianna, "Evet, kafasını kesip Anderson'ın ailesine yedirmeden önce onu kurtarmalısın," diyor.

Bebeği ona vermek için dönüyorum, ama elinde bir içki var ve diğeri Noah'a yapışmış durumda. Ona kaşlarımı kaldırıyorum, o da omuz silkiyor. "Teyze görevleri. Onu sen aldın, ben de yirmi dakika ara verdim. Ayrıca bebek her şeyin yolunda gitmesine yardımcı olacak," diye ekliyor.

"Sen gerçekten kötüsün. İşte bu yüzden Beckham benim favorim." Dilimi ona doğru uzattım.

"Lütfen. O senin favorin olabilir, ama ruhunu bilen benim."

Tam bebekle birlikte yürümek için döndüğümde Winter'ın koşarak babama doğru gittiğini görüyorum. Onu kaldırıp etrafında döndürüyor. Anneme doğru yürürken, August'a söylediklerinin son kısmını duyuyorum. "Artık gidebilirsin."

August'a şöyle bir baktım, kot pantolonu bu geceki kıyafet kurallarına uymuyor. Herkes takım elbise ve elbise giymiş ama umurumda değil.

"İçeri gel. Büyük ihtimalle sadece merhaba diyordur." Ona pembe balerin faresini uzatıyorum ve o da başını sallayıp bana bir adım daha yaklaşıyor. Gözleri bebeğe takılıyor ve ben de onu August'a uzatıyorum.

"Winter da aynı boydaydı ama boyu biraz daha kısaydı."

Annem Winter'ın nereye gittiğini görmek için dönerek, "Küçük bir neşe yumağıydı," diyor.

Gözlerini üzerimde hissediyorum. "Gitsem iyi olacak. Sadece fareyi almamız gerekiyordu ve şey..."

"Sorun değil."

Anderson'ın annesi geldi. Gözleri August'a takılıyor, sonra bana dönüyor. "Onun burada ne işi var?" diye çıkıştı.

Genellikle son derece sessiz olan kocası August'a doğru uzanır ve onu gömleğinden tutarak arkaya doğru itmeye başlar.

"Ne oluyor be?" Noah ve Rhianna hemen arkamdan geliyorlar ve bebeği Rhianna'ya verip Noah'nın Anderson'ın babasını August'tan aldığı yere doğru ilerliyorum.

"Burada yüzünü gösteren bir arsız var." Annem kapı aralığından çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor. Anderson'ın annesi yüzünde asık bir ifadeyle kapının eşiğinde duruyor.

"Ne yapıyorsun sen? Ona dokunmaya nasıl cüret edersin?" Yerde sürüklenmesin diye elbisemi yukarı kaldırırken aceleyle yanına koştum.

Anderson'ın babası bana bakıyor ve başını sallıyor. "Belli ki daha iyi bir arkadaşa ihtiyacın var. Karımı becerirken aynı zamanda seni de beceriyor muydu?" diye yüzüme bağıyor.

Kafam karışmış bir halde gözlerim ondan August'a kayıyor. "Neden bahsediyor bu?"

"Sana yemek parası için bir şeyler yaptığımı söylemiştim," diyor, eliyle ensesini yoğururken etrafına bakınıyor. Gözleri tekrar bana dönüyor; pişmanlık ve utanç derinliklerinde belirgin. "Gurur duymadığım şeyler," diyor sessizce.

"Anne." İkimiz de dönüp Winter'ın bize doğru koştuğunu görüyoruz. August'a doğru gidiyor ve August onu kucağına alıyor. "Parkta oynayacağız, sen de gelmelisin." Küçük sesi çok masumdu.

Yeşil gözler benimkilere kilitlendi. "Daha sonra gel. Uyuduğunda konuşabiliriz." August onunla birlikte dönüyor ve arabasına doğru gidiyor.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir değil. Sabah ilk iş onu geri getir," dedim.

Bir şey söylemeye başlar ama sonra vazgeçer.

Arabayla uzaklaşmalarını izliyorum ve gitmek için döndüğümde Holden yanıma geliyor. Gülümsemesi içten ve neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri olmadığı belli. "Partiye tekrar katılalım mı?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

Elimi göğsüne koyuyorum ve ona gülümsüyorum. "Aradığın şeye tam olarak hazır olduğumu sanmıyorum. Umduğum şekilde eşleştığımızı sanmıyorum. Senden hoşlanıyorum, bu yüzden aramızdaki şeyler daha ciddi bir hal almadan önce sana söylemek istiyorum."

Dudaklarını süsleyen gülümseme kaybolur. Holden geri çekilir ve etrafına bakınır. Annem dışında neredeyse herkes içeri girmişti,

Sanırım beni bekliyordu. "Beni eve götürebilir
misin?" Holden'a soruyorum. "Evet, elbette."
"Özür dilerim Holden. Gerçekten üzgünüm."

CHAPTER 21

August

Döndüğümde MARY ön verandada oturuyordu ve Oliver bahçede oynuyordu. Arabayı durdurduğumda Winter'ın onu izlediğini görüyorum.

"Gidip oynamak ister misin?" Winter sözlerim karşısında hevesle başını sallıyor ve ben de kemerini çözmek için arabadan iniyorum. Arabadan iner inmez doğruca ona doğru koşuyor ve o da topa vurduğu sopayı ona uzatıyor. Mary'nin yanına oturdum ama göz teması kurmadı. Anderson'ın buraya geldiği günden beri benimle neredeyse hiç konuşmadı.

"Kış çok güzel," diyor sonunda, Oliver'la oynarken onu izlerken.

"Öyle," diye katılıyorum.

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve yüzümü ona döndüğümde bana yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Tıpkı ona benziyor."

Ne dediğini biliyorum ve katılıyorum, "Öyle."

"Ve şu anda bile ona hâlâ aşıksın, değil mi?" "Öyleyim," diye dürüstçe itiraf ediyorum.

Yanımda derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Sanırım bana yalan söylemeyeceğini biliyordum. Seni sevmemi sağlayan şeylerden biri de bu August."

Elimi omzuna attım ve onu kendime çektim. "Ben de seni seviyorum, Mary. Gerçekten seviyorum."

"Düşünüyorum da... acaba ben de seni seviyor olabilir miyim ve sana *aşık* değil miyim? Sorun şu ki acı aksini söylüyor."

"Onunla tanışmak ister misin?" Oliver'a gülmekte olan Winter'ı işaret ederek Mary'ye soruyorum. Başıyla onaylıyor ve Winter'ı çağırıyorum. Hızla geliyor ve kollarıma koşuyor.

"Merhaba, benim adım Mary. Seninkini sorabilir miyim?" Mary bana doğru eğildi. Winter başını omzumdan kaldırıp ona bakıyor.

"Winter."

"Vay canına! Güzel bir kız için ne kadar güzel bir isim," diyor nazikçe. "Eminim sen de kışı seviyorsundur, değil mi?"

Winter küçük burnunu ona doğru kıvrıyor. "Ben yazı tercih ederim, ama bu kuzenimin adı ve o kışı tercih ediyor, bu yüzden..." Neden yanlış isimlere sahip olduklarını anlayamıyormuş gibi omuzlarını silkiyor.

Oliver Winter'ı çağırır, Winter döner ve ona doğru koşar. Oliver topu ona veriyor ve tekrar oynamaya başlıyorlar. Mary'ye döndüğümde beni incelediğini görüyorum. "İyi bir kadın olsaydım, gitmene izin verirdim.

Onunla birlikte ol..." Derin bir iç çekerek ayağa kalkarken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Toparlandım bile. Oliver ve ben kalacak bir yer bulduk ama Winter'la tanışmak ve

Hoşça kal."

Ben de ayağa kalktım ve Mary'ye uzandım. Ellerimle kalçalarını kavriyorum ve onu kendime çekip yüzüne usulca dokunuyorum. "Gitmek zorunda değilsin," diyorum ona.

Gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Biliyorum, bunu ikimiz de biliyoruz. Yaptığın her şey için sana çok teşekkür ederim August. Kimsem yokken bana bir şans verdin." Gözünden bir damla yaş akıyor. "Benimle evlendin, böylece adımı değiştirebildim ve beni bulamadılar ve Oliver'a iyi bir insan olmanın ne demek olduğunu gösterdin." Mary eğilip yanağımdan öpüyor. "Ama sanırım artık kendim gibi davranmamın ve sana tamamen aşık olmamak için kendimi durdurmaya çalışmamın zamanı geldi. Çünkü sana her geçen gün daha fazla aşık oluyorum."

"Anne." İkimiz de dönüp Winter'ın annesine doğru koştuğunu görüyoruz, annesinin geldiğini bile duymamıştım. Dışarısı karanlık, ama o gece gökyüzünün altında göze çarpıyor.

"Benim istediğim senin ona bakış şeklin. Birinin bana senin ona baktığın gibi bakmasını istiyorum. Onun ruhsuz gözleri olduğunu söylüyorsun, ama bence bunu kendine söylüyorsun, böylece daha derine inmiyorsun." Dudakları beni tekrar gagalıyor ve sonra çekilip evin içine doğru yürüyor.

Winter Rylee'yi Oliver'ın yanına çekiyor ve ben de ne yaptıklarını açıkladığını duyabiliyorum. Rylee'nin gözleri benimkileri buluyor ve kısa bir an için öylece kalıyor, sonra uzanıp kızımızı kucağına alıyor ve bana

doğru yürüyor. Mary elinde birkaç poşetle dışarı çıkarken Oliver da arkasından geliyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Rylee soruyor.

"Evet. Buradan çok uzakta olmayan küçük şirin bir daire buldum. Oliver ve ben oraya taşınıyoruz." Rylee Oliver'a bakar ve gülümser.

"Gitmek zorunda değilsin," diyorum
Mary'ye tekrar. "Zorundayım. Gerçekten zorundayım."

Mary'nin yüzük parmağına bakıyorum ve alyansının artık orada olmadığını görüyorum. Bu gerçeği fark eden sadece ben de değilim. Rylee da fark etti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Mary bir çantayı omzunda daha yukarı çekiyor. "Bu kadar iyi olmasaydın bu çok daha kolay olurdu. Kendimi kalmaya zorlayabilirdim. Ama öylesin ve August..." Mary bana baktı. "August'u bilirsin."

Rylee orada sessizce durup olanları izliyor. Ben Mary'nin arabasını toplamasına yardım ederken Rylee'den Winter'ı içeri götürmesini istiyorum. Son çanta da içeri girdiğinde Oliver yanıma gelip elimi sıkıyor. Harika bir küçük adam olmak için büyüyor. Arabaya binmeden önce onu kucaklamak için yanıma çekiyorum.

Mary omzumun üzerinden eve bakarak, "Seni hâlâ seviyor, biliyorsun," diyor.

Ona doğru yaklaşıp yanağını okşuyorum. "Kal," diyorum ona.

Mary'nin başı ellerimde titriyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Yapılacak doğru şey bu değil. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ona karşı ağırdan al. Seni seviyor olabilir ama bunu yapmaktan yara aldığını her kadın anlayabilir." Uzaklaşıp arabasına bindi ve uzaklaştı. İçeri dönmek için arkamı dönmeden önce arka lambaları artık görünmeyene kadar orada duruyorum.

Belki de geri dönmeliydim.

Belki de uzak durmalıyım.

Ön kapıyı açtığımda Winter ve Rylee'nin kanepeye kıvrılmış uyuduklarını görüyorum.

Hayır, kesinlikle uzak kalamazdım.

İkisinden de.

CHAPTER 22

R ylee

Bir gürültüyle uyandım ve Winter'ı uyandırmamak için parmak uçlarıma bastım. Uzun elbisemle ayağa kalkmayı başardığımda August'un mutfakta yemek pişirdiğini görüyorum.

"Yatması gerekiyor," diyorum ona.

Yüzünü bana dönüyor ve ellerini şortuna sürterek yanımdan geçip uyuyan Winter'a uzanıyor. Başımı ellerimin arasına alıp oturuyorum ve onun geri gelmesini bekliyorum. Geldiğinde, tam karşımda duruyor.

"Anderson'ın annesini becerdin." Kelimeleri söylüyorum ama doğru olmalarını istemiyorum. Dilimde ekşi bir tat bırakıyorlar.

"Bu... işte bu yüzden asla öğrenmemen gerekiyordu. Şu anda yüzünüzden geçen şu yargıya bakın."

Haksız da değil.

Onu

yargılıyorum.

Yargılamamak

çok zor.

"Eski sevgilimin annesini becerdin ve bunu bana söylemeyi unuttun mu?" Başımı salladım.

"Bir sürü insanla yattım. Liste mi istiyorsun?" diye tersliyor.

Başımı tiksintiyle sallıyorum. Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alıp düzeltiyor. "Gördün mü, o kara gözlerinle öyle yargılıyorsun ki

çok sert."

Öfkeli bakışlarını karşılıyorum. "Pek çok açıdan iğrenç bir durum."

Çenemi bırakmıyor. "Seni becerdiğimde hiç şikayet etmiyor gibiydin."

Sözleri karşısında nefesim kesildi.

"Sikim beklentilerini karşılamadı mı?" diye sorarken dudağının bir tarafı yukarı kıvrılıyor. "Çünkü eğer net hatırlıyorsam, seni becerdiğimde hoşuna gitmişti. Hem de çok hoşuna gitmişti."

"Bu..." Geri çekiliyorum, böylece parmakları yüzümden düşüyor, "... konumuz bu değil."

Sırıttırıyor ve bana yaklaşıyor. Yakınlığı karşısında kalp atışlarım hızlanıyor ve o bu kadar yakinken nefes almayı unutmamam gerekiyor.

Ondan iğreniyor olabilirim ama onu seviyorum

da. Bu son kısmı bilmesine gerek yok.

"Mesele bu. Tiksindiğini söylüyorsun ama şu anda, o güzel elbisenin içindeyken, sadece bana yakın olduğun için meme uçlarının dikleştiğini görebiliyorum."

Aşağı baktım ve öyle

olduklarını gördüm.

Kahretsin.

"Seni becermemi ister misin? Bilirsin, senden iğrendiğimi düşünürsek?"

"I..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor. August haklı. Bana dokunmasını istiyorum. Tanıştığımızdan beri bana dokunmasını istemediğim bir an bile olmadı. Onun dokunuşu beni yumuşatıyor, iyileştiriyor, bütün hissettiriyor. August'un dokunuşu fırtınalı bir gecede gökyüzü kadar hınzır ve güzel. Dokunmak, hissetmek istersiniz ama bunun tehlikeli olduğunu bilirsiniz. Ve bir fırtına avcısı gibi, onun girdabında kaybolana kadar peşinden gitmek zorundasınız.

"Kaçmak için son şansın." August ben daha tek kelime edemeden beni yakalıyor, elleriyle beni kendine çekiyor ve bedenim ona çarpıyor.

Hayır demeliyim.

Bunu durdurmalıyım.

Ama bu, hızla giden bir treni çıplak ellerimle durdurmaya çalışmak gibi olurdu. İmkansız.

Önce ağzı bana dokunuyor ve dudakları dudaklarımla buluştuğunda, o anda donup kalıyorum ve her şeyi içime çekiyorum.

Sevdiğin biri tarafından öpülmek böyle bir şey.

Büyüleyici.

Yumuşak, hassas ama aynı zamanda sert ve ihtiyaç dolu.

Elleri kalçalarımı kavlıyor ve beni kendine doğru çekiyor, beni yerimde tutuyor, böylece hareket etmek istersem, sadece o bana izin verebilir.

Ve şikayet etmeyeceğim. En ufak bir şekilde bile. O elleri özledim.

O ellerin üzerimde olmadığı beş uzun yıl.

Ben de onu öperim. Öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Tam dudaklarını dudaklarımda tutmak için yüzüne uzanacakken geri çekiliyor, ellerimi ve dudaklarımı bırakıp etrafımda dolanıyor. Olduğum yerde donup kalıyorum. Elleri elbisemin arkasını okşuyor ve elbisemi yavaşça çıkarıp yere bırakıyor. Gözlerini üzerimde hissediyorum, beni canlı canlı yiyor.

Beni yargılıyor mu?

Vücudum artık farklı.

Aşınma ve yıpranmayla dolu ve güzel bir çocuğu barındırdığım yerin hikayesini anlatıyor.

Ona baktığımda, beni farklı görmediğini anlayabiliyorum. O sadece beni istiyor.

Başımı sallıyorum. Hayır, bu doğru değil.

Anderson'ın annesini becerdi. *Bu ne lan?*

Ben kıpırdayamadan ya da elbiseme uzanamadan gömleğini çıkardı ve önüme geçti, beni kaldırırken elleri çıplak kıkırmı avuçluyor, böylece bacaklarım beline sarılmak zorunda kalıyor.

Bu gece öğrendiklerimden sonra onu istememeliyim. Peki neden istiyorum?

Belki şimdilik unutabilirim.

Belki, şimdilik, karısının nasıl çekip gittiğini düşünmeyeceğim.

Belki de şimdilik bunun ne kadar kötü, çok kötü olduğunu düşünmeyeceğim.

Onu uzun zamandır seviyorum ve sanırım ne olursa olsun hep seveceğim. Kalbimi kırsa bile.

Sırtım duvara çarpıyor ve aramıza uzanıyor, bir eli hala beni tutuyor. Kot pantolonunu önümden çektiğini hissediyorum ve sonra onu hissediyorum. Tam orada.

Muhtemelen külot giymeliydim. Belki bu bana bunu durdurmam için zaman kazandırırdı.

Ben olsam yapar mıydım? Pek emin değilim.

Parmağı klitorisimi buluyor ve ağzı benimkine mükemmel bir şekilde otururken onu ovuyor. Parmağı hızlandıkça zevkle nefes alıyorum ve başka bir şey söyleyemeden içime girdiğini hissediyorum. Hızlı. Sert. Ve talepkar.

Nefesimi tutmam için bana bir an veriyor, sonra iki eli kıçımın altında beni tutuyor ve ağzı göğsüme düşüyor. Dişlerinin arasına alıp çekiştirmeden önce meme ucumu yalıyor. İnliyorum ve o da hareketi diğerinde tekrarlıyor. Vücudum hareketsiz kalmaya dayanamıyor, bu yüzden biraz hareket ve sürtünme elde etmek için hafifçe kaldırıyorum, vücudum ne istediğini çok iyi biliyor.

Bu Holden'la olmaya hiç benzemiyor. Hayır, Holden'ın bir kadını nasıl memnun edeceğini bildiğinden emin değilim. Tüm iyi özelliklerine rağmen, bu tek şey büyük bir kusur.

August vücudumu tanıyor. Nasıl biliyor? Gerçekten bilmek istemiyorum. Cevabı seveceğimden emin değilim.

"Zengin kız." Adımı söylüyor ve gözlerim onunkilere kayıyor. Beni aşağı yukarı hareket ettirmeye başlarken sırtıyor, ritmi hiç yavaşlamıyor. "Seni özledim, zengin kız." Gözlerimi kaçırıyorum ve eğilip boynumu ısıyor, sonra da öpücüklerle yatıştırıyor.

O gözlere bakıp benim de onu özlediğimi söyleyemem.

Onu hâlâ sevdiğimi görebiliyor. Onu sadece özlemediğimi, onu arzuladığımı da. Ve bu adil değil. Hem de hiç adil değil.

Ona sarılıyorum, onu ısıırken başım boynunun kıvrımına düşüyor. Onu oradan öpüyorum ve o da zevkten durmuyor. Vücudunun klitorisime sürtünmesi kendimi tutmamı zorlaştırıyor. Tırnaklarımı omuzlarına geçirerek kendimi dengelemeye çalışıyorum. Denemeyi bırakıp beni yıkamasına izin vermeden önce neler olduğunu çok iyi bilerek gülüyor.

Ve işte orada.

Bir orgazm.

Kendime vermek zorunda
olmadığım bir tane. Uzun zaman
oldu.

August beni kendine bağlıyor ve gitmeme izin vermek istemediğini hissediyorum. Ve bıraktığında ne olacağından emin değilim.

Bu olmamalıydı.

Evli bir adamla yatmamalıydım. Aman
Tanrım, karısıyla daha yeni ayrıldılar. Hay
sikeyim.

Sikey

im.

Sikey

im.

Bu beni ne yapar? Ben
diğer kadın mıyım?

Ben bir fahişeye miyim?

Elimden gelse ne bilerek ne de dolaylı olarak kimseyi incitmem. Bu ben değilim. Buraya gelmemeliydim. Evimde kalıp August'un yarın sabah Winter'ı getirmesini beklemeliydim. Ama bir aptal gibi buraya bir şeyler umarak geldim ve şimdi düşündüğümde çok daha fazlasına sahibim.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni kendine bağlıyor. "August, bırak gideyim," diye fısıltıyla yalvarıyorum.

"Yapamam, zengin kız," diyor, sonra boynumu öpüyor.

"August," diyorum tekrar. "Gitmem gerek."

"Gerçekten mi, yoksa şu anda sadece korkuyor musun? Gececek. Seni tutacağım."

Sözlerini anlıyorum ve sonra başımı sallayıp geri çekiliyorum. Bacaklarım yere düşüyor ve çıplak bir şekilde birbirimizin önünde duruyoruz. Bana tekrar uzanmaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum.

"Bunu asla yapmamalıydık," diyorum ellerimi yüzüme sürerek. "Aman Tanrım, sen evlisin," diyorum derin bir nefes alarak. "Yaptığımız şey çok yanlış."

"Mary ve ben aylardır seks yapmıyoruz."

Yeşil gözlerine bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu durumu daha iyi yapmaz. Sana nasıl baktığını gördüm. Ben de sana aynı şekilde bakıyorum, August. O seni seviyor."

"Beni seviyor musun, zengin kız?" Sırıttıyor, hâlâ çok çıplak ve çok yakışıklı.

"Arghhh," diye bağırıyorum. Vücudu beş yıl öncesine göre daha iyi durumda. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Daha belirgin, kolları daha belirgin, kollarındaki damarlar daha da yalanabilir. "Sen de onu seviyorsun, değil mi?" Ona soruyorum.

"Onu seviyorum, evet."

Sözleri kalbimi parçaladı.

Gerçekten hissediyorum.

Sanki biri yarmış gibi. "Ama benim seni sevdiğim şekilde değil."

"Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım." Etrafta elbisemi arıyorum, yerde buluyorum ve başımın üzerine çekiyorum. Bir şelale gibi vücudumdan aşağı düşüyor ve merdivenlerden yukarı, Winter'ın uyuduğu yere bakıyorum.

"O uyuyor." Her nasılsa, ben farkında olmadan bana doğru ilerledi ve şimdi önümde duruyor. Kot pantolonunun üzerinde yattığı yere bakıyorum.

Kat.

"Gitmem gerek."

"Zengin kız." Yüzüme uzanıyor ama bana tekrar dokunamasın diye geri çekiliyorum. Buna izin yok. Çünkü onun dokunuşuna karşı savunmasızım ve bu tamamen haksızlık.

"Winter'ı benim için öp. Yarın görüşürüz," diyorum kaçmaya çalışarak. Ben gidemeden eli kolumu yakalıyor. Ona dönüp baktığımda gözleri benimkilerle kilitleniyor.

"Her zaman sendin. Başka hiç kimse değil. Her zaman sen, zengin kız."

"O zaman neden gittin?" Isırarak karşılık veriyorum. "Açıkçası, bu doğru değildi. Biz doğru değiliz. Tanrı aşkına August, bana onun annesini becerdiğini söylemeliydin. Gerçekten de orospu çocuğuna yepyeni bir anlam katıyorsun." Kolumu kurtardım ve ön kapısını açtım.

Hışımınla dışarı çıktım, arabama bindim ve kaydım. Arkama bakmadım. Bu aptalca bir şeydi, tıpkı ona bacaklarımı açmamın aptalca olduğu gibi.

Ellerimi direksiyona vurup kendime küfrediyorum.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Neden?

CHAPTER 23

A ugust

UYUMAK NEREDEYSE IMKANSIZDI. Bunun yerine, eskiden her şeyi inşa ettiğim, huzur bulduğum yere geri döndüm. Eve geldiğimden beri buraya sadece bir kez girdim, o da Winter'ın yatak odası mobilyalarını yapmak içindi. Ellerim tahtada geziniyor, bir şeyler, herhangi bir şey yapmak için kaşınıyor.

"Auggie." Başımı kaldırdığımda Winter'ın kapıda durduğunu görüyorum. Gözlerini ovuşturuyordu, ben de yanına gidip onu kucağıma aldım ve yanağından öptüm. "Ben acıktım."

"Canavarı beslemeliyiz yoksa canavar ortaya çıkıp bizi yiyebilir," diyorum, karnını tutup onu güldürerek. Mutfığa döndüğümde onu tezgâha oturtuyorum ve kreplerini yapmaya başlıyorum.

"Benji Amca senin sık kafalı olduğunu söylüyor. Sikkafalı ne demek?" diye sorarak hamuru karıştırırken duraklamama neden oluyor. Dönüp beni izlediğini görüyorum, elinde bir boya kalemi, boyama kitabının üzerinde duraklamış.

"Boş ver onu. Senin yanında bu kelimeleri kullanmamalı."

"Oh, söylemedi. Anneme söyledi." Gülümsüyor ve boyamaya geri dönüyor.

Çınladığı için telefonuma uzandığımda Rylee'nin mesajı Winter'ı ne zaman alması gerektiğini soruyor. Onu aradım çünkü bunca zaman sonra bile

hala mesajlaşmaktan nefret ediyorum. Ve kabul edelim, her zaman onun sesini dinlemeyi tercih ederim. Telefonu yere bırakırken ona "Hoparlördesin," diyorum.

"Hey, bugün kaçta geleyim?"

Duraksıyorum ve Winter'a dönüp bakıyorum. "Neden şimdi gelip bizimle kahvaltı etmiyorsun?" diye soruyorum.

Winter başını kaldırıp gülümsüyor. "Evet, anne, gel."

"Beni zor durumda bırakmanın yolu." Sözlerine sııttım. "Tamam, on dakika içinde orada olurum."

"Güle güle, zengin kız."

"Sakın başlama," diye tersliyor ve telefonu kapatıyor.

"Bugün kaç tane krep var?" Winter'a soruyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor. Winter iki elini kaldırıyor ve ben de ona istediği gibi on krep pişirmeye başlıyorum.

Rylee beş dakika içinde gelir, on değil. Dizlerinin üzerinde biten yazlık bir elbise giymiş ve siyah saçlarını toplamış. İçeri girdiğinde güneş gözlüklerini kafasından çıkarıyor ve Winter'ın yanına oturmadan önce gözlerini bana diyor.

"Bana da ayırdın mı?" diye soruyor Winter gülümseyerek. Başını sallıyor ve az önce bitirdiğim yığını işaret ediyor. "Çok tatlısın." Ben dudağımı ısırırken Rylee bana bakıyor ve gözleri doğrudan dudağıma gidiyor. Gülümsemesine engel olmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Krema ve çilek ister misin?" Soruyorum ve sonra sııttıyorum. "Hayır, krep ve şurup yeter."

"Emin misin?" Krep tabağını taşıyarak yaklaşıyorum. "Winter, neden gidip giyinmiyorsun, sonra da çantayı aşağı getirmiyorsun?" Bir yandan kahvaltıda ne istediğime bakarken bir yandan da ona söylüyorum.

Winter'ın sıçrayıp merdivenlerden yukarı koşmasını izliyoruz.

Tabağıma biraz krema sıkarken, "O elbiseyi kaldırıp kahvaltımı yapabilirim," diyorum.

"Tanrım, siktir git." Başını sallıyor.

"Kendini dinle. Eminim sadece benim için ağzını bozuyorsundur." "Haklısın," diye karşılık veriyor.

"Bunun nedenini hiç merak ettiniz mi?"

"August." Ön kapıdan gelen adının sesiyle ikimiz de döndük.

Diğer tarafta duran kadını tanımakta güçlük çekiyorum. Farklı görünüyor. Gözleri birkaç saniye üzerimde gezindikten sonra yanımda duran Rylee'a kayıyor.

Annem aramıza bakarak, "Siz ikiniz tekrar birlikte misiniz?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyor önce Rylee. Annemin bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmasını ve bana gülümsemesini izliyorum.

"Sana zaman tanımak istedim ama döndüğünü duymuştum. Burada olmam sorun olur mu?" Bunu daha önce hiç sormamıştı. Önlük giymiş ve saçlarını toplamış. Bakışlarımı fark ettikten sonra ellerini kıyafetinin üzerinde gezdiriyor. "Kusura bakmayın, kafedeki işimden geldim."

"Çalışıyor musun? Bu harika," diyor Rylee gülümseyerek. Bunu nasıl yapabiliyor, nasıl bu kadar kolay geçiş yapabiliyor?

Rylee'a "Gitmelisin," diyorum. Ağzı bir O harfi alıyor ve o bir şey yapamadan ya da söyleyemeden Winter elinde çantasıyla ön kapıya doğru geliyor. Rylee'nin bacağına sarılıp yürürken annemin gözlerinin ona kayışını izliyorum.

"Bu da kim?" Annem Winter'la aynı seviyeye gelmek için çömeliyor. Rylee ne diyeceğini bilemez bir halde bana dönüyor. "Bu Kış," diye cevap veriyorum.

Winter'a elini uzatıyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Winter."

Winter ona "Ben Winter Paige," diyor ve annem ayağa kalkmadan önce nefesini tutuyor.

Rylee Winter'ı kaldırıyor ve bana bakıyor. "Biz gidiyoruz. Yapmam gereken birkaç şey var."

"O senin mi?" diye soruyor annem Rylee'ye. "Öyle," diye cevaplıyor gururla.

"Gözlerini senden almış August," diyor annem bana dönerek. Cevap olarak başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim buydu. Rylee eşyalarını almaya giderken beni annemin yanında bırakıyor.

"Çocuk istediğini düşünmemiştim," diyor usulca. "Ben de öyle. Sanırım işler değişiyor."

"Evet, gerçekten de öyle." Rylee ve Winter bana dönerken ikimiz de dönüyoruz. "Seni görmek harikaydı. İyi görünüyorsun," diyor Rylee anneme,

Sonra bana gülümsüyor ve evden çıkıyor. Onu arabaya kadar takip ediyorum ve Winter'ı alıp arabaya yerleştirdikten sonra yanağından öpüyorum. Ona gelecek hafta sonu görüşeceğimizi söyleyip kapıyı kapatıyorum.

"Kibar ol," diyor Rylee, annemin kapının yanında durduğu yere dönüp

bakarak.

"Yani benden nefret ediyorsun ama ona iyi davranmamı mı söylüyorsun?" Rylee'ye havlayarak karşılık veriyorum. Biraz daha yaklaşmak ve dudaklarının tadını tekrar alıp alamayacağımı görmek istiyorum. Şu anda tek arzuladığım şey bu.

"Senden nefret etmiyorum. Asla edemem. Ben sadece..." Titriyor ve başını sallıyor. "Boş ver, gitmem gerek."

Rylee arabaya biniyor ve camını indiriyor. Eğiliyorum ve sadece onun duyabileceği şekilde fısıldıyorum, "Adımı haykırdığın tüm yolları hayal ediyor olacağım." Gözleri irileşiyor ve ben de geri çekilip eve doğru yürüyorum.

Annem olduğu yerde kalıyor ve benim ona doğru yürümemi bekliyor, sonra Rylee'nin araba yolundan çıkışını izliyoruz. O giderken annem bana dönüyor ve kesin bir dille "Sen bu kızı seviyorsun" diyor. Bilmek için hangisinden bahsettiğini sormama gerek yok. "İkiniz de muhteşem bir kız yaratmışsınız."

"Sanırım öyle," diyorum ön kapıyı açarken. "İçeri gelip bir kahve içmek ister misin?" Gözleri elime kayıyor ve yüzüğüme odaklanıyor.

"Karın aldırılmaz mı?"

Yere baktım ve çıkarmadığımı fark ettim. "O gitti."

Annem başını sallıyor ve başka soru sormuyor.

"Onun için her zaman buraya dönmenin bir yolunu bulacağını biliyordum. Sadece beklemem gerekiyordu," diyor içeri girerken.

Ona geri dönmenin
yolunu bulacağım. En
büyük hatam.

Çünkü hiç gitmemeliydim.

CHAPTER 24

R ylee

AUGUST HAFTA İÇİ ARAR. Konuşmalarımız kısa sürüyor. Bana Winter hakkında sorular soruyor ve öylece bırakıyoruz. Aramızda olanlardan bahsetmiyorum ve neyse ki o da bahsetmiyor.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu olanlardan hâlâ biraz tiksiniyorum.

Bunu nasıl yapabildi? Anderson'ın annesiyle yatar. *Ne oluyor lan?*

İşten çıktığımda Anderson'ın annesi orada duruyordu. Bana bakarken telefonu kulağında. Başımı eğip yanından geçmeye çalışıyorum ama o önüme geçip yolumu kapatıyor ve gözlerimi onunkilere dikmeme neden oluyor. Shandy arkamdan yaklaşıp omzuma dokunuyor.

Anderson'ın annesi ona bakar. "Bize bir dakika ver, kızım."

Shandy onun sözlerine gülmek üzereydi ki ben dönüp ona başımı salladım. Shandy kabul eder ve der ki, "Arabanın yanında olacağım. Bana ihtiyacın olursa ara." "Aramayacak."

"Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Lee?"

"O çocuğu, o iğrenç çocuğu *oğluma* tercih ettin." Burnunu bana doğru kırıştırdı.

"Onu beceremeyecek kadar iğrenç biri olmamalı," diye karşılık veriyorum. Yüzü utançtan kızarıyor ve ben bu kadar açık konuşabildiğim için gurur duyuyorum. Daha önce hiç yapamadığım bir şeydi bu. Bu kadın benim omurgasız olduğumu düşünüyor olmalı. Çok yanılıyor. Bu

Anderson'la birlikteyken tamamen saygıdan dolayı. Peki ya şimdi? Benden herhangi bir saygı görmüyor, aslında tam tersi.

"Bu ne cüret, çocuk? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben kim olmak istiyorsam oyum. Bir dahaki sefere kocanı aldatmamaya ve ellerini kendine saklamaya ne dersin?" Gitmek için döndüm ama sesi beni durdurdu.

"Sizden ne kadar ücret aldı? Çünkü ben daha fazla öderdim. Yani, o iyi biri, değil mi?"

Arkamı dönüp doğruca yanına gittim ve yüzüne doğru yaklaştım. "Sen hastasın. Lanet olası hasta. Bunu biliyorsun, değil mi? August beni suçlamıyor. O beni seviyor. Arada bir fark var. Sen..." Onu bir aşağı bir yukarı süzerek tükürdüm, "... sadece karnını doyurmanın bir yoluydu. Buna sahip olabilecekken seni seçeceğini bir an bile düşünme." Arkamı dönüp ondan uzaklaşıyorum, yumruklarım sıkılı, suratına bir yumruk atmak istiyorum ama kaçınıyorum çünkü bu ben değilim.

"Rylee."

Anderson'ın önümde durduğunu görünce gözlerimi deviriyorum.

Bugün daha kötü olabilir mi?

Anderson beni geçip annesine baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Artık böyle bir ahmak olduğun için seni suçlayamam, Anderson. Bu annenden geliyor," diye bağıriyorum.

Anderson şaşkınlıkla burnunu kıvrır. "Rylee." Bana doğru uzanıyor ama ben geri çekiliyorum. Bir daha asla ama asla onun dokunuşunu üzerimde hissetmek istemiyorum. "Benim bir oğlum var. Bunu biliyor muydun?" Konuyu değiştiriyor. Sonra gözleri bana dikilirken yüzü sertleşiyor. "Ve erkek arkadaşın onu benden saklıyor."

"Bu yanlış ve sen de bunu biliyorsun." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o önüme geçip yolumu kapatıyor.

"August'a onu göreceğimi söyle. Beş yıl önceki adam değilim. Artık beni korkutmuyor." Anderson sırtıyor ve etrafımda dolanıp annesinin yanına gidiyor, sonra arkasına bakıyor. "Annemi beceren adamlar aynı adamı becerdiğini duyana kadar senden iğrenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu çok yanlış. Çok, çok yanlış."

Annesi bu cahilin sözlerinden memnun olmuş gibi burnunu yukarı kaldırır.

Cidden, bu aile her türlü berbat durumda ve daha da fazlası.

"Hey, eski sevgilini gördüm. İyi misin?" Shandy arkamdan yaklaşıyor ve onların uzaklaştığı yere bakıyor.

"Nasıl oldu da benim için bu kadar yanlış biriyle birlikte oldum?" Ona dönüp soruyorum.

"Hepimiz hata yaparız. Artık daha iyi biliyorsun ve önemli olan da bu."

Bu durum hakkında çok düşündüm.

Ağustos'la başa çıkmak.

Ve hiçbiri hayal ettiğim gibi gitmedi. Her şey daha kötüye gitti. Çok daha kötü. "Orada oturup beni görmezden gelmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu annem.

aile yemeği için masaya. Hâlâ ısrar ediyor, o yüzden hepimiz ayda bir gece için anlaştık. Beckham bana sırtıyor, onu görmezden gelmek istediğimi biliyor ama şimdi bana bunu söylediğine göre yapmayacağım. Dönüyorum ve annemin onlar için aldığı küçük masada oturan kızları görüyorum. Yemek yerken Barbie'leriyle oynuyorlar.

"Bu olasılık var."

"Kardeşine gülümsemeyi kes." Beckham'ın kafasına bir peçete atılıyor ve Beckham sanki canı yanmış gibi o noktayı ovuşturuyor ama tabii ki acımıyor. "Onları buraya ben davet etmedim. Onlar geldiler."

"Eminim öyle olmuştur."

"August'a onunla yatmasını da ben söylemedim." Rhianna diğer yanımda içkisini yudumlarken ben gözlerimi kocaman açıyorum. "Gerçekten, Rylee, bana kızmana hiç gerek yok. Bence bu iyi bir şey. Artık onun gerçekte nasıl biri olduğunu biliyorsun." Koltuğumu geriye itip telefonuma uzandım ve annem adımı seslenirken kapıdan çıktım.

"Winter'ı almadı. Sakin ol, geri dönecek," dediğini duyuyorum Rhianna'nın anneme.

Dışarı çıkıp arama tuşuna basıyorum ve August ikinci çalışta telefonu açıyor. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum. Bana borçlusun."

"Neye ihtiyacınız var?"

"Ailemin evine gel. Akşam yemeği yiyeceğiz. Sana bir tabak ayırırim."

"Zengin kız." Bana karşı kullandığı sevgi sözcüğüyle tartışmaya çalışıyor ama bu kez hayır cevabını kabul etmiyorum. "Hayır. Hadi ama. Bizi bu pisliğe sen soktun, sen çıkarabilirsin. Benim için değilse bile en azından kızımız için bunu yap."

Telefonda ofladığını duyuyorum, sonra anahtarlarının şingirtisini. "Bunu senin için yapardım." Telefonu kapatıyor ve yola çıktığını anlıyorum.

İçeri giriyorum ve telefonumu cebime atıyorum.

"Güzel, dönmüşsün" diyor annem. "Şimdi, bu durumla ilgili ne yapmayı planlıyorsun?"

"Başka bir koltuk ayarlamalısın. Noah geliyor."

Rhianna bana bakıyor, onun bebekle birlikte uyuduğunu biliyor. Daha önce dadı kamerasını açmış ve onu sallanan sandalyede küçük oğulları üzerine uzanmış uyurken görmüş. Onları uyandırmak için aramak istemiş ama bebek de Noah da pek iyi uyumuyormuş.

Annemin kalkıp başka bir tabak hazırlamasını izliyorum. Rhianna bana kaşlarını kaldırırken şarabımı içiyorum ve beklerken ona sadece küçük bir gülümseme sunuyorum.

August'un gelmesi uzun sürmedi ve kapı zilinin sesini duyduğumda herkesten önce kalkıp kapıyı açtım. Kapıyı açıyorum ve August karşımda duruyor, siyah pantolon ve düğmeli gömlek giymiş, iyi görünüyor.

"Bunun için giyinmene gerek yoktu," diyorum ona, kapıyı daha geniş açarak.

"Müşterilerle görüşme sürecindeydim," diyor kravatını çekiştirerek.

"Ahşap işlerin için mi?" Umutlu bir şekilde soruyorum.

"Evet. Şimdi, bundan pişman olacak mıyım?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Evet." Sırıtiyorum. "Evet, öylesin."

Kapıyı kapatıp beni evin içinde takip etmesi için başımı salladığımda, "Bu gülümseme kesinlikle şeytani," diyor. Yemek odasına girer girmez Winter August'u fark ediyor ve ona doğru koşuyor, küçük kollarıyla bacaklarını sıkıca sarıyor.

"Auggie, buradasın," diyor Winter, geri çekiliyor ve onu kucağına alması için ellerini uzatıyor. Auggie onu kucağına alıyor ve yanağından öpüyor, sanki başına gelen en güzel şeymiş gibi ona gülümsüyor. Bu gülümsemeyi seviyorum. Midemi bulandırıyor ve uçup gitme isteği uyandırıyor.

Annemin yüzü kıpkırmızı, dudakları uzun ince bir çizgi halinde ve patlamaya hazır gibi görünüyor.

"Bak anne, şimdi August sana *tüm* kötü yollarını anlatmak için burada." Elimi omzuna koyup okşadığımda August bana ters ters bakıyor. "Sana iyi şanslar." Winter'ı alkışlıyorum ve o da yanıma geliyor, sonra onu masasına götürüyorum, duyamayacağı bir yere götürüyorum ve yemek odasına geri dönmeden önce ona yemeğini yemesini söylüyorum. August masada duruyor, kararsız görünüyor, ağırlığını önce bir bacağına sonra diğerine veriyor. Yerime oturuyorum ve Rhianna ile aramdaki sandalyeyi çekip ona oturmasını söylüyorum. Sandalyeye bakıyor ve benimle kavga etmek istediğini söyleyebiliyorum ama yine de oturuyor.

"Bana August'u sormak yerine doğrudan ona sorabilirsin diye düşündüm. Bu şekilde durabilirsin..." Anneme ters ters baktım, "... bana soruyor. Kulağa nasıl geliyor?" Gülümsüyorum ve şarabıma uzanıyorum.

"Önce sormalıydın," diyor annem sertçe sıktağı dişlerinin arasından.

"Bunun eğlenceli bir yanı yok ve o şimdi burada. Ve August tüm sorularınızı yanıtlamak istiyor." Ona bakıyorum. "Öyle değil mi August?

Annem yaptığın şey hakkında gerçekten endişeli. Biliyorsun... Bayan Lee'yle

o yıllar önce."

August rahatsız bir şekilde öksürüyor ve o güzel yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor, derinliklerinde intikam vaatleri parlıyor.

"Evet August, neden bize Anderson'ın annesine ne yaptığını anlatmıyorsun?" Beckham araya giriyor.

Rhianna onun koluna vurur. "Kapa çeneni. Sen hepsinden daha büyük bir sürtüksün. Konuşmaya hakkın yok." Rhianna August'a bakar. "Onlara cevap vermek zorunda değilsin."

"Rhianna," diye azarlıyor annemiz, gözlerini ona dikerek.

Ona salatayı uzatıyorum ve ben eti uzatmadan önce o tabağına biraz koyuyor. "Ye. Enerjiye ihtiyacın olacak," diyorum ona sırtarak.

Bana tek kaşını kaldırıyor ama düşündüğü şey için değil. Masada bizi kaşlarını çatarak izleyen anneme bakıyorum.

"Neden ona sormuyorsun?" Anneme söyledim. Ben onunla tartışırken masa sessizleşiyor.

"Bayan Lee'yi neden becerdiğini bilmek istiyordun... o zaman ona sor. O benim hayatımda olacak çünkü o Winter'ın babası ve bunu kimse değiştiremez."

"Bize hiçbir şey söylemek zorunda değilsin oğlum," diyor babam, içkisini kaldırıp başını sallayarak. Babamın, August'un bir şey söylemesine

izin vermesini takdir ediyorum.

geçmiş yalan, ama bunu sadece annem için yapmıyorum. Benim de duymam gerek. "Hayır, öyle. Nedenini bilmek istiyorum," diye ısrar ediyor annem.

"Anne," diyor Rhianna.

"Ne? Kızımın yanında olacak adamın iyi biri olduğunu ve torunumun babasının ona doğruyu yanlış öğreteceğini ve yabancılarla yatmasına izin vermeyeceğini bilmem gerekiyor" diye tükürüyor.

"Bayan Lee bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptı ve o da bunu biliyordu." O konuşurken hepimiz dikkatimizi August'a çeviriyoruz ama o konuşurken anneme hitap ediyor.

"Bundan oldukça şüpheliyim." Annem sandalyesinde doğruldu ve onun devam etmesini bekledi. "Kimse bu kadar çaresiz olamaz, değil mi?"

"Bu sadece ayrıcalıklı bir hayat yaşadığınızı gösterir ve anneniz artık size bakmaya zahmet edemediği için kendi kendinizi beslemeye çalışmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamazsınız."

"Tekrar söylüyorum, kendini açıklamak zorunda değilsin oğlum," diyor babam. "Çocuğumun ve torunumun yanında olduğun sürece, geçmişinde ne yaptığın umurumda değil. Geçmiş sadece geçmişte kaldı." Ona başını sallıyor.

"Ama bu sizin için yeterli değil, değil mi Bayan Harley?"

Annem başını sallıyor. Bunu itiraf etmekten hiç utanmıyor.

"Genç yaşta kendimi beslemenin bir yolunu buldum. Annem yemek almayı bıraktığında ya bunu yapacaktım ya da açlıktan ölecektim. O kadar aç olduğunuzda, açlık sancıları ruhunuzu kemirdiğinde gerçekten bir seçeneğiniz olmuyor. Ayakkabı almak, okula gitmek, yanlış da olsa yaşamak için para kazanmanın bir yolunu bulmak zorundaydım..." Duraklıyor. "Josh adında bir adam için çalışıyordum. Bayan Lee beni ilk gördüğünde yeni başlamıştım. Ayakkabılarımın neden bu kadar yırtık olduğunu sordu. Omuz silktim ve ona yeni bir çift alacak param olmadığını söyledim." Derin bir nefes alıyor ve devam ediyor: "Bana bir çift aldı, sonra da duş almak için evine gelmemi istedi."

"August," diyorum ona bakarak.

"Hiçbir şey düşünmedim. Duşumuz bir haftaya yakın bir süredir çalışmıyordu... su kesikti. Okuldaki muslukları kullanarak yıkanıyordum ama o da işe yaramıyordu. Ayrıca Anderson'ın annesiydi ve belki de oğlu gibi kaltak değildir diye düşünmüştüm. Yanlış düşünmüşüm-"

"Kesinlikle öyle," diye araya giriyor Beckham.

"Duş aldım ve dışarı çıktığımda kıyafetlerim yoktu ve o orada duruyordu, üzerinde bir gecelik vardı." Yutkunuyor. "Bana yeni kıyafetler ve daha fazla ayakkabı teklif etti. Nike. Ergenlik çağındaydım ve tüm

arkadaşlarım

Nike'ları vardı, benim dışımda. Sonra bana para teklif etti. Tüm bunları alabilmem için benden istediği tek bir şey olduğunu söyledi."

Tekrar konuşmasını beklerken herkes sessiz kalıyor.

"Beni istiyordu. Ve eğer onunla yatmaya devam edersem, beni en çılgın rüyalarımın boğacaktı." August gözlerini yemeğine indiriyor, sonra tekrar anneme kaldırıyor. "Daha önce hiçbir şey yaşamamış biri için bunun nasıl bir teklif olduğunu bilemezsin. Ayrıca, seksten hoşlanıyordum. Ergenlik çağındaydım. O kadar da kötü değildi."

"Bu tecavüzdür evlat," diye homurdanıyor babam, yüzü artık bir öfke maskesi.

"Bunu biliyordum. Bu yüzden ilk seferden sonra kendime bir daha asla yapmayacağımı söyledim, ama sonra..." bana bakıyor, "... bana bir bisiklet verdi ve tekrar yapmam şartıyla daha fazla para teklif etti."

"Şimdi Anderson'ın neden domuz gibi olduğunu anlıyorsun," diyor Beckham, orada oturup her şeyi içine çeken annemize. Annem şimdi sessiz. Artık kendini beğenmiş bakışlar yok, gözlerinde yargılama yok, sadece kasvetli bir durgunluk var.

Yaptıklarını bildiğim için August'a daha önce de kızmıştım. Ama şimdi dönüp ona baktığımda, üzerinde hiçbir şekilde kontrol sahibi olmadığı bir şey için birine kızgın kalmak zor. Genç, aç ve çaresizdi, bu yüzden birinin onu böylesine korkunç bir şekilde yanlış yönlendirmesinden dolayı onu kim suçlayabilir ki?

"Özür dilerim," diyorum ona, eskiden olduğu çocuk için gözlerim doluyor. Sırf annesi umursamayacak kadar berbat olduğu için erkek olmaya zorlanan çocuk. August'un eli masanın altından kayarak bacağını sıkıyor.

"O kadının bir daha bu eve girmesine asla izin verilmeyecek." Annem sandalyesini geriye iterek ayağa kalkıyor ve mutfığa doğru yürüyor.

Babamın gözleri onu takip ediyor, sonra August'a bakıyor. "Lütfen bil, o zor çünkü önemsiyor."

Ve bu onun bir sürtük olduğunu söylemenin güzel bir yolu, ama sizi bir kez sevdiğinde, sizin için dişiyle tırnağıyla savaşıacaktır. Bunun doğru mu yanlış mı olduğunu bilmesine bile.

O kadar da kötü biri değil ama bazen dünyayı olması gerektiği kadar net göremiyor.

CHAPTER 25

A ugust

"BİR DAKIKAYA GELİYORUM." Ayağa kalkıyorum ve Rylee'nin annesini mutfığa kadar takip ediyorum. Lavabonun yanında durmuş, ellerini iki yanına koymuş, pencereden gece gökyüzünü seyrediyor.

"Senden nefret etmek istedim," diyor, bir şekilde benim olduğumu bilerek. Yüzünü bana dönüyor ve gözünden bir damla yaş akıyor, o kadar hızlı siliyor ki orada olduğunu bile anlamıyorsunuz. "Rylee sen gittiğinden beri yoluna devam etmedi. Holden'la birlikte bunun olabileceğini düşündüm." Ona baktığımda kızından çok şey görüyorum. "Ama ben nasıl babasını seviyorsam, eminim o da seni seviyordur. Bilmeni isterim ki ben seni seçmezdim August. Hem de hiç. O dünyayı hak ediyor ve ben de onun için bunu istedim. Ve sen dünya değilsin. Ona isteyebileceği her şeyi alamazsın. Ama belki de sen *onun* dünyasısın."

"Onu geri kazanmak için geri dönmedim," diyorum ve gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Winter'ı görene kadar kalmak için geri dönmedim. O zaman kalmam gerektiğini anladım. Bana hiç değer vermeyen bir anne vermiş olabilirler ama Winter'ı gördüğümde asla ilgisiz bir baba olamayacağımı anladım. Zaten öyleydim... bilmeden de olsa ve şimdiden çok şey kaçırdığımı bilmek beni öldürüyordu. İkisini de seviyorum. Ve Rylee beni asla geri istemeyecek olsa bile, ne olursa olsun ben yine de burada olacağım."

"Umarım haklısındır çünkü o kızlardan birinin kalbini kırarsan seni avlar ve öldürürüm."

Sözlerine gülümsedim. "Şimdi, benden ne yapmamı istiyorsun?" Etrafıma bakınıp yardım teklif ediyorum.

"Ne için?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde. "Temizlik. Yemek pişirmek."

Bayan Harley güler. "Yok bir şey. Ama geç oluyor, bu yüzden kızları eve götürmek isteyebilirsiniz."

Dışarı çıktığımda, Rylee kız kardeşini ve Summer'ı öperek uğurlarken masa toplanıyor. Rhianna dışarı çıkarken bana el sallıyor ve Beckham yanıma geliyor. "Senden hoşlanmıyorum," diyor kesin bir ifadeyle ve ona dönmeme sağlıyor.

"Beni sevmene ihtiyacım yok."

Beckham cevabıma ofluyor. "Sen bir pisliksin," diyor Beckham. "Ama değişmiş gibi görünsen de, içimden bir ses beni hâlâ mezara koyacağını söylüyor." Göz kırıyor. "Ama bu seni yanımda götürmeyeceğim anlamına gelmez." Winter'a doğru yürüyor ve Winter onun hazır kollarına atlıyor. Sanırım bu alışmam gereken bir şey, kızımı ailemle paylaşmak. Paige dışında hiç ailem olmadı ve o zaman bile onu sadece kısa bir süre gördüm.

"Seni eve kadar takip edeyim," diyorum

Rylee'ye. "Emin misin?" diye soruyor.

Babaları yanıma gelip elini uzatıyor ve ben elini sıkarken beni tek koluyla kucaklıyor. "Aileye hoş geldin evlat." Geri çekilip Winter'a sarılıyor ve ona para veriyor. Rylee'a dönüp baktığımda gülümsediğini görüyorum.

"Bir uyarı. Baba, Winter'ın ona taktığı isimle, ona para yağdırmayı çok seviyor. Durdurmaya çalıştım ama nafile. O da parayı alıp kumbarasına atıyor." Rylee koluyla beni dürtüyor. "Senden hoşlanıyorlar. Seni tanıdıklarında seveceklerini biliyordum."

Rylee'nin evine vardığımızda kış uyumuştı. O içeride yatağa girerken ben apartman merdivenlerinde bekliyorum. Dışarı çıktığında elinde iki kadeh şarap vardı ve yanıma oturup birini bana uzattı.

"Seni biraz derine attım, değil mi?" Rylee muzip bir sırıtışla söylüyor. Dudakları bu gece pembe. Doğal. Gözleri koyu ve muhteşem. Onların ruhsuz olduğunu nasıl düşünebildim? Değiller. O kadar çok hayat, o kadar çok umut barındırıyorlar ki.

"Yaptın, ama yaptığına sevindim."

"Ben de geliyorum. Artık tüm partilere gelebilirsin, özellikle de Kış'ın da dahil olduğu partilere. Annemin Kış için düzenlediği ilk doğum günü partisini görmeliydin." Başını sallıyor.

"Çok şey kaçırdım," diye cevap veriyorum, tekrar gece gökyüzüne bakarak.

"Yaptın, ama şimdi buradasın. Bunu hatırlayacaktır. O yüzden işi berbat etme" diye uyarıyor beni.

Birkaç dakika birlikte rahat bir sessizlik içinde oturduktan sonra konuşarak sessizliği bozdu. "Sen yokken ne yaptın? Başlarda en azından aramalarıma cevap veriyordun, sonra bıraktın."

"Bir fabrikada iş buldum, bir motelde kaldım. İlk altı ay boyunca sadece bunu yaptım. Başka bir şey yapmadım. Buraya dönene kadar ellerim bir daha asla tahtaya değmedi."

"Peki ya Jacinta? Onunla nasıl tanıştınız?"

Hatırladıkça gülümsüyorum. "Fabrikada bir iş için başvurdu. Onunla mülakat yapan bendim. Sonra ona nerede yaşadığını sordum. O sırada, adını her şeyden uzak tutmaya çalışan bir evde kalıyordu. Ben de ona bir iş verdim, kendime kalacak bir yer buldum ve sonra ona benim yanıma taşınmak isteyip istemediğini sordum." Beni izlediğini görmek için döndüm. "Hiçbir zaman arkadaşlıktan başka bir şey olarak başlamadı. Bir yere varmamız bile yıllar aldı. Oliver'ı okula kaydettirmek istedi ama kendi adıyla değil, ben de ona evlenme teklif ettim, o da adını değiştirdi."

"Onu özlüyor musun?"

"Onunla konuşmayı özledim. O iyi bir kadın. İkiniz gerçekten iyi anlaşırdınız. Ama onu asla onun istediği gibi sevmediğimi biliyordu. Denedim. Gerçekten denedim. Ama..."

"Ben de denedim. Hayatıma devam etmeyi çok denedim," diye paylaşıyor benimle. "İnsanın hayatı boyunca üç büyük aşkı olduğunu söylerler, ama ya benim bütün büyük aşklarım aynı kişiye?"

"Ben asla kimsenin büyük aşkı olamam," diyorum ona.

"Ben senin değil miyim?"

Uzanıp yüzünü ok uyorum ve o da dokunu uma doğru eğiliyor. "Sadece bir tane olduğunu biliyorum ve o da sensin. Bunu uzun zamandır biliyordum."

"Peki neden gittin?" diye soruyor.

"Aklım ba ımda değildi. Ve kalmak, sonunda gitmek istemediğim yere geri döneceğim anlamına geliyordu. Bazı karanlık şeyler yaptım ve aynı sonuç için bunu tekrar yapardım, zengin kız, bu süreçte seni kaybetmem gerekse bile. Benden asla geri alamayacağım birini aldılar."

Başını omzuma yasladı. "Geri gelebilirdin."

" ok uzun zamandır öfkeliydim. Çok kızgındım. Yapamazdım. O kadar kızgın olmadığım zamanlarda Mary ile tanışmı tım ve bana ihtiya ı vardı. Senin bana hiç ihtiya ın olmadı, zengin kız. Senin kimseye ihtiya ın olmadı. Bunu da bilmen gerekirdi."

"Sana ihtiyaç duyma fırsatını çok isterdim."

Şarap kadehimi yere bırakırken onunki hâlâ elinde, ayağa kalkıyorum ve onu kendimle birlikte yukarı çekiyor. "Zengin kız." Sa ının bir tutamını yüzünden itiyorum ve tam bunu yaptığım sırada gecenin sessiz havasında büyük bir patlama sesi duyuluyor. Rylee'nin gözleri irile iyor, yüzü bembeyaz oluyor, sonra elindeki bardak yere d  uyor ve ayaklarımızın dibinde paramparça oluyor. D  meye ba ladığını hissediyorum ve d  meden önce onu yakalıyorum. "Rylee."

Arkasından manik kahkahalar duyuyorum ve gördüklerimiz bana şimdiye kadar söylediğim her şeyi geri almak üzere olduğumu söylüyor.

Doğruca hapse geri döneceğim.

Ama ben yapmadan önce, Anderson toprağa girecek.

"Sen benim olanı aldın, şimdi ben de senin olanı alıyorum." Anderson sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi koşarak uzaklaşıyor ve ben nefes almakta zorlanırken gözleri korkudan kocaman açılmış olan Rylee'ye bakıyorum.

Hay sikeyim. Onu yavaşça yere yatırıyorum ve telefonumu çıkarıp ambulans çağırıyorum. Etrafındaki kan g l n  izlerken bana yolda olduklarını söylediler.

"Zengin kız, benimle kal." Siren seslerini duydum ve onun dairesine baktım. Lanet olsun! Winter. Kanla kaplı ellerimle tekrar telefonuma uzanıp Beckham'ı arıyorum ve hemen cevap veriyor. "Hemen kız kardeşine git," diye bağırıyorum telefonda ona.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun-"

"Rylee vuruldu. Acele edin."

Beckham telefonu kapatıyor ve yakında burada olacağını biliyorum.

Ambulans geliyor ve Rylee'nin gözleri kapalı, nefes alış veriş sığ, onu kontrol edip hareket etmeye başlıyorlar. Onu stabilize edip arkaya bindirmelerini ve uzaklaşmalarını çaresizce izliyorum. Orada öylece duruyorum, kana bulanmış ellerim yüzümü ovma için kaşınıyor.

Sevdiğim başka birini daha
kaybedemem.

Kaybetmeyeceğim.

Yine mi?

"August." Başımı kaldırdığımda Beckham'ın karşımda durduğunu görüyorum. "Hayır, sakın buna cüret etme. Aklından bile geçirme. Ömür boyu uzaklara gitmek ve Winter'ı bir daha hiç görmemek mi istiyorsun?" diye bağıyor. Ellerimin yumruk olduğunu ve nefes alırken ağzımın sıkıldığını fark ediyorum. "Kış içeride mi?" diye soruyor, evi işaret ederek.

Başımı sallıyorum ve o da elini omzuma koyuyor. "Hastaneye git. Winter bende. Annem ve babam seninle orada buluşacak."

Hastane. Evet,
doğru. Peki ya hayır?

Cebimden anahtarlarımı çıkarırken kalbimin göğsümde kırıldığını hissediyorum.

Nerede olacağını biliyordum. Bu benim için çok açıktı. Anderson, onu ne kadar döverseniz dövün asla değişmeyecek bir pislik. Ona doğru yürürken kullandığı silah görünürde yoktu. Birinin söylediği bir şeye gülerken elinde bir bira tutuyordu. *Hayatımın aşkını vurmamış gibi orada oturmaya nasıl cüret eder?*

Kafasının arkasına aldığı bir darbeyle yere yığılıyor, bira da onunla birlikte gidiyor ve düşerken ellerini kesiyor. Benimle yüzleşmek için döndüğünde küçük bir sürtük gibi çığlık atıyor. Karnına sert bir tekme atıyorum, daha da yüksek sesle çığlık atmasına ve sırt üstü düşmesine neden oluyorum.

"Eğer o ölürse, yakında senin de *öleceğini* biliyorsun," diyorum ona, eğilip gömleğini tutarak yüzüne bakıyorum. Bana yumruk atmaya çalışıyor ama ıskalıyor, ben de yüzüne vuruyorum, yumruğumun altında burnunun çatırdadığını duyuyor ve hissediyorum.

Ellerim etrafımı sarıp beni geri çekiyor ama ben itip öne doğru atılıyorum, ellerim tekrar Anderson'a doğru uzanıyor ve ona bir kez daha vuruyor.

"August." Güçlü kollar beni sarıyor ve bu sefer hareket edemiyorum. "Sakinleşmen ve bu kanın kime ait olduğunu söylemen gerekiyor." Anderson bir polis memuru tarafından yere yatırılmış, bana bakıyor.

"Üzerinde silah var," dedim ona.

Polis memuru silahı bulup çıkarana kadar Anderson'ın vücudunu yoklar.

"Bunu nereden biliyorsun?" Arkamda Glenn'i görmek için döndüm. Onu uzun zamandır görmemiştim. Onu son gördüğümünden beri daha yaşlı, daha yıpranmış görünüyor. "August, bu kimin kanı?"

"Rylee'nin" diye cevap veriyorum.

"Nerede o?" diye sorar.

"Hastanede."

Başını sallıyor. "Git. Ve geri gelme. Buraya hiç gelmedin." Anderson'ın etrafını sarmış, silahlarını ona doğrultmuş polis memurlarını görmek için etrafıma bakıyorum. "Bu arada onu gördüm. Çok güzel... Winter," diye bitiriyor ve bana küçük bir gülümseme sunuyor.

Ellerim hâlâ yumruk halinde ve kanlar içindeyken tek yapabildiğim başımı sallayıp dışarı çıkmak oldu.

CHAPTER 26

R ylee

SESLERLE UYANIYORUM. Bir sürü ses. Bir el benimkini sıkıca kavıyor. Gözlerimi açmayı başardığımda, kız kardeşimi yanımda görüyorum, gözleri şişmiş ve yaşlarla kızarmış, orada oturmuş hiçbir şeye bakmıyor.

"Rhi." Sesim kuru ve cızırtılı çıkıyor ve oturduğu yerden sıçrayıp üzerime doğru gelirken dudaklarımı yalıyorum.

"Aman Tanrım..." Elimi bıraktı ve odadan kaçtı.

Geri döndüğünde yanında bir doktor vardı ve bana gülümsedi. "Sonunda seninle tanışmak güzel, Rylee." Gülümsemeye çalışıyorum ama gözlerim kapanmak istiyor. "Çok iyiydin ve tamamen iyileşmen bekleniyor. Kurşun önemli bir organını ıskaladı ama çıkarmak için ameliyat etmek zorunda kaldık. Bir süre ağrın olacak ve bu konuyu daha sonra seni görmeye geldiğimde konuşacağız."

"Anneciğim." Bu sesle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Winter yanımda ve August onu tutarken bana bakıyor. Bana doğru uzanıyor ama August onu geri çekiyor. "Annenin şu anda dinlenmesi gerekiyor, ama yarın tekrar gelip nasıl olduğuna bakacağız."

"Ağustos."

Gözleri yorgun ve sanırım benimkiler de onunkilere benziyor.

"O iyi olacak. Zaten iyiydi," diyor August.

August ayaklarını sürüyerek çıkıyor ve o çıkarken kardeşimin pencereye yakın koltuklardan birinde oturduğunu fark ediyorum. "Onu dövdü, hastanelik etti," diyor Beckham, ben onu halsiz halsiz izlerken. "Bunu benim yapmam gerekirdi ama August ondan önce davrandı. Anderson," diye ekliyor, sanki bilmiyormuşum gibi bana kimden bahsettiğini söylüyor.

"Yapamaz," diyorum başımı sallayarak.

August eski haline geri dönemez.

Özellikle de şimdi.

Onun bir ailesi var.

"Glenn oradaydı ve onu korudu." İç çektim.

İçim rahatladı.

"Anderson şimdi nerede?"

"Karakolda. Bundan o kadar kolay kurtulabileceğini sanmıyorum. Silahı buldular ve şimdi ellerinde senden çıkan kurşunla birlikte adli kanıtlar var. Anne ve babasının parası onu bundan kurtaramayacak."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ben gözlerimi dinlendireceğim."

Gözlerimi kırpıştırıp tekrar uykuya dalarken siyahlık beni hızla ele geçiriyor.

Yumuşak bir sesle yeniden uyandım. Gözlerim alıştığında Jacinta'nın oğluyla birlikte orada durduğunu görüyorum. Geç oldu ve burada başka kimse yok.

"Jacinta." Adını söylediğimde sığıyor ama bana gülümsüyor.

"Özür dilerim. Çubuğun boktan ucunu almaya devam ettiğin için üzgünüm. Kaçtığım için özür dilerim." Başını sallıyor. "Belki kalsaydım sana bu kadar kızmazdı. August'a."

"Hayır, bunun olması kaçınılmazdı. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Gülümsüyor ve oğlunun elini tutuyor. Anderson'a benziyor ama daha çok annesinin özelliklerini taşıyor.

"Anderson'ın babası aradı. Oliver'ı karısının yanına asla yaklaştırmamam gerektiğini ve velayetin tamamının bende olduğuna dair belgeler hazırlaması için bir avukat tutacağını söyledi."

Sözleri karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"O da Bayan Lee'den ayrılıyor ve eğer izin verirsem Oliver'ı zaman zaman görüp göremeyeceğini sordu."

Anderson'ın babası muhtemelen ailedeki tek normal kişiydi. Onun ifşası karşısında hiçbir şey söylemedim. Bana ihtiyacı yok. Oğlunu kimin görüp kimin görmeyeceğine karar vermek onun kararı.

"August seni çok uzun zamandır seviyor. Bunu bilmeni istiyorum. Onun da beni sevmesini istedim. Onun sana duyduğu sevginin çok küçük bir kısmıyla bile mutlu olabilirdim." Gözünden bir damla yaş kaçır ve onu siler.

"Jacinta."

"Sorun değil, anlıyorum. O *benim* aşkım değil ama bu ikinizin yürütemeyeceği anlamına gelmez. August yeniden bir şeyler inşa etmeye başladı. Benimleyken bunu hiç yapmazdı. Çünkü sen onu mutlu ediyorsun ve hiç umudu olmadığını düşündüğü bir anda ona umut veriyorsun."

Bir şey söyleyecek oluyorum ama Oliver onun elini çekiyor ve onu dinlemek için eğiliyor. Tekrar ayağa kalktığında gülümsüyor.

"Ofisinde bir iş buldum. İlk senin bilmeni istedim, böylece beni gördüğünde seni takip ettiğimi düşünmeyeceksin," diyor. "Beckham adında birine asistanlık yapacağım."

"Senin adına sevindim. Eminim çok başarılı olacaksın." Gözlerim tekrar ağırlaşıyor ve esniyorum.

İkisi de vedalaşıyor ve ayrılmadan önce bana acil şifalar diliyorlar.

TEKRAR UYANDIĞIMDA, başım o kadar ağır hissetmiyorum ve midem homurdanıyor.

"Aç mısın?" Dönüp yatağımın yanındaki koltukta oturan August'u görüyorum. Doğruluyor ve bana bakarken gözlerini ovuşturuyor.

"Evet."

Ayağa kalkıyor, bacaklarını uzatıyor ve ben de ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Kapıya doğru yürüdüğünü ve sonra geri gelip yatağın kenarına dokunarak onu kaldırdığını izliyorum, böylece daha çok oturma pozisyonundayım.

Hareket etmeye çalışıyorum ve sırtımda bir sancı hissediyorum.

"Lanet olsun." "Hareket etme. İhtiyacın olursa haber ver, yardım edeyim."

"Şimdi de doktor mu oldun?"

August oturmama yardım ediyor ve arkama bir yastık koyuyor. "Winter nerede?"

"Onu birkaç saat önce Beckham'la birlikte bıraktım. Kız kardeşin teklif etti ama çok yorgun görünüyor."

"Beckham zaten onun birlikte olmayı tercih edeceği kişi."

Başını sallıyor ve yerine oturuyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap veriyor, bir kadın bir tepsi yemek getirip yatağın üstündeki masaya koyduktan sonra dışarı çıkıyor. Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi tülbentini çıkarıp benim için hazırlıyor. Etrafta dolanmasını izlerken gülümsüyorum, sonra çatalı bana uzatıyor.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Ne?"

"Sen iyi bir adamsın, bunu biliyorsun, değil mi?" "Buna sadece sen inanıyorsun, zengin kız."

"Hayır, sadece ben değilim. Ve eminim birçok kişi size söylemiştir." Beni görmezden geliyor ve arkasına yaslanıyor. "Neden bu kadar geç geldin?" Jöleyi kaldırıp bir lokma alarak soruyorum. Tadı yavan, ama yapmak istediğim son şey midemi bozmak, bu yüzden mutlu bir şekilde yiyorum. "Peki ne zamandır uyuyorum?"

"Hastaneye yatalı iki gün oldu ve o zamandan beri ara ara uyuyorsun. Günü Winter ile geçirdim ve şimdi de geceyi seninle geçiriyorum."

İkimiz de sessizleşiyoruz ve orada oturup yemeğe başlıyoruz. Bitirdiğimde tepsiyi kaldırıyor ve beni tekrar yatırmak için yatağımı düzeltmeye gidiyor ama ben başımı sallıyorum.

"Dinlenmen gerek."

"İyi olacağım. Artık uyandım." Tekrar oturuyor ve bir bacağını kaldırarak dizinin üzerine oturtuyor, arkasına yaslanıp beni izliyor. "Jacinta buradaydı," diyorum ona, konuşup konuşmadıklarından emin olmadan. Eline bir göz attım. Artık evlilik yüzüğünü takmıyor.

"Çok nazikti."

"Nedenini sormak istemiyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır. Onun asla kötü niyetli olmayacağını biliyorum."

Derin bir nefes alıyorum. Acıyor. Yüzümü buruşturuyorum ve o hemen yanıma geliyor.

"Ben iyiyim." Onu fırçaladım. "Otur." Oturdu ama beni izlemeyi ve değerlendirmeyi bırakmadı. "Beckham'la bir iş buldu. Henüz onun kardeşim olduğunu bildiğini sanmıyorum ve eminim onun için çalışmanın nasıl bir pislik olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur."

Sözlerime sadece başını salladı.

"Bana öylece bakmaya devam mı edeceksin?"

"Evet," diye dürüstçe yanıtlıyor.

"Annenle nasıl gitti?" Konuyu değiştirerek soruyorum. Hafifçe kıpırdıyor ama fark etmem için yeterli. Sanırım bu soru onu rahatsız etti.

"Tamam."

Sözleri karşısında gözlerimi deviriyorum. "Bana daha fazlasını anlat. Nasıl geçti? Daha iyi görünüyordu."

"Dinlenmelisin," dedi bana. "Ve bana anlatmalısın."

"O daha iyi. Neredeyse beş yıldır temiz."

Ağzımdan yumuşak bir esneme çıkıyor. "Artık yatağımı yatırabilirsin."

August ayağa fırlıyor ve yatağımı düzeltiyor, bunu yaparken de üzerimde geziniyor.

"Ağustos."

"Hmmm," diye cevap veriyor.

"Daha başlamadan kırıldığımızı mı düşünüyorsun?"

Gözlerim kapanıyor ve uykuya dalarken cevabını kaçırıyorum. Ama yemin ederim "Her zaman düzeltilebiliriz" diye mırıldandığını duyuyorum.

"Tamam, bir hafta oldu. Ayaktasın ve hareket ediyorsun ve doktor eve gitmene izin verdi" dedi hemşirem, o haftanın ilerleyen günlerinde ben yatakta otururken içeri girerken.

Rhianna eşyalarımı toplarken gülümseyerek, "Evet, tam zamanında," diyor. "Ne yapıyorsun?" İkimiz de August'a dönüyoruz.

kapı eşiğinde. Winter onun kollarında. "Eve gidiyor."

Hemşireye bakar. "Tek başına yaşıyor. Ona bakacak birine ihtiyacı olacak."

Hemşire kızarmış yanaklarıyla yere bakıyor ve az önce bizimle konuştuğundan daha kısık bir sesle ona cevap veriyor. "Doktor ona izin verdi."

"O halde benimle kalıyorsun," diyor tartışmaya yer bırakmadan.

"Kalacak gayet iyi bir yerim var... dairem."

Dinlemiyor, sadece yürüyor, Rhianna'nın kolundaki çantayı alıyor ve omzuna atıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor. Gözlerim irileşiyor ve yardım için Rhianna'ya bakıyorum, ama o bana hiç yardım etmiyor.

"Ağustos."

Beni görmezden geliyor, Winter'a bakıyor ve ona gülümsüyor. "Annene acele etmesini söyle. Eve gidip yemek pişirmeliyiz." Winter gözlerimin içine bakıyor ve August'un söylediklerini aynen papağan gibi tekrarlıyor, sonra da başını onun omzuna yaslıyor. Ona hayır demeyeceğimi bildiği için zaferle gülümsüyor.

"İyi şanslar," diyor Rhianna çıkarken. "Hiçbir şey için teşekkürler," diye bağırıyorum ona.

Kapıya doğru ilerlerken "Tekerlekli sandalye kullanmalısın," diyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, yapmamalıyım." Ve onu görmezden gelip dışarı çıkıyorum, August da arkamdan geliyor, nefesinin altında homurdanıyor. Beni arabasına yönlendiriyor ve Winter'ı koltuğuna oturtup kemerini bağlıyor.

İçeri girmek için kapıyı açarken bana beklememi söyledi. Arka kapıyı kapatıp gelip kapımı açık tutana ve beni içeri alana kadar orada şaşkın bir şekilde duruyorum.

"Bunu ben de yapabilirdim," diye fısıldıyorum içeri girerken, ama cevap vermiyor.

Arabayı sürüyor ve Winter arka koltukta uyuyakalıyor. Neredeyse onun evine varana kadar sessiz kalıyoruz.

"Bir şey duydun mu?" Dudağımı ısırarak ve ne olacağını merak ederek soruyorum.

"Kefaletle serbest bırakılmayı denedi ama reddedildi."

Rahat bir nefes aldım.

"Beş yıldır onu ne gördüm ne de konuştum. Bu şekilde gelmesi..."
Düşüncenin havada asılı kalmasına izin verdim.

"Artık bitti. Durduramadığım için üzgünüm."

Gözlerim ona kayıyor. "Bu senin hatan değildi. Silahı onun eline sen tutuşturmadın ve tetiği sen çekmedin. Hepsi onun ve aptal yöntemlerinin suçuydu."

August çenesini gıcırdatıyor ve ben uzanıp eline dokunarak kendi elimle kapatıyorum. Kısa bir an için yere bakıyor, sonra parmaklarımız birbirine dolanacak şekilde elini hareket ettiriyor.

"Ölmesi gereken kişi o."

Ve neyi kastettiğini biliyorum. Paige yerine Anderson'ın ölmüş olması gerektiğini söylüyor. Sadece başımı sallıyorum çünkü onu kaybetmekten duyduğu acıyı hiçbir kelime ifade edemez. Bu onu çok üzdü, ayrılmak zorunda kaldı ve ben şimdi onun nedenlerini anlıyorum.

"Burada kalmalısın. Sonsuza dek," diyor arabayı yavaşlatırken ve biz onun garaj yoluna dönerken. "Yerim var ve Winter burayı çok seviyor."

"Kalacak bir yerim var," diyorum ona. "Ayrıca, Mary'den daha yeni ayrıldın. İyileşmek için zamana ihtiyacın var."

"Zaman benim sahip olmadığım bir şey. Bunu görmüyor musun? Zaten çok şey kaçırdım. Sadece benim yanıma taşın. Benimle olmak zorunda değilsin. Senden bunu istemiyorum. Sadece burada, kızımızın yanında olmanı istiyorum."

"Bu benim yapabileceğim bir şey değil," diyorum ona dürüstçe.

Hiçbir şeyden her şeye geçemeyiz. İşler bu şekilde yürümez.
Ve bunu yaparlarsa, sonunda mahvolmaları kaçınılmazdır.

Ve ben bunu yapamam.

Bizi mahvetmek
istemiyorum. *Bizi* çok
seviyorum.

CHAPTER 27

August

RYLEE eve gitmek istiyor ve ben de kalmasını istiyorum. Ama onu zorlamak istemiyorum. Benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini istiyorum. Ve inan bana, onu istiyorum. Her zaman istedim. O benim için çok önemli, barda Rylee'ye kız kardeşinin adıyla seslendiğim o günden beri öyle, adının ne olduğunu çok iyi biliyordum. Onun gözleri Rhianna'nınkilerden farklı. Evet, renkleri aynı gibi görünebilir ama Rylee'nin gözlerine baktığımda tamamen farklı bir şey görüyorum.

Kanepenin etrafında dolanırken onu top gibi kıvrılmış uyurken görüyorum. Saçlarını yüzünden çekerken ağzından yumuşak bir horultu çıkıyor ve gözlerini kırıştırarak açıyor.

"Uyuyor mu?" diye soruyor. "Uyuyor. Yatağa gel." "Ben burada iyiyim."

"Seni kaldırmaya zorlama beni. Seni incitmek istemiyorum." Elimi uzattım, o da tuttu ve yavaşça kendini yukarı çekti. Önümde durduğunda olduğum yerde kalıyorum, vücutlarımız o kadar yakın ki, şu anda aramıza bir kibrit çöpü bile sığmaz.

"Beni istemezken birdenbire beni istemeye başlayamazsın August. Beni terk ettin. Hatırladın mı?" Bu sözler acı dolu.

"Seni istemekten hiç vazgeçmedim. Bu dünyada istediğim tek şey sensin. Asla."

Rylee'nin kirpikleri titreyerek kapanıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "İçinde sen olmadan planladığım bir hayatım vardı."

"Hâlâ plan yapabilirsin," diyorum, ona alan açmak için hareket etmeden. "Sadece denkleme beni de ekle."

"Keşke hayat bu kadar basit olsaydı."

Sonunda geri çekilip ona alan açıyorum ve elini uzatıyorum. "Hadi yatağa gidelim."

Başını sallıyor ve odama varana kadar merdivenleri çıkıyoruz. Kapıda duraksıyor, ben de ona dönüp bakıyorum. "Sadece uyuyorum. Senin istemediğin bir şeyi asla yapmam."

"Zaten bir şey yapamayacak kadar ağrım var." Rylee yanımdan geçip doğruca yatağa gidiyor, hâlâ giyinik. Gömleğimi çıkarıp sepete koyuyorum, sonra da kot pantolonumu tekmeliyorum. Arkamı döndüğümde gözleri vücuduma yapışmıştı.

"Bu tamamen haksızlık," diye mırıldanıyor sessizce, ama ben onu duyuyorum.

Yanına gittim, uzandım ve şortunun kemerine dokundum. "Bunları çıkarmamı ister misin?"

"Evet."

Yavaşça çekiyorum ve kışından bacaklarına doğru kaydırıyorum. Bana izin veriyor ve ben onları çıkarırken tek ses nefes alış verişlerimiz oluyor.

"Yedek tişörtün var mı?" diye soruyor üzerindeki tişörtü kafasına geçirirken.

Dolabıma gidip geri geliyorum ve ona gömleklerimden birini veriyorum. Onu giyiyor ve tekrar uzanıyor.

"Beni kucaklayabilir misin, August?" Yan yatmış, yüzü bana dönük.

"Evet." Tereddüt etmeden yatağa tırmanıyorum ve kollarımı dikkatlice arkadan ona doluyorum.

"Ne olabileceğimizi merak ediyor musun?" diye soruyor.

Kokusu beni sarıyor ve tek yapabildiğim onu düşünmek. Kafamdaki her düşüncüyü dönüştürüyor ve kendisininmiş gibi sahipleniyor.

"Olabileceğimiz şey," diye düzeltiyorum onu. "Uyku."

Rylee kolumu beline daha sıkı doluyor ve uykuya dalarken nefes alış verişini dinliyorum.

O kollarımda sıcak ve güvendeyken, ben de onun çok gerisinde değilim.

"Bana baktığını hissedebiliyorum." Gerçekten de bana baktığını doğrulamak için tek gözümü açıyorum.

"Uyurken çok tatlı görünüyorsun. Horladığını biliyor musun?"
Dudaklarına değen gülümseme iki gözümü de açmama neden oluyor.

"Salyalarının aktığını biliyor musun?"

Ağzı genişliyor ve gözleri dehşet içinde büyüyor. "Yok."

Koluma bakıyorum ve gözleri onu takip ediyor. "Kanıtım var."

"Her neyse."

İkimiz de sessizleşiyoruz. Bana utangaçça gülümsüyor ve kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

"Benimle Sully ve Larry'nin düğününe gel."

"Ne zaman?"

"Gelecek Cuma gecesi. Randevum olur musun?" "Randevu mu?" diye soruyor.

"Evet, randevum."

"Hiç çıktın mı, August Trouble?"

Gözlerimi ovuşturup sırt üstü dönüyorum, sonra da "Hayır" diyorum.

"Şey, heyecanlıyım." Uzanıp çıplak göğsüme dokunuyor ve ben de kendi elimle onun elini kapatıyorum.

"Muhtemelen beni şimdi öpmelisin. Anlaşmayı mühürlemek için falan, anlıyor musun?" Sırıtiyorum ve ona hayır demek için yüzümü ona dönüyorum, kızgın olduğunu ve yapmak istediğim son şeyin onu incitmek olduğunu söylüyorum. Ama o çoktan orada, yüzümü ona döndüğümde dudakları benimkilere usulca değecek kadar yakın, ağızlarımız açılıp dillerimiz buluşmadan önce beni tadıyor.

Başını kavriyorum ve onu yerinde tutuyorum. Ellerinden biri karnımın üzerinde dururken diğeri karın kaslarımdan aşağı kayarak boxer'ımın bel bandına ulaşıyor ve oradan da taş gibi sertleşmiş sikime doğru kayıyor.

Dudaklarımız arasındaki bağı hemen koparıyorum ve başımı sallıyorum. "Sen kızginken olmaz."

İnliyor ama elini çekmiyor. Onun yerine beni avucunun içine alıyor. Sikim seğiriyor ve dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme beliriyor.

"Muhtemelen beni tekrar öpmelisin."

"Kadın," diye inliyorum ve istediği gibi yapıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıp sırtını öpüyorum. Çok uzun zamandır özlediğim bir şeyi tadarken onu hiçbir şekilde incitmemeye dikkat ediyorum.

Tam olarak çok uzun.

CHAPTER 28

R ylee

AĞUSTOS gelecek hafta boyunca her gün geldi. İki gün onun evinde kaldıktan sonra eve gitmeyi talep ettim. Sadece yanlış hareket ettiğimde veya bölgeye dokunduğumda hafif bir ağrı hissediyorum. Onun dışında iyiyim.

İki hafta içinde Jacinta burada işe başlayacak. Beckham onun kim olduğunu bilmiyor ve ben de ona söylemek istemiyorum. Beckham kimseyi sevmez ve benim ona Jacinta'nın Anderson'la herhangi bir şekilde bağlantısı olduğunu söylemem işleri daha da kötüleştirir. Çok daha kötü.

Bu yüzden onu rahat bırakmayı planlıyorum.

"Onunla gerçekten çıkacak mısın?" Beckham dışarı çıkarken soruyor ve o da yanıma geliyor. Winter için olmadığı sürece işten asla erken çıkmaz. Şimdi eve gitmeli, Winter'ı beslemeli, yıkamalı ve onu evine götürmeden önce ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmalıyım.

"Evet, öyleyim."

"Ondan uzun süre nefret ettim."

Asansöre ulaştığımızda duruyoruz.

"Biliyorum, ama bunun asla onun hatası olmadığını biliyorsun, değil mi? Paige'i seviyordu ve onu korumaya çalıştı." Asansöre bindik ve Beckham doğrudan bana baktı. Gözlerindeki şefkatli bakış bana duygularını gösteriyor. "Eğer sana başka bir şey olduysa..." Başımı omzuna yaslıyorum, ki boyu düşünüldüğünde bu sorunlu bir durum.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

"Saat kaçta?" Beckham beni silkeleyip her zamanki taş suratını takınarak soruyor.

"Bir ya da iki saat içinde orada olurum. İşe yaradı mı?" Başını salladı ve arabasına doğru yürüdü, Winter'ı getirmem için beni bıraktı.

Kreşine girdiğimde August'u oturmuş onunla kitap okurken görüyorum.

"Winter onunla çok tatlı."

Öğretmene dönerek gülümsüyorum. "Evet, birbirlerini idol olarak görüyorlar." Onlara doğru yürüyorum ve yanlarında duruyorum. Hikayeye o kadar dalmışlar ki ikisinin de bana bakması bir an alıyor.

"Eve gidip Beckham Amca için hazırlanma zamanı." Winter hemen ayağa fırlıyor ve çantasını almak için koşuyor. August ayağa kalktığı anda takım elbise giymiş olduğunu görüyorum ve gözlerim onu boydan boya geziyor. Yüzüne geldiğimde bana sırtıttığını görüp sırtıtıyorum.

"Etrafta çocuklar var," diyor. "Gözler burada." Yüzüne vuruyor. "Pish. Lütfen. Şimdi daha iyiyim." Gülümsedim ve Winter'la birlikte dışarı çıktım.

August bizi takip ediyor ve eve dönüyoruz. Eve vardığımızda August ben sormadan akşam yemeğine başlıyor. Winter'ı duşa götürüyorum, sonra onu giydiriyorum, böylece hazırlanmaya başlayabiliyorum. August gösterişsiz bir düğün olacağını söyledi. Sadece birkaç yakın arkadaş ve aile katılacak. Pembe ve mor çiçeklerle kaplı siyah bir maksi elbise giyiyorum ve saçlarımı toplayıp onunla mutfakta buluşmadan önce birkaç takozla eşleştiriyorum.

Ben giyinirken Beckham geldi. August'la konuşurken elleri cebindeydi. August'un gözlerini üzerimde hissediyorum, orada dururken beni yiyip bitiriyor.

"Bu gece için uygun olduğuna emin misin?" Beckham'a tekrar sordum.

"Evet, sana zaten söyledim." Beckham Winter'ın çantasını alıyor, sonra dönüp dışarı çıkıyor ve giderken Winter'a sesleniyor. Bana bir öpücük veriyor, sonra da August onun peşinden koşuyor.

"Onların ilişkisine alışmam gerekiyor, değil mi?" August, Beckham'ın arabasına doğru yürümelerini izlerken soruyor. Komik çünkü Beckham'ın pahalı bir spor arabası var ama içinde şu anda bir yükseltici koltuk var ve onu takması için biraz ikna etmesi gerekti. Eminim bundan nefret ediyordur ama yine de Winter'ı çok sevdiği ve güvende olmasını istediği için bunu yapıyor.

"Seviyorsun. Aralarındaki bağı seviyorum. Bu özel bir şey." August'a dönüp bakıyorum. "Ama *senin* onunla olan bağın farklı olacak. Sen onun babası ve

bunu biliyor." Bana bakıyor. "Bana sordu, ben de yalan söyleyemedim. Öğretmen hafta boyunca sizden bahsetti ve babası olup olmadığınızı sordu. Ben de evet dedim ve bunu yaparken Winter'ın arkamda olduğunu fark etmedim. Umarım sorun olmaz?"

"Sorun değil. Ona söylemek istedim ama sen hazır olana kadar beklemek istedim."

Omuz silkiyorum. "Sana ne zaman baba demeye başlayabileceğini sordu zaten. Bu soruyu sana sorması gerektiğini söyledim." Odama geri dönmek için döndüğümde, güçlü elleri beni belimden kavıyor ve etrafımda döndürüyor. Dudakları dudaklarıma çarptı.

Nefes almayı unutuyorum.

Onunla geçirdiğim bu anın dışında var olduğumu unutuyorum. August'la geçirdiğim her an böyle.

Başka hiç kimseyi bu adamı sevdiğim gibi sevemeyeceğimi bilmemin nedenlerinden biri de bu.

Benden sadece parçalar çalmadı. Her santimetremi çaldı ve gittiğinde onları asla geri vermedi. Ve ben de onları geri istemedim.

August dudaklarını geri çekiyor, dudak parlaticım yüzünden dudakları yumuşak bir pembeye bürünmüştü, ben de uzanıp parlaticıyı dudaklarından siliyorum ve sırtıyorum. "Belki de seninle arabada buluşmalıyım, böylece zamanında çıkabiliriz." Gülüyorum.

Ben dudak parlaticımı tekrar sürerken o başını sallıyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

DÜĞÜN ÇOK GÜZELDİ. Sully ve Larry birbirlerine çok aşıklar ve Larry'nin ailesinin onları desteklemek için burada olmasına bayılıyorum. Törenden sonra Sully elinde şarap kadehiyle yanlarına geliyor, biz de yanlarındaki masada oturup güzel bir akşam yemeği yiyoruz.

"Sırada siz ikiniz varsınız, değil mi?" diye soruyor gözlerinde muzip bir parıltıyla. Yemeğimde boğuluyorum ve August sırtıma hafifçe vuruyor. August'a bakmadan önce ağzımı silmeyi başarıyorum.

"Benimle evlenme düşüncesi seni boğuyor mu?" diye sorar.

Sully sırtıyor ama ağzını şarap kadehiyle kapatıyor.

"Sen evliydin," diye hatırlatıyorum ona.

"Bir mahkeme salonunda. Kağıtları imzaladık ve çıktık."

"Oh." Beni ilgilendirmediğini düşünerek nasıl ya da nerede evlendiğini hiç sormadım. "Noah boşanma evraklarıyla ilgileniyor, haberin olsun. Ay sonuna kadar sonuçlanmış olur."

"Jacinta için sorun olur mu?" Ben soruyorum.

"Endişelendiğim o değil. Bu *senin* için sorun olur mu?"

"Siz ikiniz zaten evli bir çiftsiniz. Cinsel gerilim dışında, ki bunu da eklemeliyim, etrafta uçuşuyor ve birbirinize bakışlarınızla bu odayı ağzına kadar dolduruyorsunuz. Henüz seks yapmadınız mı?" Sully aramızda bakışarak soruyor.

Sully'ye, "En son seviştiğimizde hamile kaldım," diyorum ve kendi şarap kadehimi kaldırıp bir yudum alıyorum. Kısa bir süre önce onunla birlikte olduğumdan bahsetmek bile istemiyorum...

"Vay anasını." Sully geri çekilir. "Gitmekte özgürsün. Siktir git. Daha sevimli çocuklar yap."

August'a dönüyorum. "Başka çocuk istemiyorum," diyorum ona, seks konusunu açmaktan kaçınarak.

"Ya yaparsam?" August dudaklarında oynayan patlamamla eğlenerek soruyor.

"Bu bir *sen* sorunu gibi görünüyor, *ben* sorunu değil."

"Bence gitmeliyiz. Bilirsiniz, bunu özel olarak konuşmak için... yatak odasında." Ayağa kalkıyor, koltuğunu geriye itiyor, sonra Sully'ye sesleniyor, o da mutlu bir şekilde bize doğru geliyor.

"Gidiyoruz. Tebrikler, dostum."

Sully başını sallıyor, gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyor, tam olarak neden gittiğimizi biliyor.

August sandalyemi çekiyor ve dışarı çıkarken elimi tutuyor. Arabanın kapısını açıp içeri girmeme izin verdikten sonra kapıyı kapatıyor ve sürücü tarafına atlamak için kaputu çeviriyor. Evine dönene kadar dikkatini tamamen yola vererek arabayı sürmesini izliyorum.

"İçeri girdiğimizde seni öpeceğim ve sonra kendimi başka bir şey yapmaktan alıkoyacağım," diyor bana. Uzun zamandır sevdiğim o orman yeşili gözler bana dönüyor. Ateşli bakışları üzerimde geziniyor ve gözleri tekrar benimkilere kilitlendiğinde duruyor. "Hâlâ iyileşıyorsun ve ben seni incitmek istemiyorum. Seni incitmek beni incitir."

"Sanırım buna ben karar vermeliyim, değil mi?" Arabadan inip saçlarımı topuz yaptıktan sonra arkamdan gelip ön kapının kilidini açıyor ve önce benim içeri girmeme izin veriyor. Eşiği geçer geçmez arkamı döndüm ve

Elbisemin fermuarını açıp yere düşmesine izin veriyorum. Kapıyı kapatıp arkasından kilitlerken gözlerinde ateş yanıyor.

"Zengin kız," diyor başını sallayarak ve o delici yeşil gözlerinde şehvet dolu bir bakışla alt dudağını ısırarak.

"Dokunulmayı seviyorum. Dokunulmayı özledim..." Ellerimin çıplak göğüslerimin arasında ve külotumun üst kısmında dolaşmasına izin verdim. "Ve senin dokunuşun en çok arzuladığım şey. Bunun nedenini biliyor musun August?"

Başını sallıyor ve ben de pantolonunun, sikinin sertleştiği yerde çadır kurmaya başlamasını izliyorum.

"Çünkü sadece sen bana istediğim şekilde dokunmayı biliyorsun." Elimi külotumun içine sokuyorum ve klitorisime masaj yapmaya başlıyorum. "Sadece sen beni hangi noktanın yaptığını biliyorsun..." O noktaya dokunuyorum ve ağzımdan bir inilti kaçıyor. Ben daha bir şey söyleyemeden August gömleğini yırtıp çıkarıyor ve önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Külotumu kenara çekiyor ve bacaklarımın arasını öpüyor, yumuşak sonra bir ısırık, yumuşak sonra bir ısırık.

Bana açıkça arzuladığım zevki verirken saçlarının tepesini kavriyorum.

August bana nasıl dokunacağını daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar iyi biliyor. Olması gereken yerde dikkatli, olmasını istediğim yerde ise acımasız.

Ellerim vücudumdan aşağı saçlarına doğru kayıyor, beni ağzına alıp inanılmaz bir zevk verirken tutuyor.

Zevkin beni ele geçirmesi uzun sürmediğinde şaşırmadım. Vücudum titremeye başlıyor ama ağzı durmuyor. Dili klitorisimin üzerinde sanki sihir dokuyormuş gibi dans ediyor ve inanın bana öyle hissediyorum.

Şiirsel büyü belki de.

Başım geriye düşüyor ve aklımdan geçen düşüncelere engel olamıyorum.

Benim için o.

Ağustos Belası kelimenin tam anlamıyla dünyamı döndüren şey. Önceden her şey siyah beyazdı, şimdi ise gerçek Technicolor. Ve o yanımdayken sonsuza kadar dönebilirim.

"August." Adı dudaklarımdan bir yalvarışla dökülüyor ve dizlerim bükülüp güçsüzleşmeye başladığında geri çekiliyor. Zevk dalgaları içime vuruyor ve nefes almayı hatırlamam gerekiyor. Bana yaptığı her şey boyunca nefes al.

August ayağa kalkıyor ve pantolonunu çıkarıp soymadan önce ağzını siliyor. Sonra tüm çıplaklığıyla karşımda durdu.

"Nazik olmalıyız..." diyor dişlerini sıkarak, "... ve ben seni bu kadar çok isterken bu biraz zor olacak."

"Ben kırılabilir değilim," diyorum ona sırtarak. Ellerim göğsünü buluyor ve belirgin kaslarını okşuyor. Parmaklarım çok özlediğim vücudunun üzerinde geziniyor, onun hissiyle yeniden tanışıyor.

"Hayır, ama incindin. Ve ben sana daha fazla acı vermek istemiyorum." Sözleri önce göğsüme, sonra da doğrudan kalbime saplanıyor.

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın." Sert parmakları çeneme dokunuyor, yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakmadan önce okşuyor. Orman yeşili gözlerinde bir anlığına kayboluyorum, ama gerçekte bu sonsuza kadar sürebilir.

"Senden ayrılmak hiç doğru gelmedi, ama kötü kalbim bana doğru olduğunu söyledi."

"Artık döndün." Dudaklarım onunkilerle buluşana ve o da beni öpene kadar göğsünde ve boğazında bir iz bırakıyorum.

August kaçırdığı tüm anlar için beni öpüyor. Elimizden alınan geçmiş için ve geleceğimize götüren şimdiki zaman için. Sonra açgözlü ellerimle onu kanepeye düşene kadar geri itiyorum. Kucağına oturuyorum ve elleri sırtımda aşağı yukarı ilerliyor, dokunuşuyla beni seviyor, beni nazıkçe sahipleniyor.

O eller isterlerse beni yok edebilirlerdi ve ben onları durdurmak için çaresiz kalırdım.

"Zengin kız," diye inliyor ben üzerine doğru kayarken.

"Mmmm..." Tek yapabildiğim bu, beynim Ağustos ve zevkten başka bir şeyle dolmazken kelime oluşturma yeteneğim geçici olarak devre dışı kaldı.

"Korkarım bir daha asla gitmene izin vermeyebilirim." Boynumu ısırtıyor ve ben yavaşlıyorum, onu içimde hissetmek istiyorum. Her şeyin normalde olduğundan birkaç saniye daha uzun sürmesini istiyorum.

Çünkü elimizde sadece anlar var. Ve ben her birini çalmak istiyorum.

Bugünden itibaren.

Kalçalarım daha hızlı gıcırdamaya başladığında "Siktir," diye yemin ediyor. Boşalmaya başladığında beni kavradığını hissediyorum ve hemen ardından ben de onu takip ediyorum.

Vücudum ona tamamen teslim olurken dudaklarım onu buluyor.

CHAPTER 29

A ugust

"BABA." Winter'a gülümsüyorum ve burnu kırıyıyor. Dudaklarında test ediyormuş gibi tekrar "Baba," diyor. "Baba demeyi seviyorum," diyor gururla.

Ve dürüst olmak gerekirse, bunu duymak hoşuma gidiyor. Aslında, bayılıyorum.

Ama ağzımı kapalı tutuyorum çünkü bu söz benimle ilgili değil.

"Winter, tatlım, neden gidip geceyi geçirmek için bir çanta hazırlamıyorsun..." Rylee bana bakıyor, ağzı açık, ne söyleyeceğinden emin değil.

Winter onun yerine "Babamın evi," diye bitiriyor. "Evet tatlım, babamın evi."

Rylee sandviç hazırlarken Winter odasına koşuyor. Ekmeğin üzerine Vegemite sürdükten sonra bir dilim peynir koyuyor ve ben de burnumu kıvrarak ona bakıyorum.

"Lütfen denemeden o suratı yapma." Rylee onu bana uzatıyor ve ben de kendime engel olamadığım için bir adım daha yaklaşıyorum.

"Onu yemeyeceğim," dedim.

"Eğer beni tekrar yemek istiyorsan, deneyeceksin."

Sözleri karşısında dudaklarım kıpırdıyor. "Ne zaman bu kadar alıngan oldun?" Eğilip bir ısırık alıyorum.

Rylee bana izin veriyor ve ben izin verdiğimde gülümsüyor. Çiğniyorum ve bana bakarken onun eğlenen gözlerini izliyorum. Bekliyorum. Yutkunduğum an, ağzımı açıyorum

ve dudaklarımı büzdüm. "Berbattı. Kesinlikle baktandı. Ama o tatlı amcığt tekrar tatmak söz konusuyken nasıl hayır diyebilirdim ki?" Sözlerim karşısında Rylee'nin yanakları kızardı.

"Kuku nedir?" İkimiz de arkamızı döndük ve kocaman gözlerle Winter'a baktık. "Babam beğenirse belki ben de tatmak isterim."

Rylee sandviçini yerken boğulmaya başlıyor ve ben de ağzından çıkan kelimeler yüzünden gözlerimi hızla kırptırtmamam gerektiğini hatırlamak zorunda kalıyorum.

"Lassy, aşkım, diğer kelime değil," diyorum ona, hatayı başka bir şeyle örtmeye çalışıyorum, ama sefil bir şekilde başarısız oluyorum. İnanılmaz derecede başarısız.

Rylee sırtışını gizlemek için sandviçiyle ağzını kapatıyor.

"Anne, sen de gelemes misin? Film izleriz ve bütün patlamış mısırt yeriz."

"Evet, zengin kız, bütün patlamış mısırt ye." Rylee'ye sırtıyorum ve yanakları pembeleşiyor.

"Sana nasıl hayır diyebilirim ki?" Rylee kızımıza gülümsüyor ve neden gelmesini istediğimi çok iyi bilen gözleriyle vücudumu araştıran bir bakışla beni çiviliyor.

Ne diyebilirim ki?

Onun her şeyinin kölesiyim.

Bir hafta sonra şehrin merkezinde yürürken RYLEE'nin parmakları benimkilerle birbirine dolanıyor. Dondurma arayışındayız. Rylee yarın işine geri dönüyor ve neredeyse tamamen iyileşmiş durumda. Onu inceliyorum ve istediği tat olmadığı için dondurmacıya bakarken takındığı kaş çatma ifadesinden, dönüp beni bakarken gördüğünde dudaklarına değen gülümsemeye kadar her santimini sevmekten kendimi alamıyorum.

İnsanlar yanımızdan geçip giderken ve bize aldırış etmezken "Aklından neler geçiyor?" diye soruyor. Winter, Beckham'la birlikte, çünkü Beckham onunla bir gün geçirmeyi talep etti. Biz de dondurma peşindeyiz ve bunu yaparken de en iyi salonu bulmak için şehre inmek zorunda kaldık.

"Sadece ne kadar çok özlediğimi," diyorum ona dürüstçe. "Ve seni çok yakında çıplak görmek için nasıl sabırsızlandığımı." Dudağım seğiriyor ve yüzünde bir gülümsemeyle gözlerini deviriyor.

"Ben evlenmedim, yani çok şey kaçırmadın." Rylee dönüp dükkâna bakıyor, gözlerinden benim için yayılacağını bildiğim üzüntü ve hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyor. Arkasından yaklaşıp kollarımı beline doluyorum.

Boynunu öperek mırıldandım, "Evlenmek istediğim Jacinta değildi. Sendin. Her zaman sendin."

"Böyle şeyler söyleyemezsin," diye fısıldıyor.

"Neden? Bu doğru."

Rylee başını sallar. "Hayır, çünkü beni terk ettin. Sen. Terk ettin. Beni terk ettin. Ve başka biriyle evlendin." Kollarımda dönüyor, böylece bana bakıyor. Onu cama doğru itip tam burada ve şimdi ona sahip olmak, onu almak, isteğime boyun eğdirmek istememek çok zor. Beni durduramayacağına dair bir his var içimde ama durdurmayacağım. Herkesin içinde olmaz.

"Evlenmek istiyor musun? Eğer istediğin b u y s a , yapacağım. Bu seni mutlu eder mi?"

Rylee göğsümü itiyor ve anında yanlış bir şey söylediğimi anlıyorum. "Ben *onun* gibi değilim. Benimle bir anlaşma yapamazsın ya da sadece 'hey, hadi evlenelim' diyemezsin. Bu bana hitap etmiyor ve sana da hitap etmemeli, tabii eğer beni seviyorsan."

Geri çekilip ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Ona dönüp baktığımda kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Zengin kız."

Kızgın bir şekilde başını sallıyor. "Bana 'zengin kız' deme."

Ona doğru adım atarak Rylee'yi kollarımla sıkıştırıyorum, böylece kaçamayacak ve eğilerek kulağına fısıldıyorum, "Seninle evlendiğimde... çünkü evleneceğim... benim soyadımı *taşıyacaksın*. Senden hak ettiğinden başka bir şey istemeyeceğim. Başka biriyle evlendiğim düşüncesinden duyduğun rahatsızlığı hafifletmek için şimdi soruyorum." O başka bir şey söyleyemeden dudaklarım onunkileri kaplıyor ve sertçe bastırıyor. Ağzını açarak bana erişim izni veriyor ve elleri gömleğimin altından kayıyor, soğuk parmakları çıplak tenimde geziniyor.

Arkamızda biri öksürüyor.

Geri çekilip alnımı onunkine yaslıyorum. "Seninle evlenmeyi planlıyorum. Eğer istediğin buysa seninle daha fazla çocuk yapmayı planlıyorum, eğer istemiyorsan da sorun değil. Seninle yaşamayı planlıyorum. Kahretsin, tüm hayatımı senin etrafında planladım. Senden önce hiç planım yoktu. Her günü geldiği gibi yaşadım. Seçme şansım yoktu. Kaderimde tek bir yer vardı, sadece tek bir yer. O da

Çünkü seni buldum ve asla geri dönmedim. Yani zengin kız, diğer tüm yollar beni sana geri götürebilirdi. Ben sadece yolumu şaşırdım."

"August," diyor, o hınzır, kara gözleriyle beni kendine çekerek.

"Hmmm?"

"Artık dondurma istemiyorum." "Peki ne istiyorsun?" diye sordum.

"Sen."

"Bu kolayca ayarlayabileceğim bir şey."

"Umarım öyledir," diyor ve kolumun altından sıyrılıp arabaya geri dönüyor. Arkasından gidiyorum ve o da ön koltuk yerine arka koltuğa tırmanıyor. Parmağıyla binmemi işaret ediyor ve ben de öyle yapıyorum. Kapıyı arkamdan kapattığım anda kucağıma tırmanıyor ve kot pantolonuma uzanıyor, düğmelerini açıyor ve sikimi sıkıca tutana kadar elini içeri kaydırıyor. Elini aşağı yukarı kaydırıyor, bir yandan da bana bakıyor.

"Yüzüğe ya da evliliğe ihtiyacım yok," diyor bana. "Sadece sen." Rylee elbisesini yukarı çekiyor ve külotunu kenara çekerken kendini üzerimde konumlandırıyor. Daha sonra sikimin üzerinde aşağı doğru kayıyor ve bunu yaparken iki eli de yukarı kalkıp omuzlarıma yapışıyor ve hareket etmeye başladığında içine giriyor.

Geçen hafta boyunca kontrolü ona bıraktım çünkü onu incitmekten çok korkuyordum. Ve bundan zevk alıyorum. Benden istediğini talep etmesini ve bunu almaktan korkmamasını takdir ediyorum. Ama hata yapmayın, çok yakında yatağa bağlanacak. Kontrol tamamen bende olacak ve o benim merhametime boyun eğecek.

Hareket ediyor, kalçaları hızla gıcırıyor ve ben onu durduruyorum, ellerini omuzlarımdan tutup arkasına koyuyorum ve bir elimle bileklerini tutuyorum. Kalçalarının hareketini yavaşlatıyor ve hepsini alırken başını geriye düşürüyor.

Acele yok, sadece zevk.

Boşaldığında bileklerini bırakıyorum ve ben hâlâ içindeyken başı omzuma düşüyor.

"Seninle evlenmeyi planlıyorum. Seni sonsuza dek yanımda tutmayı planlıyorum," diye fısıldıyorum kulağına. Vücudunu bir ürperti sararken ve dudaklarına bir gülümseme dokunurken izliyorum.

"Sonsuza dek mi?" diye soruyor sessizce. "Sonsuza dek," diye söz veriyorum.

Kucağımdan inip bana dondurma istediğini söyleyene kadar bir süre böyle kalıyoruz. Arabadan inişini izliyorum, uzun siyah saçları

sallanıyor, dudaklarına kalp atışlarımı hızlandırmak için yapılmış bir gülümseme değiyor.

Onu yıllar önce o partide ilk gördüğümde, özel biri olduğunu biliyordum, izin verirsem beni değiştireceğini biliyordum, ama beklemediğim şey ona izin vermemdi.

Gözleri fırtınalı bir gece gökyüzü kadar karanlık olan kıza fena aşık oldum.

Yol boyunca bir yerde, kötü kalplerimiz çarpıştı ve zehir, yüzeyin hemen altında akmaya devam ederek tutuşmayı bekledi.

Birbirimizin kölesiyiz ve ne olursa olsun o benim için hep öyle olacak.

Bu hayatta ve sonraki hayatta.

Son.

Sırada Beckham'ın hikayesi var, onun için [buradan](#) ön sipariş verebilirsiniz.

Ve eğer tüm bültenlerden ilk siz haberdar olmak istiyorsanız lütfen okuyucu grubuma katılmayı düşünün.

[T.L'in Karanlık Melekleri.](#)

Ya da alternatif olarak posta listeme katılın.

[İşte.](#)

ALSOBYT.LSMITH

Kandiland

Saf Ceza (Tek Başına) Düşmanlaştır

Beni (Tek Başına) Alçal (Kusurlu

#1) -

Twisted (Kusurlu .

#2) Siyah (Siyah #1)

Kırmızı (Siyah #2)

Beyaz (Siyah #3).

Yeşil (Siyah #4) _

Güvensizlik (Smirnov Bratva #1)

ÜCRETSİZ İnançsızlık (Smirnov

Bratva #2)

Defiance (Smirnov Bratva #3).

Dismissed (Smirnov Bratva #4).

Lovesick (Standalone).

Lotus (Bağımsız) .

Vahşi Çarpışma (Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap) Vahşi

Hesaplaşma (Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap) .

Y a l a n l a r a Gömülü

Çarpık Aşk (Dark Intentions Duet 1) Uğursuz

Aşk (Dark Intentions Duet 2) Cavalier

(Crimson Elite #1) .

Istıraplı (Kızıl Elit #2) Kibirli

(Kızıl Elit #3) Küstah (Kızıl

Elit #4) .

Playette

Love Drunk

Hate Sober

Kalp Kıran Ben (Düet #1) Kalp

Kıran Sen (Düet #2) .

ABOUTTHEAUTHOR

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle dünyayı gezerken, Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken bulabilirsiniz.

HEARTBREAK ME

Heartbreak Me'nin bu ücretsiz örneğinin tadını çıkarın!

Bölüm 1 Theadora

Nefesim titriyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Nefesinin titremesi mi? Kahretsin!

Sert eller beni itti ve dizlerimin üzerine düştüm. Bağlı ellerim yere düşmeden önce beni yakalamak için fırlıyor. Eğer sert olursa, kanamasından korkuyorum.

Gerçekten mi Theadora, endişelendiğin şey bu mu?

Bir kahkaha duyduğumda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Dik oturmalı mıyım yoksa eğik mi kalmalıyım emin değilim -bu şekilde kalmak için çok kısa bir etek giyiyorum- ama bana bir şey yapmak isteselerdi, tahminimce şimdiye kadar yaparlardı. Şimdiye kadar yaptıkları tek şey beni bağlamak, kafama gözlerimi kapatan bir bere geçirmek ve beni bir arabaya atmak oldu.

"Bu o!" Derin bir ses homurdanıyor ve göğsümde gümürdeyerek dik oturmama neden oluyor. Adamı görmek için başımı kaldırıyorum ama başımdaki siyah bere görüşümü engellediği için göremediğimi düşününce bunu yapmam için hiçbir neden olmadığını fark ediyorum.

Ellerim hâlâ önümde bağlı ama artık sert bir yüzey olan yere değmiyorlar. Çimento olabilir mi? Tam olarak anlayamıyorum.

"Evet, o." Tekrar öne doğru tekmeleniyorum, bu sefer yüzümün yere çarpmasını engelleyecek kadar hızlı değilim. Alnım çatladı.

temas ediyor ve içimde bir acı patlamasıyla gözlerim kapanıyor.

"Nazikçe," diyor o sert ses. "Onu kırmak istemiyorum..." O duraklayınca yutkunuyorum, "... henüz."

Eller beni geriye itiyor, iki büküm olmuş arka bacaklarımın üzerine oturmamı sağlarken bir el boğazımı sarıyor ve sıkıyor.

Burası çılglık atmam gereken kısım. Bu adamla savaştığım için bir şeyler yapmalıyım. Ama vücudum bunu istemiyor. Onun yerine, dokunuşuyla kilitleniyor ve donuyor.

Bunun olduğuna dair hikayeler duymuştum, vücudunuzun nasıl kilitlendiğini, koşmanız, çılglık atmanız, kendinizi kurtarmak için her şeyi yapmanız gerektiği halde. Şu ana kadar bunun mümkün olduğuna inanmıyordum. Savaş ya da kaç tepkiniz nasıl devreye girmez?

Ben iyi bir kızım, hayatımda hiç kötü bir şey yapmadım.

"Patron, ondan kolayca kurtulabiliriz."

İçimde bir şeyler koptu. "Hayır." Kısık sesle, ama kelimeyi ciyak ciyak çıkarmayı başarıyorum.

Boğazımdaki eller hareket etmiyor ama bana daha da yaklaşırken bereden hissedebildiğim ve kokusunu alabildiğim nefesi naneli bir kokuya sahip.

"Hayır," diyor. "Neden burada olduğunu biliyor musun Theadora?" Bu adam sanki beni tanıyormuş gibi adımları söylüyor. Onu tanımıyorum - o sesi hatırlardım. Onu analiz etmeye çalışmak bana bir fayda sağlamayacak. Tepkilerini göremiyorum, bu yüzden ne söylemek istediğim konusunda içgüdülerime güveniyorum.

"Hayır," diyorum çünkü neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor çünkü sakar ve unutkan olabiliyorum. Ama beni fiziksel olarak zarar vermekten bahsettikleri bu duruma sokacak bir şey yapmış olabilir miyim? Hayır. Bu benim yaptığım bir şey değil.

"Belki de Lucy'ye sormalısın."

Sözleri üzerine geri çekiliyorum, sonunda kendimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum. Beni yerimde tutuyor, hareketimle baskı daha da sertleşiyor. "Artık biliyorsun, değil mi?" Derin bir nefes alıp beni içine çektiğini duyuyorum.

"Nerede o?" Toparlayabileceğimi düşündüğümde daha büyük bir kinle soruyorum. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum, silmek için uzanamıyorum, bu yüzden çaresizce yanağımdan aşağı düşüyorlar ve bereme batıyorlar.

"Demek bu dikkatini çekti." Geri çekildi. Sanırım çekti, çünkü artık yüzüme yakın nefesinin ve boğazımdaki elinin kokusunu alamıyorum.

tamamen düşene kadar gevşer. "Theadora! Artık sana böyle hitap etmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

Onun sözleri karşısında ukala ağzımı kapalı tutmaya çalışıyorum. "Bak, Lucy'den çok daha hızlı öğreniyorsun."

Ağır ayak sesleri etrafımı sararken küçük, titrek bir çığlık beni terk ediyor. Eller kollarımın altından uzanıyor ve beni kabaca yukarı çekiyor, böylece kendi ayaklarımın üzerinde duruyorum.

"Nerede o?" Tüm konuşmayı yapana soruyorum. Elleri boğazıma değmediği için nerede olduğunu söyleyemiyorum ama tahminimce yetkili o, bu yüzden sesimi onun durduğunu varsaydığım yere yönlendiriyorum

"Lucy benden bir milyon dolardan fazla çaldı, Theadora. Onu geri almama yardım *edeceksin*. Yoksa Lucy nefes almayı unutacak."

Sözleri karşısında ağzım bir karış açık kaldı.

Bir milyon dolar mı? Hay sikeyim.

Nasıl

?

Nede

n?

Çok fazla soru var.

Ve sonuncusu ama en önemlisi.

O kadar parayı nasıl bulacağım?

Ben zekiyim. Dünyanın en yoğun giyim şirketlerinden birini yöneterek iyi para kazanıyorum, ancak bu parayı kazanmaya yaklaşamıyorum. İlk evimi yeni aldığım için birikimim de yok denecek kadar az.

"Beni anlıyor musun, Theadora?"

Beynim o kadar parayı nasıl bir araya getireceğimi düşünmekle meşgul. Evimi satmak bana yarısını bile vermez ve Lucy'nin ne mal varlığı ne de parası var. Ailemiz uzun zaman önce öldü, yani sadece Lucy ve ben varız.

"Ne kadar zamanım var?" Ben soruyorum.

Bere yüzümden sökülüyor, geride tuttuğum sarı saçlarım şimdi dudaklarıma yapışıyor ve dilimle itiyorum. Gözlerim bulanık ve o tekrar konuşmaya başladığında hiçbir şey seçemiyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıp sesini dinliyorum.

"Bir ayın var, Theadora."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve gözlerimi açıp o sese odaklanıyorum.

Önümde duran adam beklediğim gibi biri değildi. Aslında, hiç de öyle değil. Onu sokakta yürürken görsem durup bakardım. Eğer şirketimin modellerinden biri olsaydı, ne istediğimi söyleyip normalde yaptığım gibi ayrılmak yerine tüm çekim boyunca kalırdım.

Hayır. Bu adam mı? O çekici ve kötü bir adam, daha fazlası değil.

Ama doğrudan bana bakıyor gibi görünen gözlerine rağmen, saçları en iyi yanık kestane rengi olarak tanımlanabilir ve karışık görünüyor. Ayrıca burnunda bir hızma ve hafif bir sakalı var.

Kim bu adam?

Yıpranmış, seksi bir süper modele benziyor. Ellerini boynuma dolamış, yapmadığım bir şeyi ona geri ödemem için bir ayım olduğunu söyleyen birine değil.

Dövmesiz olan ellerinden biri cebine uzanıyor. Cep telefonunu çıkarıyor, bir fotoğrafımı çekiyor ve yerine koyuyor.

Kehribar rengi, badem şeklindeki gözleri bana dikilmiş, beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra konuşuyor: "Lucy'ye farklı görünüyorsun."

Sarı saçlarım onun siyah saçlarına uymuyor. Geniş kalçalarım da onun dar beline uymuyor. Bizi yan yana koyarsanız, annemizden aldığımız tek şey dudakları, başka hiçbir şey yok. İkimiz de babalarımıza benziyoruz, farklı babalara.

"Bana zarar vermeyi mi planlıyorsun?" Doğrudan kehribar rengi gözlerinin içine bakmayı başarak soruyorum.

"Sana söyledim, henüz değil." Elleri yanlarında duruyor ama aşağı baktığımda bir tanesi seğiriyor. Hızla uzağa ve kimsenin olmadığı arkama bakıyorum.

"Şu kapının dışındalar." Özgürlük sağlayacak kırmızı kapıya bakarken karanlık sesi içimde sarsılıyor. Ama o benim kim olduğumu bildikten sonra neye yarar ki? Birkaç adım atıyor, dudakları tam kulağımın dibinde. "Kaçabilirsin. Bunu kesinlikle daha eğlenceli hale getirebilirsin..."

Hızla arkamı dönüyorum ve beni içine çekerken geri adım atmıyor. Kırmızı kapıya vurulduğunda bedenim donup kalıyor ve boynuma daha fazla yaklaşmamak için bir adım geri çekiliyor. İçimde tuttuğum bir ürperti vücudumu sarıyor.

"Bir ay," diye tekrarlıyor.

"O kadar param yok," diye cevap veriyorum ona bakarak.

"Bir anlaşma yapmak ister misin?"

Lanet olsun! Aklım bana hayır diyor, kaç ve para kazanmanın bir yolunu bulmaya çalış. Bir şeytanla asla anlaşma yapmamalısın. Yine de buradayım, sesim kaybolduğu için başımı sallıyorum.

"Bunu senden duymam gerek Theadora. Kız kardeşinin patavatsızlıklarını telafi edebilmek için bir anlaşma yapmak ister misin?"

"Evet," diye ciyaklıyorum.

Öne doğru bir adım atıyor, eli yukarı uzanıyor ve uzandığında siyah kolunun altından bir dövme görüyorum. Boynundaki yakasının altından bir tane daha görünüyor. Vücudunun her yerinde var mı?

Sarı saçlarımdan bir tutam çekiyor ve sonra parmak uçlarının arasından kaymasına izin veriyor.

"Borcunu ödeyene kadar sana sahip olacağım. Bunu anlıyor musun?" Başımı salladım, şu anda en iyi yaptığım şey bu gibi görünüyor.

"Hayatınız e s k i s i gibi olmayacak. Benim için yapacağın tüm işler gizli k a l a c a k . Anladın mı?"

Gözlerim boş odayı çılgınca arıyor.

"Theadora, eğer sessiz olursan bu işe yaramaz. Sana hiçbir faydası olmayacak ama beni kızdıracak."

"Evet..." Hıçkırıyorum. "Anlıyorum."

Odadaki tek şey olan katlanabilir bir sandalyeye doğru yürür ve bir saate uzanır, sonra onu bileğine takar.

Tek düşünebildiğim, *o neden kapalıydı?* Benimle ne yapmayı planlıyordu?

"Kız kardeşim."

"Yaşıyor," diyor, zihnimi rahatlatarak. "Şimdilik." Sonra yanımdan geçip gidiyor, beni soğuk, boş, beton odada bırakırken koluma dokunuyor. Kırmızı kapıya uzanıyor ve çekerek açıyor, içeri ışık giriyor. O zaman orada bekleyen iki adamı görüyorum. İkisi de bana bakıyor, sonra da gitmeden önce onlarla konuşurken ona.

Geri dönüyor, bu gece peşimi bırakmayacağından emin olduğum o gözler bana bakıyor.

"İyi geceler, Thatcher Lane'den Theadora Fitzgerald."

Sırtarak dönüp giderken kırmızı kapının arkasından çarpmasına izin vermeden önce -sokak adresimi biliyor- söylediği sözler karşısında gözlerim büyüyor.

Kapı kapandığı anda soğuk zemine düşüyorum ve tuttuğum gözyaşları ruhumu ağırlaştırarak dökülüyor.

Lucy.

Ne yaptın sen?

Ama burada.

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.